

รายงานการประชุมรัฐสภา

ครั้งที่ ๒๑

วันจันทร์ที่ ๒๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๙.๕๐ นาฬิกา

นายเกษม บุญศรี (ทำการแทนประธานรัฐสภา) : วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๔๓ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอเปิดประชุมต่อไป ต่อไปเป็นการพิจารณาตามระเบียบวาระที่ค้างมาแต่ครั้งก่อน เรื่องญัตติขอตัดความในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๗๑, ๗๒ และมาตรา ๗๕ ณ. ของรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ ๒ พุทธศักราช ๒๔๗๑ ต่อไปนี้เป็นวาระของผู้ค้านญัตติ พระยาสาริกพงศธรรมพิลาศ

พระยาสาริกพงศธรรมพิลาศ (สมาชิกวุฒิสภา) : ข้าพเจ้าเป็นคนไม่มีโชค ได้ยกมือมาตั้งหลายวันแล้ว แต่ท่านประธานฯ ไม่ให้โอกาสเสียเลย บางคนได้พูดข้างนี้หลายครั้ง เหตุที่ท่านประธานฯ จึงไม่ให้ความเสมอภาคบ้าง เรื่องญัตติขอตัดความในรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวนี้ เกี่ยวเนื่องโยงกันหลายแห่ง จะต้องพิจารณาให้ทั่วจึงจะได้ความเบื้องต้น จะต้องพิจารณามาตรา ๗๑, ๗๒ แห่งรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวที่ผู้เสนอญัตติเข้ามา ก่อนว่า มีความว่ากระไร ในมาตรา ๗๑ “บัญญัติว่าให้ประธานวุฒิสภาเป็นประธานของที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภา และให้ประธานสภาผู้แทนเป็นรองประธาน” มาตรา ๗๒ ตัดความว่า “ในการประชุมร่วมกันของรัฐสภาให้ใช้ข้อบังคับการประชุมและพิธีการของวุฒิสภาโดยอนุโลม” ดังนั้นเราควรพิจารณาข้อบังคับของวุฒิสภานั้นมีความว่ากระไร ข้อบังคับของวุฒิสภาข้อ ๒ บัญญัติว่า “รองประธาน มีหน้าที่ช่วยประธาน ในกิจการทั่วไป” ในวรรค ๒ มีความว่า “ในกรณีที่ประธานพ้นจากตำแหน่ง หรือไม่อยู่ หรือไม่อาจมาปฏิบัติหน้าที่ ให้รองประธานคนที่ ๑” ผู้ทำการแทนรองประธาน คนที่ ๑ ได้แก่ประธานสภาผู้แทน คือท่านที่นั่งอยู่บนบัลลังก์เดี๋ยวนี้ ท่านเราต้องย้อนกลับไปดูรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราว ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. ๒๔๗๑ เรื่องตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวอีก ตาม

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมรัฐสภา

พระยามะธาธิบดี	ประเสริฐ บัณฑิตคุณ	ผู้ตรวจงาน
นาวาเอก หม่อมเจ้า พรปรีชา กมลาสน์	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	„
พระยาภะรตราชา	สุชนธ์ จิตรกถัก	„
พระยาพิไชยสงคราม	โคมเจลา ดีพลาก	„
พระยาอรุณวงกรมมณุตติ	อารีรัตน์ สุ่มบุญ	„
พระนิพนธ์ประสาน	พิพัฒน์ เอกโรทิต	„
พระยาประจักษ์สรเดช	ประภัทร์ จินตามัย	„
พระชัยบุญญา	เล็ก จารุณัญ	„
นาวาเอก หลวงดำรงวชิรมุท	โชค คุปตวาทีน	„
พระยาสุริยานุวงศ์ประวัติ	อุดม พลตยสังวาลย์	„
พลตรี พระยาเสนาธิการ	วิจิตร นิละไพจิตร	„
	สมชาย จารุสมิต	„
	สุรินทร์ ดีพลาก	„

เจริญ บัณฑิต

เลขาธิการรัฐสภา ฯ

เกษม บุญศรี

รองประธานทำการแทน

ประธานรัฐสภา

รัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๘๕ ณ. วรรค ๒ กล่าวไว้ว่า “สมาชิกสภาว่ารัฐ
ธรรมนูญมีสิทธิไปชี้แจงประกอบร่างรัฐธรรมนูญในที่ประชุมได้” การชี้แจงเราจะเห็นได้ว่า
หน้าที่อันสำคัญและจำเป็นอย่างไร เพราะสมาชิกรัฐสภาต่างบ้านและต้องใจรักถกถามอยู่เป็น
อันมาก ดังปรากฏมาแล้วหลายวัน ประธานวุฒิสภาซึ่งเป็นประธานสภาว่ารัฐธรรมนูญ
ด้วยจำเป็นมากที่จะต้องไปชี้แจงประกอบร่าง เพราะเป็นหัวหน้าของคณะ ความจำเป็นอันนี้
แล้วข้าพเจ้าคิดว่าไม่สามารถตามทบทบัญญัติไว้ในข้อบังคับวุฒิสภาข้อ ๘ นั้น คือไม่สามารถ
ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งประธานรัฐสภาในข้อบังคับนั้นได้ รองประธาน ฯ คือท่านที่นั่งอยู่บน
บัลลังก์นี้จึงต้องกระทำหน้าที่แทน ในการตีความเช่นนี้ถ้าท่านสมาชิกบางคนยังข้องใจยังจะ
ตั้งอาक्षัประมวลแพ่ง ฯ มาตรา ๔ และ ๓๐ ประมวลแพ่ง ฯ ท่านผู้เสนอญัตติได้เคยกล่าว
อย่างขมขื่นมาก่อนแล้ว แต่ไม่ใช่มาตราเป็นคำอภิปรายประกอบ คือประมวลแพ่งมาตรา ๔
วรรค ๓ ความดังนี้ “อันกฎหมายนั้นท่านจะต้องใช้ ในบรรดากรณีที่ต้องด้วยบทบัญญัติใด ๆ
กฎหมายตามตัวอักษรหรือตามความมุ่งหมายแห่งบทบัญญัตินั้น ๆ” มาตรา ๓ มีความว่า
ถ้าข้อความข้อหนึ่งข้อใดอาจตีความเป็น ๒ นัย นัยไหนจะทำให้เป็นผลบังคับ ท่านให้ถือ
ตามนัยนั้นดีกว่าเอาอันที่ไรผล อันว่ากฎหมายนั้นร่างขึ้นก็เพื่อใช้บังคับเป็นกฎหมายใช้ใน
กรณีทั้งหลาย แต่การเขียนกฎหมายนั้นบางทีก็อ่านเข้าใจยากหรือเข้าใจได้ไม่แจ่มแจ้ง
ก็ต้องเป็นบทบัญญัติให้ตีความในทางที่ให้มีผลบังคับ โดยตีความไม่ได้ผลไว้ผลกฎหมายนั้น
ก็ไม่มีความหมายอะไรเลย จะตราขึ้นทำไม บทบัญญัติทั้งสองมาตรานี้ใช้ได้ ในกรณีทั่วไป
มันขัดกับรัฐธรรมนูญบทบัญญัติในการตีความเท่านั้น ในเรื่องนี้ประธานรัฐสภาจำเป็นจะ
ต้องมาชี้แจงประกอบร่างรัฐธรรมนูญฉบับถาวร ถ้าให้ประธาน ฯ เข้าไปนั่งในทางรัฐสภา
ก็เสียผลในทางชี้แจงประกอบร่างซึ่งเป็นภาระกิจอันสำคัญ และท่านประธาน ฯ มีหน้าที่อยู่
ส่วนหนึ่งตามรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๘๕ ณ. ส่วนทางรัฐสภาของประธาน ฯ มีอยู่
แล้วไม่มีผลอะไร ขอท่านสมาชิกทั้งหลายโปรดพิจารณาด้วยดี งานของชาติเป็นเรื่องสำคัญ
ฉะนั้นรัฐธรรมนูญฉบับถาวรเป็นสิทธิของท่านที่จะเลือกเอาได้ ส่วนข้อที่ฝ่ายค้านอภิปรายว่า
การชี้แจงการร่างรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๘๕ ณ. ขอนข้าพเจ้าเห็นว่าเป็น
เรื่องยากมาก ตามที่อภิปรายกันมาฝ่ายชกตามเองในที่สุดก็กลายเป็นฝ่ายค้านไป คือท่าน
ประธานสภาที่ถามอยู่บ่อย ๆ ครึ่งหรือไม่มี ฉะนั้นเมื่อข้อความพัวพันกันเช่นนี้ เราก็ก็น่าควร

จะถือเป็นข้อสำคัญเสนอเป็นญัตติขึ้นมา ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่น่าจะเอามาเป็นข้อคำนึง

นายพรหมมา แคนวงศ์ (ภาพสินธุ์) : สำหรับข้อที่เวรมาพูดกันจนหนักเนื่องจากว่าเพื่อตีความตามความหมายแห่งรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราว ที่บัญญัติไว้ที่ข้าพเจ้าเห็นว่ามีข้อความชัดเจนอยู่แล้ว ไม่น่าจะเป็นประเด็นที่จะนำมาถกเถียงกันอีกทั้งนักเฒ่าจากเหตุ.....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : เป็นอันว่าท่านคัดค้านญัตติข้อที่ออก สภานี้มีมติเพิ่มเติมสนับสนุนได้ แล้วเราจะตีความว่ากระไร

นายพรหมมา แคนวงศ์ (ภาพสินธุ์) : ผมก็จะไปอยู่เดี๋ยวนี

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : เช่นนั้นมันเป็นการคัดค้านญัตติ

นายพรหมมา แคนวงศ์ (ภาพสินธุ์) : ไม่ใช่การคัดค้านญัตติ

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ก็ไม่ใช่อย่างนั้น

นายพรหมมา แคนวงศ์ (ภาพสินธุ์) : ก็กระผมก็จะไปอยู่เดี๋ยวนีแล้ว

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : นั้นท่านกำลังคัดค้านมติ ท่านจะพูดได้เฉพาะญัตติสนับสนุนเขา

นายพรหมมา แคนวงศ์ (ภาพสินธุ์) : ครับ สนับสนุนคือเรื่องนี้ข้าพเจ้าเห็นว่า ตามรัฐธรรมนูญไว้ซึ่งแล้วที่ ประธานวุฒิสภา เป็นประธาน ร่วมกันแห่งรัฐสภา สำหรับท่านประธานวุฒิสภาที่ได้ปฏิบัติมานั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าในฐานะที่ท่านเป็นประธานกรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญ ท่านไปชี้แจงนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าตามตัวบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญไม่ได้เปิดช่องหรือโอกาสที่จะให้ประธานวุฒิสภาไปพิจารณาชี้แจง ในฐานะที่เป็นกรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญ นั้นเป็นสิทธิต่างหาก สิทธิและหน้าที่ในการที่จะเป็นประธานในการประชุมร่วมกันสำคัญยิ่งกว่าที่จะไปชี้แจง ตามที่รัฐธรรมนูญชั่วคราวเปิดโอกาสให้ทั้งๆที่ท่านมาอยู่ในที่นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านอยู่ที่กรรมาธิการชี้แจง ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ถูกต้องที่ท่านควรจะนั่งเป็นประธานรัฐสภาด้วยกัน เพราะว่าบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญก็ได้บอกไว้แล้วว่าคณะกรรมาธิการร่างรัฐธรรมนูญมีมากหลายคนแล้ว ไม่จำเป็นที่จะต้องให้ประธานรัฐสภาไปชี้แจงแสดงอะไรในที่กรรมาธิการนั้น ข้าพเจ้าเห็นเช่นนั้น

พระมุนีภาณวีมลศาสตร์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม) : เนื่องด้วยข้าพเจ้า
 เป็นผู้หนึ่งซึ่งได้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับชั่วคราวในเรื่องสภาร่างรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าอยาก
 จะเสนอเรื่องร่างนี้ได้พิจารณากันในครุวงนั้นเพื่อความวินิจฉัยของสภานี้ คือว่าเฉพาะ
 มาตรา ๕๕ ฉ. เท่านั้น คือสภาร่างรัฐธรรมนูญเราได้พยายามที่จะเทียบเคียงกับของต่าง
 ประเทศมาใช้ แต่ไม่ตรงทีเดียว คือของต่างประเทศนั้นเมื่อพิจารณาว่ารัฐธรรมนูญเสร็จ
 แล้วก็หมดหน้าที่ หมดสิทธิที่จะเกี่ยวข้องอะไรอีก เป็นเรื่องของรัฐบาลที่เขาเรื่องนั้นไป
 เสนอขอประชามติต่อราษฎร ที่เห็นว่าของเราจะทำถึงขนาดนั้นไม่ได้ จึงเป็นอันว่า
 ให้มาเสนอต่อสภาที่จะเป็นผู้พิจารณาว่าจะรับหรือไม่รับรัฐธรรมนูญนั้นแทนราษฎร บัญญัติ
 จึงได้เกิดในเวลานั้นว่า ถ้าอย่างนั้นฐานะของสภาร่างรัฐธรรมนูญนั้นจะเป็นอย่างไร จะหมด
 หน้าที่เดียวในเมื่อเขาร่างเสร็จ หรือจะต้องทำอะไรอีกต่อไป ก็เป็นอันตกลงกันว่าหาหนทาง
 เป็นอันหมดสิ้น แต่เพื่อที่จะได้ช่วยกันทำความเข้าใจแก่สมาชิกสภาในเรื่องรัฐธรรมนูญ
 ให้แจ่มแจ้ง ก็จึงให้สิทธิแก่สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญที่จะติดตามเข้ามาในสภานี้เพื่อแจ้ง
 ประกอบร่าง ในการแจ้งประกอบร่างมีท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องฝ่ายหนึ่งบอกจะต้องแปล
 ความได้อย่างเดียวเท่านั้นว่าเป็นเรื่องฉบับสมบูรณ์ร่าง แต่จริงๆแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าไม่น่าจะเป็น
 เช่นนั้น เพราะเหตุว่าในการอภิปรายเราได้มีข้อบังคับข้อยกเว้นสำหรับของสภา คือข้อยก
 ขอบของสภาหรือสภาผู้แทนก็ตาม เราได้ระบุไว้ชัดเจนแล้วว่าบุคคลใดถูกเสนอซึ่งไม่ได้เป็น
 สมาชิกของสภานั้นมีสิทธิที่จะมาอภิปรายในสภาเช่นเดียวกับกรรมาธิการเป็นต้น แม้จะเป็น
 บุคคลภายนอก กรรมาธิการผู้ใดก็ตามก็เข้ามาอภิปรายในสภาได้ นี่เป็นข้อยกเว้นของสภา
 นั้นก็มาจากคำว่าดเบท เมื่อดเบทก็มีไปแรนดคอน แปลว่าเห็นด้วยออกฝ่ายหนึ่งไม่เห็นด้วย
 นอกจากนั้นตามข้อยกเว้นของเรานั้น เมื่อกรรมาธิการไปแก้ร่างที่สภาล้มเลิกการไปแล้ว
 เป็นประการใด ก็เปิดโอกาสให้แก่สมาชิกที่จะค้านการที่กรรมาธิการไปแก้ร่างนั้นได้จึง
 ตามร่างเดิมนั้นจึงเกิดปัญหาต้องดเบทกัน เมื่อฝ่ายไปแรนดคอนเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย
 นี้เรียกว่าอภิปราย แต่ว่าสำหรับสิทธิของสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญเราไม่ได้เขียนว่าให้
 อภิปราย เราได้เขียนไว้ให้มีร่างประกอบร่างเท่านั้น แต่ว่าในทางปฏิบัติตนนถาคกว่า
 ได้กล่าวลงไปบ้าง คือว่าด้วยเจตนาอันมากมายนี่ไปทางสนับสนุนหรือจริงๆ นี่เป็นหน้าที่

ของท่านประธาน ฯ ที่จะวินิจฉัยให้เขาทำได้แค่นั้น เพราะฉะนั้น ในกว่าที่ความกฎหมาย แล้วข้าพเจ้าเชื่อว่าโดยเจตนารมณ์ของผู้ที่ร่างมาตรา ๕๕ ค. นั้นกีดและเป็นตัวหนังสืออย่างแจ่มชัด เมื่อเทียบกับข้อบังคับของสภาผู้ได้ ไม่ใช่เรื่องที่จะสนับสนุนในร่างรัฐธรรมนูญนี้

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : เรื่องนี้พอตัดความเปื้อนของผู้ฟังแล้ว ข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ ผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

นายยงยุทธ พึ่งภพ (อุบลราชธานี) : ข้าพเจ้าขอเปิดอภิปรายต่อไป เพราะเรื่องนี้ยังไม่ได้พูดอะไรกันเลย ผู้เสนอขอให้ลงมตินั้นใครอยู่

(มีสมาชิกรับรอง)

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : มีผู้เสนอให้ลงมติ และมีผู้เสนอให้เปิดอภิปราย มีผู้รับรองถูกต้อง ข้าพเจ้าขอปรึกษาที่ประชุม ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปราย โปรดยกมือขึ้น

(สมาชิกยกมือ ๕๒ คน)

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ผู้ใดเห็นควรเปิดอภิปราย โปรดยกมือขึ้น

(สมาชิกยกมือ ๒๓ คน)

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : กระผมขอเรียนท่านประธาน ฯ เล็กน้อยว่าลงมติอย่างไร นี่เป็นการตีความ.....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ฟังก่อน

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ลงมติแล้วจะทำอย่างไร.....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้ายินแล้ว

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : เป็นอันว่าที่ประชุมอนุมัติให้ลงมติได้แล้วและในการที่จะลงมตินั้น ข้าพเจ้าขอปรึกษาท่านผู้เป็นเจ้าของญัตติ ในญัตตินี้ คือจะแยกมติเป็น ๒ ตอน คือ ๗๓, ๗๒ ตอน ๑ และ ๗๕ ค. ตอน ๑ ใน ๗๓, ๗๒ นั้นจะขอตั้งประเด็นว่าอย่างไร ขอตั้งประเด็นว่า ที่ท่านประธานสภาผู้แทนมางเป็นประธานของที่ประชุมร่วมกันผลิตหรือถูก นี้ประเด็น ๑ และจะถามที่ประชุมว่า ท่านผู้ใดเห็นว่าผิดยกมือขึ้นอย่างไรประเด็น ๑ และในประเด็น ๗๕ ค. นั้น ก็จะมีการที่ประชุมกันโดยตั้งประเด็นว่าในการที่สมาชิกสภาผู้ร่างรัฐธรรมนูญมาข้แจ้งประกอบร่าง ฯ นั้น จะถือเป็นคดีค้านและสนับสนุนหรือไม่ ประการ ๑

นายไกรสร สุขสว่าง (ชยันต): ท่านประธานฯ ตั้งประเด็นอย่างนี้ทำให้สมาชิกวุฒิสภาลงมติไม่ถูก คือขอความกรุณาท่านประธานฯ ประธานที่นั่งอยู่เดี๋ยวนั้นไม่ใช่มีตำแหน่งเป็นประธานวุฒิสภา ท่านประธานฯ เดียวนี้ตำแหน่งเป็นรองประธานวุฒิสภาตามกฎหมายรัฐธรรมนูญแต่งตั้งให้ตำแหน่งอย่างนั้น แต่ประธานฯ ที่นั่งอยู่เดี๋ยวนั้นเป็นรองประธานทำหน้าที่แทนประธานวุฒิสภา เพราะฉะนั้นจึงต้องตั้งปัญหาถามว่า หรือประธานวุฒิสภาขึ้นมาจนดำเนินการแทนประธานวุฒิสภา ทำหน้าที่แทนถกหรือไม่ อย่าตั้งตำแหน่ง ตำแหน่งกับหน้าที่ไม่เหมือนกันท่านประธานฯ ที่เคารพ

ผู้ทำการแทนประธานวุฒิสภา: ใจความก็อย่างนั้น ข้าพเจ้าตั้งประเด็นว่า ที่ประธานสภาผู้แทนซึ่งเป็นรองประธานของที่ประชุมร่วมกันนั้น มาทำการแทนประธานวุฒิสภาในคราวนี้ พูดกันอย่างไร ๆ หมายความว่าข้าพเจ้าหรือขอความหาเกษมมานั่งทำการแทนประธานวุฒิสภาผิดหรือถูก เพราะฉะนั้นจะถามที่ประชุมเพียงว่าท่านนั่งผิดหรือถูก และขอว่าที่ประชุมคงเข้าใจดีแล้ว และขอชื่นชมความเข้าใจในที่ประชุมนี้ มติที่จะลงมติตามรัฐธรรมนูญบัญชีครวณมาตรา ๘๔ มีว่า มติในการตีความรัฐธรรมนูญต้องมีเสียงเห็นด้วยไม่ต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของจำนวนสมาชิกทั้งสองสภาด้วยกัน ท่านเจ้าของญัตติไม่ขัดข้องแล้ว ข้าพเจ้าจะปรึกษาที่ประชุม

นายฟอง สิทธิธรรม (อุบลราชธานี): กระผมไม่มีอะไร ญัตตินี้เข้ามาในสภาแล้วก็เป็นเรื่องของสภา ส่วนที่จะตั้งประเด็นอย่างไรนั้น เมื่อท่านประธานฯ กรณถามกระผมต่อว่าเป็นการถามสภา ไม่ใช่ถามกระผม เพราะกระผมไม่ใช่เจ้าของญัตติ แล้วเจ้าของญัตติคือวุฒิสภา แต่หากกระผมอยากจะทราบเรียนท่านประธานฯ ก่อนที่จะลงมติดำคำพูดใดก็ไม่เป็น มงคลกระผม ไม่อยากจะทำไว้ใน พระที่นั่งอนันตสมาคม ต่อพระ บรมฉายาลักษณ์แห่งพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่เคารพของเรา กระผมได้ยินคำว่าเจ้ทะเลียม ได้ยินคำว่าอย่างนี้อย่างนั้นก็ไม่อยากจะได้ยินต่อไป เพราะรัฐธรรมนูญจะเป็นสิริมงคล แต่ทว่าแม้ไม่มีใครพูด ความจริงเป็นผู้พูดเอง ก่อนที่จะลงมติกระผมขอถามว่าตามธรรมเนียมจะต้องเกิน ๑๐๑ คน แต่ประธานฯ ประกาศในที่ประชุม ๘๐ คน กระผมอยากจะทราบเรียนว่านับอีกที่ใดที่อื่นไม่ ถ้าหากว่าสมาชิกมาไม่ครบตามข้อบังคับแล้ว้วยการลงมติ

ผู้ทำการแทนประธานวุฒิสภา: ไม่ใช่ คือสมาชิกที่มานั่งในขณะนี้ ๑๑๔ คน ไม่ขัดต่อการลงมติแล้ว คือว่าขณะนี้ท่านจะอภิปรายอย่างไรนั้นข้าพเจ้าจะขอเสีย เพราะเป็น

วาระที่จะลงมติ เพราะฉะนั้นประเด็นที่จะลงมติเข้าใจว่าที่ประชุมคงเข้าใจดีแล้ว จะขอ
ปรึกษาทีเดียว

นายพรหมา แคนวงศ์ (กภาพดินธุ์) : ขอกราบเรียนสักหน่อย สำหรับเกล้ากระหม่อม
ที่ฟังมารู้สึกว่าการที่ท่านประธานฯตั้งประเด็นมาจะผิดตามญัตติของผู้เสนอขอเสนอมาเสียแล้ว
ญัตติของผู้เสนอ เสนอมาก็แต่เพียงเฉพาะว่าให้ตีความในรัฐธรรมนูญ แล้วท่านประธานฯ
จะให้ที่ประชุมลงมติว่าท่านประธานฯทำมาแล้ว แล้วเดี๋ยวจะผิดหรือถูก ไม่ใช่
อย่างนั้น การผิดหรือถูกข้าพเจ้าคิดว่าต้องมีผู้บัญญัติมาใหม่จึงจะลงมติได้ กระหม่อมว่า
อย่างนั้น

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : คือเรื่องข้าพเจ้าที่พูดในที่ประชุมนี้ แม้เจ้า
ของญัตติเองก็ไม่ขัดข้องในการที่จะตั้งประเด็นอย่างนั้น จะตั้งประเด็นอย่างอื่นไม่ได้ คือ
ญัตติขอให้ตีความ คือที่มาเกษมขึ้นมางทำการแทนประธานสภาไม่ถูก เขาคิดว่าการ
ให้ตีความว่าไม่ถูก แต่ที่มาเกษมยังทำการเรื่องนี้เป็นเพราะว่าที่ประชุมรวบรวมมาก่อน
แล้วว่าถูก ที่เขาเสนอญัตติมาว่าไม่ถูก ที่ประชุมถามที่ประชุมว่ามีความคิดเห็นอย่างไร
จะตีความอย่างไร ขอหารือเพียงเท่านั้นเอง มีหลักอยู่ที่นั่น เข้าใจกันดีแล้วไม่น่าจะ
มีอะไรที่จะต้องพูดกันอีกแล้ว อย่างนั้นขอปรึกษาที่ประชุมทีเดียว ท่านผู้ใดเห็นว่าที่
ประธานสภาผู้แทนมาทำการแทนประธานฯ ของที่ประชุมร่วมกันในคราวนี้เป็นผิด โปรดยก
.....

นายเทพ เกตุพันธ์ (อุตตวิตติถ์) : คราวนี้หมายความว่าฉันหรืออย่างไร

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ยังไม่ได้บอกจำนวนแน่นอน ยังไม่ได้ตัดสิน
เพราะฉะนั้นกระหม่อมใครจะขอถือได้ว่า ท่านตั้งประเด็นว่าคราวนี้ สมาชิกเข้าใจว่าฉัน เพราะ
ฉะนั้นฟังข้แจงให้สมาชิกเข้าใจเสียก่อน ที่ไม่กล้ายกมือเพราะสงสัยว่า คราวนี้หรือฉัน
ถ้านั้นถูกแน่ เพราะฉะนั้นยังสงสัยอยู่

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : เมื่อมีผู้สงสัย ตีใจลงมติ ข้าพเจ้าจะปรึกษา
ใหม่ได้

พันโท พระสารศาสน์หลักษณ์ (สมาชิกวุฒิสภา) : ข้าพเจ้าขอ.....

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : ขอให้รักษาข้อบังคับ

พันโท พระสารสาสน์พลขันธ์ (สมาชิกวุฒิสภา) : ข้าพเจ้าขอขแจ้งสักหน่อยว่า ประเด็นอันนี้ที่เราจะปรึกษากัน ที่จะลงมติไม่ใช่ประเด็นส่วนบุคคล เพราะฉะนั้นที่ท่านประธาน ฯ บอกว่า ให้ลงมตินั้นยังไม่ชอบ คือว่า มันไม่ใช่.....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ไม่ใช่ในประเด็นนี้ ขอโปรดกรุณานั่ง ก็คืออย่างนี้ ตามญัตติที่ขอตัดความมาตรา ๗๑, ๗๒ ใจความก็ว่า ที่ประธานสภาผู้แทนราษฎรทำการแทนประธานรัฐสภาไม่ถูกต้อง เขาขอให้ตัดความในรัฐธรรมนูญว่าจะถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง เพราะฉะนั้นต้องถามที่ประชุมว่า จะเห็นเป็นผิดก็ต้องตัดความตามที่เขาต้องการ คือเขาต้องการว่าผิด ก็ตัดตัดความอย่างไร ถ้าที่ประชุมตัดความว่าผิดเล็กน้อย เป็นไปตามความประสงค์ของผู้เสนอญัตติเขาเข้าใจว่าที่ประชุมเข้าใจดีแล้ว เพราะฉะนั้นจะขอกถามข้าออกคนหนึ่ง ท่านผู้ใดเห็นว่า คือไม่ใช่ฉัน ไม่ใช่ฉันคนเดียว ขณะนั้นทำการแทนประธานรัฐสภาในการประชุมร่วมกันพิจารณาว่ารัฐธรรมนูญนี้ อย่างนี้....

นายยงยุทธ พึ่งภพ (อุปตราชธานี) : ในเมื่อประธานวุฒิสภาอยู่....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่า เป็นผิด โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกรายชื่อ ๘ คน)

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๘๔ ว่า ต้องเกินกว่าครึ่งหมายความว่า ต้อง ๑๐๑ เพราะฉะนั้นประเด็นเป็นอันตกไป

ขอตั้งประเด็นที่ ๒ คือ ๘๕ ค.

ประเด็นที่ ๒ คือ ๘๕ ค. ๘๕ ค. นั้นมีบอกว่าที่สภาว่ารัฐธรรมนูญมีสิทธิมาขอแจ้งประกอบร่างนั้นซึ่งชาวต่างประเทศในทันทวน ไม่นับเข้าในฝ่ายค้าน เป็นฝ่ายสนับสนุน ท่านผู้เสนอญัตติหรือว่าขอตัดตัดความว่าเป็นฝ่ายค้านและเป็นฝ่ายสนับสนุน ข้าพเจ้าตั้งประเด็นถามที่ประชุมว่าท่านผู้ใดเห็นว่า เป็นฝ่ายค้านและเป็นฝ่ายสนับสนุน ตั้งประเด็นถามอย่างนี้ ในญัตติมีว่าอย่างนี้ ในญัตติว่าสภาว่ารัฐธรรมนูญต้องนับเป็นฝ่ายค้านและเป็นฝ่ายสนับสนุนด้วย ข้าพเจ้าจะถามที่ประชุมว่าเห็นด้วยกับญัตติหรือไม่เห็นด้วย ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับญัตติ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกรายชื่อ ๑๘ คน)

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ในประเด็นนี้มีผู้เห็นด้วยกับญัตติ ๑๘ คน เป็นอัน

ว่าไม่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๙๕ ซึ่งต้องมเสียงเกินครึ่ง ประเด็นนี้ก็เป็นอันว่าตกไป
ในที่สุด เป็นอันว่ายุติกันตกไปตามมติของที่ประชุม

(สมาชิกในที่ประชุมปรบมือ)

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ต่อไปนี้จะเริ่มพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญต่อไป
ขอเชิญสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญเข้าประจำที่

สมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญเข้าประจำที่

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ก่อนที่จะพิจารณาขอแถลงให้ที่ประชุมทราบ
ไหน ๆ ข้าพเจ้าจะตั้งงบต่อไป อยากจะขแรงให้ที่ประชุมเห็นทราบบความจริงจังของข้าพเจ้า
สักหน่อยหนึ่ง คือข้าพเจ้าต้องนั่งเป็นประธาน ๆ ของที่ประชุมนี้ต่อไปด้วยความไม่เต็มใจ
ของตัวเอง แต่ว่าข้าพเจ้าปฏิญาณต่อที่ประชุมก่อนที่จะเดินงบลงกันเมื่อดวยคำนับ
พระมหาเสวตฉัตรครววได้ก็อธิษฐานในใจว่าจะไม่ล่าเฮียงใด ๆ ทั้งสิ้น และข้าพเจ้ามานง
บลดงกันตองมาเพื่อบารมลิตกันแถมบอกเอาทศพิทธาธรรมเข้ามาด้วย ได้ถูกว่าทั้งสอง
ฝ่าย ฝ่ายค้านก็ว่าข้าพเจ้า ฝ่ายสนับสนุนก็ว่าข้าพเจ้า ฝ่ายนั่งเฉย ๆ ก็ว่าข้าพเจ้าเย็นไป
ข้าพเจ้าถูกว่าเย็นแต่ข้าพเจ้ารักชาติได้ คือไม่เคยว่าตอบใครเลยซึ่งคงจะแจ่มแจ้งต่อผู้ฟัง
อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นต่อไปนี้จะได้นำเนนการประชุมต่อไป ข้าพเจ้าขอเสนอให้ที่ประชุม
พิจารณาร่างรัฐธรรมนูญหมวด ๗ ว่าด้วยอำนาจบริหาร ขอให้เลขาธิการ ๆ อ่านข้อความ
ในหมวดนี้ให้ที่ประชุมฟังก่อน

เลขาธิการรัฐสภา : หมวด ๗ อำนาจบริหาร

มาตรา ๑๕๐ พระมหากษัตริย์ทรงตั้งนายกรัฐมนตรีคนหนึ่งและรัฐมนตรีอีกไม่น้อย
กว่าสิบห้าคน และไม่มากกว่ายี่สิบห้าคน ประกอบเป็นคณะรัฐมนตรี มีหน้าที่บริหาร
ราชการแผ่นดิน

ให้ประธานรัฐสภาเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการตั้งนายกรัฐมนตรี

มาตรา ๑๕๑ ก่อนเข้ารับหน้าที่ รัฐมนตรีต้องปฏิญาณตนเฉพาะพระพักตร์
พระมหากษัตริย์ด้วยถ้อยคำดังต่อไปนี้

ข้าพระพุทธเจ้า (ชื่อผู้ปฏิญาณ) ขอถวายสัตย์ปฏิญาณว่า ข้าพระพุทธเจ้า
จะซื่อสัตย์สุจริตและจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ (พระบรมนามาภิไธย) และจะปฏิบัติ

หน้าที่เพื่อประโยชน์ของประเทศและประชาชน ทั้งจะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ”

มาตรา ๑๔๒ รัฐมนตรีจะเป็นข้าราชการประจำมิได้

มาตรา ๑๔๓ รัฐมนตรีจะกระทำการใด ๆ ที่ห้ามไว้มิให้สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนกระทำตามบทบัญญัติในมาตรา ๘๖ มิได้ และนอกจากนั้นรัฐมนตรีจะเป็นผู้จัดการกรมการ ที่ปรึกษา ตัวแทน หรือลูกจ้างของบุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัท หรือองค์การใด ๆ ซึ่งดำรงในธุรกิจเพื่อค้ากำไร ก็มิได้ด้วย

มาตรา ๑๔๔ รัฐมนตรีผู้มีมิได้เป็นสมาชิกแห่งสภา ย่อมมีสิทธิเข้าประชุมและแถลงข้อเท็จจริงหรือแสดงความคิดเห็นในที่ประชุมของวุฒิสภา หรือสภาผู้แทน หรือที่ประชุมร่วมกันของรัฐสภาได้ แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลงคะแนน

เอกลักษณ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๘ ให้นำมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔๕ ในการดำเนินนโยบายบริหารราชการแผ่นดินคณะรัฐมนตรีต้องได้รับความไว้วางใจของสภาผู้แทน

รัฐมนตรีผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ว่าการกระทรวง ต้องรับผิดชอบต่อรัฐสภาในหน้าที่ของตน และรัฐมนตรีทุกคนจะได้รับการแต่งตั้งให้ว่าการกระทรวงหรือไม่ก็ตาม ต้องรับผิดชอบร่วมกันต่อรัฐสภาในนโยบายทั่วไปของคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๑๔๖ คณะรัฐมนตรีที่เข้าบริหารราชการแผ่นดิน จะต้องแถลงนโยบายต่อสภาผู้แทนและต่อวุฒิสภาตามลำดับ การลงมติให้ความไว้วางใจ หรือไม่ให้ความไว้วางใจ คณะรัฐมนตรีนั้น ให้สภาผู้แทนกระทำภายหลังที่คณะรัฐมนตรีได้แถลงนโยบายต่อวุฒิสภาแล้ว

ในการที่คณะรัฐมนตรีได้แถลงนโยบายต่อวุฒิสภานั้น วุฒิสภาอาจตั้งข้อสงสัยแก่ส่งไปยังสภาผู้แทนเพื่อประกอบการพิจารณาของสภานั้นได้

มาตรา ๑๔๗ ในระหว่างเวลาบริหารราชการแผ่นดินภายหลังที่ได้รับความไว้วางใจจากสภาผู้แทนแล้ว ถ้ามีพฤติการณ์ที่คณะรัฐมนตรีเห็นสมควร คณะรัฐมนตรีจะขอให้สภาผู้แทนยืนยันความไว้วางใจอีกก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๔๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๔๗ รัฐมนตรีทั้งคณะพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) สภาผู้แทนไม่ให้ความไว้วางใจตามมาตรา ๑๔๖ หรือมาตรา ๑๔๗
- (๒) สภาผู้แทนมีมติไม่ไว้วางใจตามมาตรา ๑๓๑
- (๓) สภาผู้แทนที่ให้ความไว้วางใจตามมาตรา ๑๔๖ สิ้นอายุหรือมีการยุบสภา

ผู้แทน

- (๔) คณะรัฐมนตรีลาออก
- (๕) ความเป็นรัฐมนตรีของนายกรัฐมนตรีสิ้นสุดลงตามมาตรา ๑๔๘

คณะรัฐมนตรีที่พ้นจากตำแหน่งต้องอยู่ในตำแหน่ง เพื่อดำเนินงานไปจนกว่าจะตั้งคณะรัฐมนตรีขึ้นใหม่

มาตรา ๑๔๘ ความเป็นรัฐมนตรีสิ้นสุดลงเฉพาะตัวเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) มีลักษณะต้องห้ามบัญญัติไว้ในมาตรา ๘๐ (๑) (๒) (๓) และ (๕)

และมาตรา ๘๓ (๓) (๒) และ (๓)

- (๔) ต้องคำพิพากษาโทษจำคุก
- (๕) กระทำการที่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๔๓
- (๖) สภาผู้แทนลงมติไม่ไว้วางใจตามมาตรา ๑๓๑

มาตรา ๑๕๐ ในเหตุฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วน ในอันจะรักษาความปลอดภัย สาธารณะหรือมีภัยพิบัติสาธารณะ และจะเรียกประชุมรัฐสภาให้ทันต่อกรณีใดก็ดี เมื่อกรณีเช่นว่านั้นเกิดขึ้นในระหว่างสภาผู้แทนถูกยุบก็ตั้ง พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับดังเช่นพระราชบัญญัติก็ได้

ในการประชุมรัฐสภาคราวต่อไป ให้เสนอพระราชกำหนดนั้นต่อรัฐสภาโดยไม่ชักช้า ถ้ารัฐสภามติแล้วพระราชกำหนดนั้นก็มีผลเป็นพระราชบัญญัติต่อไป ถ้ารัฐสภาไม่อนุมัติ พระราชกำหนดนั้นก็เป็นอันตกไป แต่ทั้งนี้ไม่กระทบกระทั่งกิจการที่ได้เป็นไปในเรื่องที่ไว้พระราชาทรงกำหนดนั้น

คำอนุมัติและไม่อนุมัติให้ทำเป็นพระราชบัญญัติ

มาตรา ๑๕๑ ในระหว่างสมัยประชุม ถ้ามีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเกี่ยวกับราชการภายในหรือเงินตรา ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วนและลับเพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับเช่นพระราชบัญญัติก็ได้

พระราชกำหนดที่ได้ตราขึ้นตามความในวรรคก่อน จะต้องนำเสนอต่อรัฐสภาภายในสองวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๕๐ วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๑๕๒ พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจ ในการประกาศใช้กฎอัยการศึก ตามลักษณะและวิธีการตามกฎหมายว่าด้วยกฎอัยการศึก

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องประกาศใช้กฎอัยการศึกเฉพาะแห่งเป็นการรีบด่วน เจ้าหน้าที่ย้ายทหารย่อมกระทำได้ตามกฎหมายว่าด้วยกฎอัยการศึก

มาตรา ๑๕๓ พระมหากษัตริย์ ทรงไว้ซึ่ง พระราชอำนาจ ในการ ประกาศ สงคราม เมื่อได้รับความยินยอมของรัฐสภาแล้ว

มติให้ความยินยอมของรัฐสภา ต้องมีเสียงไม่ต่ำกว่าสองในสามของจำนวนสมาชิกทั้งหมดของทั้งสองสภา

มาตรา ๑๕๔ พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจ ในการทำหนังสือสัญญาสันติภาพสงบศึก และทำหนังสือสัญญาอื่นกับนานาประเทศ

หนังสือสัญญาใดมีบทเปลี่ยนแปลงอาณาเขต หรือจะส่งออกพระราชบัญญัติ เพื่อให้การเป็นไปตามสัญญา ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา

มาตรา ๑๕๕ พระมหากษัตริย์ ทรงไว้ซึ่ง พระราชอำนาจ ในการ พระราชทาน อภัยโทษ

มาตรา ๑๕๖ พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจ ในการ ถอดถอนฐานันดรศักดิ์ และเรียกคืนเครื่องราชอิสริยาภรณ์

มาตรา ๑๕๗ พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตราพระราชกฤษฎีกา โดยไม่ขัดต่อกฎหมาย

และพระบรมราชโองการใดๆ อันเกี่ยวกับราชการแผ่นดิน ต้องมีรัฐมนตรีลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ แต่ด้วยบทในมาตรา ๑๔ มาตรา ๑๘ ก็ตาม โดยมากเป็นของคณะรัฐมนตรี รัฐสภาเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ แต่มีจะต้องมีรัฐมนตรีเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ ข้าพเจ้ามีความข็งใจสงสัยอยู่ ขอให้สมาชิกสภาฯ วิจารณ์ชี้แจงให้เป็นที่เข้าใจ

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ใครจะชี้แจง และชักต่อไปเปิดโอกาสให้ผู้ชักชักต่อไปอีก

นายบุญ เนาวรังสี (นครพนม) : ในรัฐธรรมนูญหมวดคนข้าพเจ้ามีข้อสงสัยอยู่ ๓ ข้อคงจะได้กราบเรียนต่อไป การสงสัยในข้อที่ ๓ นั้นได้แก่มาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๔๗ ในระหว่างเวลาบริหารราชการแผ่นดินภายหลังที่ได้รับควมไว้วางใจจากสภาผู้แทนแล้ว ถ้ามีพฤติการณ์ที่คณะรัฐมนตรีเห็นสมควร คณะรัฐมนตรีจะขอให้สภามุแทนยืนยันความไว้วางใจอีกก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๔๖ มาใช้บังคับโดยอนุโลม ในมาตรา ๑๔๖ ข้อสงสัยของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้ายังไม่เข้าใจความหมายมาตรา ๑๔๖ บัญญัติไว้แล้วว่า คณะรัฐมนตรีที่บริหารราชการแผ่นดินจะต้องแถลงนโยบายต่อสภาผู้แทนและต้องอนุมัติตามลำดับ เมื่อได้รับความไว้วางใจแล้วก็เริ่มรัฐบาล และจะด้วยเหตุใดหรือพฤติการณ์อย่างไรก็ดี ซึ่งคณะรัฐมนตรีจะขอให้สภามุแทนยืนยันความไว้วางใจอีก ดังนั้นข้าพเจ้าได้พิจารณาโดยสามัญสำนึกแล้ว บุคคลก็.....

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ข้าพเจ้าขอให้ท่านประธานฯ ให้ไว้กับกระทรวงเยียบ

นายบุญ เนาวรังสี (นครพนม) : ในมาตรา ๑๔๗ นี้ก็เหมือนว่าคณะรัฐมนตรีมีความยืนยันที่จะให้สภาพิจารณาตัวเอง ซึ่งไม่น่าจะเป็นไปได้ ถ้าพูดถึงเจตนารมณ์ของรัฐสภาแล้ว เพียงแต่สมาชิกจะเสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปแล้ว ก็อยู่ในกรอบหรืออนาคสน้อยแล้ว โฉนดจึงจะให้ทุกข้อย่างอันเหมือนการแก่งเท้าหาเสียงเช่นนี้ ข้าพเจ้าเกรงว่าจะเป็นการทำให้เกิดความตึงการไปหรือไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอรับคำชี้แจงนประการหนึ่ง

ในประการที่สอง คือมาตรา ๑๕๑ ดังที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรคนหนึ่งขอตะกนใด

ชักถามไปแล้วนั้น แต่ว่าข้าพเจ้ายังมีดวงใจอยู่ในท่านองเดียงกัน คือในมาตรา ๓๕๓
นั้นว่า “ในระหว่างสมัยประชุม ถ้ามีความจำเป็นต้องมีกฎหมายเกี่ยวด้วยการภาษีอากร
หรือเงินตรา ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วนและลับเพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน
พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับตั้งเช่นพระราชบัญญัติได้”

พระราชกำหนดที่ได้ตรารับตามความในวรรคก่อน จะต้องนำเสนอต่อรัฐสภาภายใน
ในสองวันนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา และให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๕๐
วรรคสองและวรรคสามมาใช้บังคับโดยอนุโลม”

ในมาตรานี้ได้กำหนดไว้เช่นนี้ พระราชกำหนดนั้นเป็นที่เข้าใจกันได้ว่าอาจจะเกิด
ขึ้นจากคณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอหรือเขียนขึ้น แล้วนำความขึ้นกราบบังคมทูลเพื่อลงพระ
ปรมาภิไธย ในมาตรานี้ข้าพเจ้ามีความสงสัยว่าเพราะเหตุใดจึงให้พระราชอำนาจในการ
ตราพระราชกำหนดให้แก่พระมหากษัตริย์ เพราะว่าพระราชกำหนดนั้นคือกฎหมายเว
ตี ๆ นั้นเอง อันนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการแย่งอำนาจไปจากสภาผู้แทน เป็นการรอนสิทธิ
ของประชาชน จริงอยู่การที่นำเสนอสู่สภาภายในสองวันนั้นซึ่งเห็นว่าเป็นเวลาอันรวดเร็ว
แต่ว่าพระราชกำหนดนั้นเกี่ยวข้องกับการเงินการทอง ซึ่งภายในชั่วโมงเดียวข้าฯ ได้ผลหรือ
ขาดทุนนับเป็นพัน ๆ ล้าน ในการนี้ข้าพเจ้าอยากจะสมมติตั้งรัฐบาลใดรัฐบาลหนึ่งซึ่งมี
อำนาจชี้ขาดหรือมีพรรคพวกอันได้มาซึ่งหุ้นหรือหน่วยราชการ ถ้าท่านต้องการภาษีอากร
ขาเข้าหรือขาออก หรือเกี่ยวข้องกับภาษีอะไรก็ได้ มีบริษัทที่ถือว่าเป็นหุ้นส่วนหรือพรรคพวก
ของเขา ก็มีสิทธิที่จะออกพระราชกำหนดเกี่ยวกับภาษีอากรนั้นได้ ซึ่งเมื่อเห็นแล้วว่าจะ
ได้กำไรงาม และได้เกิดการจับบ๊ะไรกันขึ้นกับรัฐบาล ขอประทานโทษมิได้เพิ่งถึง
รัฐบาลนี้ ข้าพเจ้าคิดไปในอนาคตกาลข้างหน้าโน้น และก่อนพระราชกำหนดนั้นจะได้เข้า
มาสภาฯ ก็เป็นเวลาที่เราลาอันใหญ่ผ่านพ้นไปแล้ว ถึงสภาฯ จะมีได้เห็นด้วยผลก็มีได้
กระทบกระทั่งต่อสิทธิที่เป็นไปในระหว่างใช้พระราชกำหนดเช่นนี้ จะมีอันเป็นไปได้หรือไม่
ก็คงจะไม่มีใครยืนยัน เพราะว่าปัจจุบันเป็นผลของอดีต และอนาคตเป็นผลของปัจจุบัน
ข้าพเจ้ารู้สึกของใจเป็นอย่างมาก และหากจะเวียนถามว่า ถ้ามิใช่เรียกว่าเป็นการช่วงชิง
อำนาจก็เป็นการรุนแรงเกินไป จึงขอแต่เพียงว่าจะเป็นการบั่นรอนทอนสิทธิระหว่างอำนาจ
นิติบัญญัติหรือไม่

และข้อที่ ๓ ข้าพเจ้าสงสัยในมาตรา ๑๕๔ “พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการกระทำหนังสือสัญญาสันติภาพสงบศึก และทำหนังสือสัญญาอื่นกับนานาประเทศ หนังสือสัญญาใดมีผลเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทยหรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้เหตุการณ์เป็นไปตามสัญญา ต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา” ในมาตรานี้มีข้อสงสัยอยู่ว่า การประกาศสงครามตามมาตรา ๑๕๓ ต้องได้รับความยินยอมของรัฐสภา แต่การทำสัญญาสันติภาพสงบศึกและการทำสัญญาอื่น ๆ กับนานาประเทศ นอกจากเปลี่ยนแปลงอาณาเขตไทย หรือจะต้องออกพระราชบัญญัติเพื่อให้การเป็นไปตามสัญญา จึงจะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา ข้อนี้กษัตริย์สงสัยก็มั่งอยู่ว่า เวลาทำต้องปรึกษารัฐสภา เห็นชอบ แต่เวลาเลิกสงครามเป็นพระราชอำนาจขององค์พระมหากษัตริย์โดยเฉพาะ ทรงเข้าตำราว่าเวลาที่ไม่จำเป็นเวลาใช้ก็ปรึกษา อย่างไรก็ตามได้โปรดให้ข้าพเจ้าแสดงพระทัยเพื่อจะได้รับคำสั่งจากท่านสมาชิกสภาว่างรัฐธรรมนุญซึ่งพวกเราได้ยกย่องท่านแล้วว่าเป็นเอตตะหคคะ กรุณาขแรงให้สิ้นความสงสัยในคำสั่งของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าไม่ได้หมายถึงสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบัน และไม่ใ้หมายถึงพระราชโอรสพระราชชนัดดาในพระองค์ท่านอันจะมีมาในอนาคต แต่ได้เพ่งเล็งหรือคำนึงนกดต่อไปว่า ถ้ารัฐธรรมนุญเป็นรัฐธรรมนุญฉบับที่ถาวรสมชื่อ และมีอายุยืนยาวไปถึงร้อยปีสองร้อยปีในอายุ ปัตนณถ้าหากว่าระตากรวมของประเทศไทยบังเอิญได้พระมหากษัตริย์ที่ปราศจากทศพิธราชธรรมแล้ว หากมีการประกาศสงครามเกิดขึ้น และในขณะทำสงครามอยู่ ถึงแม้ฝ่ายเราจะมิทางที่จะได้ชัยชนะอยู่ แต่จะด้วยเกิดโมหจริต หรืออะไรก็ตาม บังเอิญว่าสามีสหรือลาภสักการะอะไรก็ตาม บังเอิญให้ทรงมีน้ำพระทัยโน้มเอียงไปกับฝ่ายศัตรูแล้ว ก็ทำสันติภาพเสีย โดยไม่ได้รับความเห็นชอบของรัฐสภาเลย อย่างนี้อาจเป็นไปได้หรือไม่ก็เป็นสิ่งสงสัยอยู่ ในข้อสงสัยใจของข้าพเจ้าก็ถัดแต่เพียงว่าเป็นข้อซัก เพราะถ้าถัดไปเป็นข้อค้านแล้วก็จะใหญ่โตเกินไป ข้าพเจ้าขอมอบให้ท่านผู้มีมุขมิได้ค้านต่อไป ชึ่งนจะเรียนด้วยความจริงใจว่า.....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : เดียว ๆ ก่อน ที่จะเดินไปนั้นถ้าหากว่าข้อความที่เกี่ยวข้องด้วยพระมหากษัตริย์แล้ว ข้าพเจ้าอยากจะขอให้ท่านรมัตระวงค์หน้อย ถึงหากว่าจะเป็นการสมมติก็ตามที แต่ก็ขอให้รมัตระวงค์หน้อยในการอภิปรายเกี่ยวกับเรื่องนั้น

นายก หนาวรังสี (นครพนม) : ขอขอบคุณที่เตือน แต่ตามข้อสงสัยข้าพเจ้า
 คำนึงไปถึงอีก ๒๐ ปีข้างหน้า และอีกอย่างหนึ่งใครจะขอควมเรียนต่อสถาน และโดย
 เฉพาะอย่างยิ่งต่อท่านสมาชิกสภาว่่างรัฐธรรมนูญ อันข้อข้องใจหรือการซักหรือการค้านัก
 โดยเฉพาะข้าพเจ้ามีเจตนารมณ์ไปในสายกลางๆ ไม่ซ้ายและก็ไม่ขวา แต่ก็อยากจะขอ
 กรวบเรียนความจริงใจว่า ที่ได้มีเกียรติยศเข้ามาเป็นสมาชิกสภาผู้แทนควรวนักได้รับปากคำ
 กับประชาชนพลเมืองว่านอกจากจะมาเพื่อคุ้มกันสิทธิเสรีภาพของราษฎรแล้ว ก็พยายาม
 ตลอดไปที่จะก่อให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองตลอดจนสวัสดิภาพของประชาชนและท้องถิ่น อัน
 นนกันเป็นภาระกิจของผู้แทน แต่สิ่งเฉพาะอย่างยิ่งอันเป็นหัวใจและเกียรติยศคนนักคือว่า เข้า
 มาควรวนเข้ามาเพื่อสร้างรัฐธรรมนูญ ฉะนั้นเมื่อเห็นวาสังใด.....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้านึกว่าท่านจะออกนอกประเด็นไปแล้ว
 ขอให้ท่านอยู่ในประเด็นที่ท่านตั้งไว้ว่าจะซัก และให้ยกข้อความ ในหมวดฉันทมาซักได้ทุก
 ข้อความ

นายก หนาวรังสี (นครพนม) : ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าก็ขอ
 แสดงความข้องใจหรือซักถามในชั้นนี้ เพื่อว่าอยากได้รับการชี้แจงของท่านสมาชิกสภาว่่าง
 รัฐธรรมนูญตามที่ข้าพเจ้าถาม

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดจะซักอีก

นายบุญมี ป่าม่วงศรี (ลพบุรี) : ข้าพเจ้ารู้สึกสงสัย และข้องใจมาตรา ๑๔๓
 ตั้งที่ข้าพเจ้าจะไต่กรวบเรียนต่อไปนี้ คือว่าที่ได้บัญญัติมาตรานี้ท่านสมาชิกสภาว่่างรัฐ
 ธรรมนูญได้คำนึงบ้างหรือเปล่าว่า ประเทศไทยเราเป็นประเทศเล็ก และนอกจากเป็นประเทศ
 เล็กแล้วก็มีคนสำคัญและคบคิดเป็นจำนวนมาก ฉะนั้นเห็นด้วยอย่างในสมาชิกสภาว่่างรัฐ
 ธรรมนูญซึ่งเป็นผู้จัดทำอะไรต่างๆ ก็มาจากสมาชิกสภาว่่างฯ แทบทั้งหมด เมื่อเป็นดัง
 นั้นการทบทวนญัตติว่่าเช่นนั้น ท่านได้คำนึงถึงประเทศเล็กและมีคนด้น้อยบ้างหรือเปล่าว่า ถ้าหาก
 ว่าไม่ได้คำนึงถึงชอนแล้ว แต่ไหน ๆ ก็เรียกว่าทบทวนญัตติว่่ากันเพื่อกันชอครหานินทา เพื่อ
 ทจรักษาเกียรติของรัฐธรรมนูญเพื่อไม่ไห้มีส่วนเสียได้ เพื่อจะทำงานด้านนี้ให้สำเร็จลุล่วง
 ไปด้วยดี จึงได้บัญญัติมาฉนั้นไว้เพื่อกันชอครหานินทาต่าง ๆ นานา เพื่อกันการรุมหนว
 ประจุมก เช่นนี้ เมื่อเรานบัญญัติตั้งเช่นนั้นแล้วทำไมจึงไม่บัญญัติให้เสียไปดังว่่าผู้ที่จะเป็น

รัฐมนตรี หรือเลขาธิการรัฐมนตรี หรือผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรีต้องให้ลาออกจากสมาชิกวุฒิสภาเสียเลย ทั้งนี้เพื่อกันข้อครหาในทางเช่น ๒๔ เท่าหม้อได้ทำไปแล้วนั้นก็ มีข้อครหาในทางอยู่ว่า...

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้าเข้าใจว่าท่านจะออกนอกข้อซัดไปแล้วขอให้ท่านอยู่ในหลักหน่วย

นายบุญมี ปาร์มวงศ์ (สพบร์) : ทงนี้เพื่อกันข้อครหาในทาง เพราะได้มีเสียงเล่าลือมาว่าอยากจะเป็นรัฐมนตรีบ้าง นาย ก บ้าง ข้าพเจ้าก็ไม่อยากจะให้เป็นอย่างนี้จะให้มีเกียรติและปฏิบัติหน้าที่สมแก่ตำแหน่งจริง ๆ ข้าพเจ้าก็สงสัยในข้อนี้

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดจะซัดอีก

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : ข้าพเจ้ายกมือมาหลายวันเพิ่งมีโอกาสวันนี้ ร่างรัฐธรรมนูญฉบับถาวรที่เสนอมายังสภานี้ ข้าพเจ้าเห็นดีด้วยทุกมาตรา ๆ แต่ยังมีข้อใจอยู่ ๒ มาตรา เฉพาะมาตรา ๗๐ และ ๗๓ อยากจะเรียนตามสมาชิกสภาว่ารัฐธรรมนูญ...

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : มาตรา ๗๐ ผ่านไปแล้ว

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : มาตรา ๗๓

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : มาตรา ๗๓ อภิปรายได้

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : พูดถึงที่ผ่านมาแล้วไม่มีโอกาสพูด เพิ่งจะมีโอกาสพูด ณ บัดนี้ ท่านสมาชิกสภาว่ารัฐธรรมนูญ ๔๐ ท่านนั้น กระผมเองเป็นผู้เลือกด้วยคนหนึ่ง นึกว่าท่านทั้ง ๔๐ คนจะได้เรียนจิตวิทยามากแล้ว เหตุไฉนจึงได้ตรา มาตรา ๗๓

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้ายินใจแล้วท่านโปรดนั่งสักหน่อย คือซัดก็ซัด ท่านไม่ใช่เวลาวิพากษ์ว่าสภาว่ารัฐธรรมนูญดีหรือไม่ มีความรู้มากหรือน้อย มีหน้าที่จะซัดตรงไหนไม่เข้าใจตามที่เดี๋ยวจำในหมวดนี้มาตราใดไม่เข้าใจ ถามได้ทุกข้อทุกกระทง

นายฮวด ทองโรจน์ (มหาสารคาม) : ขอขอบพระคุณท่านประธานสภา ๆ คือออกจะอารัมภบทเกินขอบเขต ไปสักหน่อย และขออภัย คืออยากจะเรียนตาม

สภาารัฐธรรมนูญเพียงมาตราเดียว ในหมวดคน รัฐธรรมนูญทุก ๆ ฉบับของเมืองไทย
 ที่นำมาไม่เห็นมีบทบัญญัติใดมาตราใดซึ่งตราไว้เหมือนดังมาตรา ๑๕๓ นี้ แต่สภาารัฐ-
 ธรรมนูญคราวนั้นนได้ตราหมวด ๗ และมีมาตรา ๑๕๓ นั้นขึ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าถึงได้ออวง
 ทานสมาชิกรัฐสภาว่า ๆ เห็นอย่างไรถึงได้ตราบทนี้ไว้ ซึ่งรัฐธรรมนูญนี้ซึ่งเคยมีมาแต่ก่อน
 กาลในเมืองไทยนี้ ไม่มีบทใดบังคับไว้เหมือนหมวดคนและมาตรา ๑๕๓ นี้เลย ถ้าหาก
 กระผมเองเป็นรัฐมนตรีจะขัดแย้งยิ่งกว่านี้อีก นี่หากว่าเป็นแต่เพียงสมาชิกรัฐสภาผู้แทน
 อยากรจะเรียนถามว่ามาตรา ๑๕๓ ท่านปรารถนาอย่างไร ท่านรู้หรือเปล่า สัพเพศัตถา
 อาหารภูตिका ติดทั้งหลายทั้งปวงอยู่ได้ด้วยอาหาร เหตุใดจึงมาเขียนไว้ในรัฐธรรมนูญ
 นี้ไปยังกับไว้เช่นนั้น ท่านมีความปรารถนาอย่างไร อยากรจะเรียนถามข้อข้องใจของ
 ข้าพเจ้าจาก สมาชิกสภาาร่าง ๆ และถ้าหากไม่ มีมาตรา รัฐธรรมนูญของเราจะไม่ใช้รัฐ
 ธรรมนูญหรืออย่างไร นี่กระผมข้องใจ ไม่อยากจะให้มันไปเลย และข้อข้องใจ
 เป็นเหตุที่ว่าซึ่งความอลเวงในการร่างรัฐธรรมนูญนี้ สำหรับร่างรัฐธรรมนูญนี้จะถาวร
 ต่อไปนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นงานหนึ่งซึ่งจะก่อให้เกิดความลำบากขึ้น และในชีวิตของ
 กระผม ๕๐ กว่าปี เข้ามาอยู่ในสถานที่ยังไม่มีอะไรที่จะข้องใจเหมือนมาตรา ๑๕๓ ขอได้
 โปรดอธิบายให้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าทำไมถึงตราเข้ามาได้อย่างนี้

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ขอให้สภาาร่างรัฐธรรมนูญซึ่งแจ้งสักท่น้อย

หม่อมราชวงศ์ เสนีย์ ปราโมช (กรรมาธิการสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : สภาาร่าง
 รัฐธรรมนูญข้อซึ่งแจ้งต่อไป คือมาตรา ๑๕๓ ซึ่งท่านเองได้ข้อใจมาครั้น “รัฐมนตรี
 จะกระทำการใด ๆ ที่ห้ามไว้มิให้สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนกระทำตามที่บัญญัติ
 ในมาตรา ๗๐ มิได้ และนอกจากนั้นรัฐมนตรีจะเป็นผู้จัดการ กรมการ ที่ปรึกษา ตัวแทน
 หรือลูกจ้างของบุคคล ห้างหุ้นส่วน บริษัทหรือองค์การใด ๆ ซึ่งดำเนินธุรกิจเพื่อกำไร
 กมิได้ด้วย” นี่ซึ่งท่านข้องใจ ก็ขอเรียนว่าในเรื่องนี้แบบต้นทีเดียว คือของเก่าเขาไม่มี
 ในรัฐธรรมนูญเก่าไม่มีเลย แต่ที่นสภาาร่างรัฐธรรมนูญได้พิจารณาตามความเห็นลัดคดลั้ง
 กันนั้น จึงอยู่สภาาร่างรัฐธรรมนูญควรจะร่างให้ดีที่สุด และให้เหมาะสมกับเหตุการณ์
 ที่สุด เหตุการณ์นั้นเป็นมาอย่างไรในโลกปี ๒๒ ปี ท่านก็ยอมรับกันดี ประชาชน
 ยอมรับกันดี เพราะฉะนั้นรัฐธรรมนูญก็เขียนขึ้นเพื่อให้เหมาะแก่เหตุการณ์ และ

เชื่อว่าอนันต์ โดยประการสำคัญก็คือว่า การที่เขาทำหน้าที่ใด ๆ จำเป็นต้องมีคุณสมบัติ บางอย่างที่ไม่ขัดแย้งกันนั้น เราจะเห็นว่าพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนว่า ถ้าเข้ารับราชการแล้วห้ามไม่ให้ประกอบการค้าขาย เพราะเหตุว่าขัดต่อกิจการส่วนรวม หรือเป็นข้าราชการแล้วดำเนินการในบริษัท บางที่บริษัทเขาประมูล เขาเป็นข้าราชการ ก็ให้ประมูลตัวอย่าง ไม่ใช่มีเฉพาะรัฐบาล หรือสมาชิกสภาผู้แทน ข้าราชการก็มี บัญญัติไว้ ในพระราชบัญญัติระเบียบ ข้าราชการ พลเรือน บอกว่าเมื่อรับราชการ แล้ว จะต้องเลิกประกอบกิจการค้าขาย จะต้องใช้เวลาของตนเพื่อประโยชน์แก่กิจการอย่างนั้น ทำไม่ได้ แล้วยังกว่านั้นถึงเป็นเรื่องอำนาจบริหารและอำนาจอธิปไตยสูงสุดที่ทุกคน เข้ามานั่งในสถานที่ ทำไมจะไม่ชอบบังคับ แล้วเทียบเคียงกฎหมายต่างประเทศ ๆ เขา ก็ห้าม ห้ามอย่างรุนแรงกว่าสมาชิกคนใดมีส่วนได้เสีย ขึ้นนั่งในสถานที่เขาปรับวันละ ๓๐๐ ปอนด์ ๕๐๐ ปอนด์ ของเราเบาเสียอีกไม่มีปรับด้วยซ้ำ การทำหน้าที่กิจการใด ๆ ต้องมีส่วนได้ส่วนเสีย ถ้าจะทำก็ตั้งไม่ขัดกับกิจการของตน กฎหมายประมวลวิธี พิจารณาความแพ่งกับอาชญากรรมว่าด้วยกฎหมายตัวแทน คือสมาชิกในฐานะที่เป็นตัวแทนซึ่ง จะต้องประกอบกิจการใด ๆ ไม่ขัดแย้งกับตัวการ ด้วยเหตุนี้สภาวาระรัฐธรรมนูญก็เห็นว่า การที่จะมีบัญญัติไว้เช่นนี้ ไม่เป็นการเสียหายเป็นการกวดขัน ท่านตามวาระรัฐธรรมนูญเขา มีหรือไม่มี เมื่อไม่มกไม่ยุ่ง เรื่องเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นหวังว่าท่านคงพิจารณา ด้วยดี ไม่ให้มีประโยชน์ได้เสีย ต่อประเพณีหรือศีลธรรม นี่เป็นหลักเบื้องต้น แล้ว ความจริงข้าพเจ้าพบเห็นคณะรัฐสภาคณะ เขาได้ออกเองก่อน เมื่อมีกฎหมายอะไร เข้ามา เขาได้ออกจากตำแหน่งด้วยเกียรติมาตรา ๘๐ เราผ่านไปแล้ว ห้ามมิให้สมาชิก รับตำแหน่งเป็นกรมการที่ปรึกษาทางรัฐบาล ห้ามสมาชิกแล้วรัฐมนตรีไม่ห้ามตุกระไร เราห้ามสมาชิก แต่รัฐมนตรีซึ่งบริหารราชการกลับไม่ห้ามตุกระไรอยู่ต้องให้สมเหตุผล มีหลักการแล้วต้องเขียนไว้ทุกแห่งให้ราษฎรศรัทธาเลื่อมใสไม่ใช่เลือกที่รักมักที่ชัง ห้าม แต่สมาชิกแล้วรัฐบาลไม่ห้ามตุกระไรอยู่ เพราะฉะนั้นจึงได้เขียนไว้ อีกอย่างหนึ่งเหตุผล ที่สำคัญ มี หลัก ที่ ชาวเขา เวียน ตอ สภาฯ แล้วว่าบุคคลทำหน้าที่อะไรจะต้องทำโดย ไม่ขัดต่อ ประโยชน์ได้เสียต่อหน้าที่ของปฏิบัติ หลักอีกอย่างหนึ่งท่านจะเห็นได้ว่ามาตรา ๑๕๓ นี้เอง

ห้ามไม่ให้แต่เพียงว่าเป็นผู้ได้รับประโยชน์จากรัฐบาลเท่านั้น ห้ามตลอดถึงว่าเป็นกรรมการ
 บริษัทฯ ของบริษัทเอกชนด้วยซึ่งมาตรา ๑๕๓ นี้กว้างกว่ามาตรา ๘๐ เพราะถ้าหาก
 ว่าคนห้ามเป็นรัฐบาลถือว่าเป็นพ่อคนแม่คน ถ้าเที่ยวรังสัดทำไ้เป็นกรรมการที่ปรึกษา
 กฎหมายนั้นหาเป็นการถูกไม่ แล้วเราจะต้องบังคับไว้ซึ่งเกียรติยศของรัฐบาล เกิดเหตุ
 เป็นที่เคารพนับถือไม่อย่างนั้นขัดต่อระบอบประชาธิปไตยซึ่งอยู่ในความเลื่อมใสของประชาชน
 เพราะไปเกิดอึดใจตามชอบใจ ถ้าอย่างนั้นอยู่ไม่ได้ แล้วอีกอย่างหนึ่งเมื่อปรึกษาอย่าง
 ไรดีแล้ว ทางรัฐบาลไม่ห้ามส่วนใดเสียแล้ว หน้าที่เป็นรัฐบาลบริหารราชการก็ไม่เกรง
 กลัวในการปฏิบัติราชการแต่อย่างใด การส่งสินค้าเข้าสินค้าออก เมื่อตนมีส่วนได้เสียด้วย
 เป็นที่ปรึกษาด้วย ความลำเอียงก็เกิดขึ้น แล้วเวลาทำงานบางที่เป็นกรรมการครึ่งวันทำงาน
 บริษัทครึ่งวันทำงานรัฐบาลจะอย่างไรอยู่ ควรให้เวลาทั้งหมด เพราะเป็นรัฐบาลสูงสุด
 แล้วไม่มีอะไรสูงเท่าควรเสียละ นี่ข้าพเจ้าว่าเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตย ท่าน
 กล่าวเรื่องอาหารนั้น ข้าพเจ้าว่าต้องกินแต่อาหารของตัวเองดีกว่าการที่อยู่ด้วยอาหารของ
 คนอื่น เมื่อมีอาหารวางอยู่หน้าแล้วเอาอาหารของคนอื่นก็ไม่ชอบรวม เพราะฉะนั้นให้
 ว่าสิ่งใดควรเสียละ อีกประการหนึ่งท่านก็ควรลดอาหารบางอย่างไม่ให้รัฐบาลกลายเป็น
 คนอื่นไป เพราะฉะนั้นรวมความว่า สภาว่างรัฐธรรมนุญเห็นว่าท่านเป็นบาทสมควรอย่าง
 ไรควรมิได้ ถ้าไม่ม่กจะลึกลั้น ห้ามผู้แทนไม่ให้ห้ามรัฐบาลจะอย่างไรอยู่

และ.....ไม่สงสัยว่า ทำไม คนที่เป็นเลขานุการทำไมไม่ห้าม นี่เรายก
 ข้อห้ามมาตรา ๘๐ ถ้าเลขานุการเป็นผู้แทนก็ต้องห้ามตามมาตรา ๘๐ แต่ตามมาตรา ๘๐ ไม่
 ได้ห้ามอย่างรุนแรง คือห้ามเฉพาะไม่ให้สมาชิกกับประโยชน์จากรัฐบาล คือสมาชิกจะ
 ประกอบการค้าขายบริษัทส่วนตัวเขาก็ไม่ห้าม เพราะไม่ขัดต่อหน้าที่ หน้าที่ของเขาจะต้อง
 ควบคุมรัฐบาล ทุนเมื่อเข้ามาได้ประโยชน์จากรัฐบาลก็ไม่กล้าที่จะควบคุมรัฐบาล แล้วใน
 การที่เขาจะดำเนินกิจการค้าขายส่วนตัวของเขาเมื่อมันไม่เป็นการขัดต่อหน้าที่ของเขา ก็จึงทำ
 ได้ ซึ่งผิดกับรัฐบาลมาก ส่วนเลขานุการเมื่อเห็นว่า เป็นสมาชิกก็ต้องห้าม แต่ส่วนที่เขา
 ไม่ได้เป็นสมาชิกก็ไม่ได้ห้ามอะไร แล้วจะว่าเลขานุการมีตำแหน่งตามพระราชบัญญัติข้าราชการ
 การฝ่ายการเมือง พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนอยู่แล้ว หน้าที่ที่ห้ามตลอดถึง
 เลขานุการ ตำแหน่งก็เหมือนกับเรยนมา ก็บังคับอยู่แล้วถ้าห้ามตลอดไปอย่างรุนแรง

อย่างรัฐมนตรีมากเกินไป เรารู้สึกอย่างนั้น การทำอะไรก็ต้องพอสมควรสมควร พอสมควร แล้วตำแหน่งเลขาธิการไม่ใช่ตำแหน่งบริหาร เป็นแต่ลูกน้องคอยช่วยเหลือเขาไม่ใช่ตัวใหญ่จริง ๆ เพราะฉะนั้นการห้ามกตัญญูให้มันเหมาะสม และคำว่าสมควรเพียงไร เราตั้งดูที่บัญญัติ สสมควรและเห็นเป็นการเหมาะสมแล้ว ทันททานถามว่า พวกสมาชิกรัฐมนตรีทำไม่ไม่ให้ออกจากสมาชิกรัฐภาพด้วยนั้น ความจริงโดยหลักประชาธิปไตยนั้น สมาชิกสภาผู้แทนที่เป็นรัฐบาลเป็นรัฐมนตรียิ่งมากเท่าไรก็ยิ่งดีเท่านั้น จะสอดคล้องกับการปกครองของประชาชน โดยประชาชนยิ่งดี ถ้าผู้แทนที่ราษฎรเขาเลือกขึ้นมาปฏิบัติตนเป็นที่น่าพอใจ ถ้าเขามาเป็นรัฐมนตรี เป็นรัฐบาลก็เป็นการถูกต้อง เพราะเป็นทางที่ราษฎรเลือกเอง เพราะฉะนั้นการที่สมาชิกรัฐสภาคนที่เขาได้เป็นรัฐมนตรีจะให้เขา ขาด จาก สมาชิกรัฐสภา ก็ขัดต่อความประสงค์ที่เราให้ เป็นอย่างนั้นในระบอบประชาธิปไตยต้องการราษฎรเลือกมางั้นเมื่อคุมบริหารทำการบริหารเพื่อจะได้เข้ากับหลักที่ว่าเป็นการปกครองของประชาชนเพื่อประชาชน ทันททานถามว่า ๓๕๓ ข้อข้อใจในมาตรา ๓๕๓ ท่านถามว่า ทำไมยอมให้รัฐบาลมาขอให้มีการอภิปรายควบไป และขอความไว้วางใจ ในหลักการปกครองของเราที่เป็นมาบัญญัติเรื่องการเปิดอภิปรายทั่วไป มีบัญญัติไว้อย่างเดียว คือเมื่อไรจะให้รัฐบาลออก เมื่อมีการอภิปรายแล้วผลก็คือต้องลงมติว่าจะไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจ ทันททานเขียนอย่างนั้น บางที่ท่านจะเห็นได้ว่าการซักถามให้ผู้ถามกระซุกได้ ๓ ครั้ง ไม่อภิปรายก็ไม่ได้เรื่อง ถ้าใหม่เปิดอภิปรายทั่ว ๆ ไปแล้วจะมีความเข้าใจกันดีขึ้น เช่นเดียวกันกับทางรัฐบาล สมมติว่าสมาชิกรัฐสภาไม่ขอเปิดอภิปราย รัฐบาลรู้สึกตัวขึ้นมาว่าเรามีบางอย่างที่มันจะทำไปแล้วไม่แน่ใจ เกิดความไม่แน่ใจว่าทำอย่างนั้นผู้แทนเขาจะไว้วางใจหรือไม่ จะพอใจหรือไม่ก็เปิดโอกาสให้รัฐบาลมาขอความเห็นผู้แทนว่าท่านชอบหรือไม่ชอบ เป็นประโยชน์หลายอย่าง เป็นการสามัคคีกลมเกลียวให้เข้าใจดีระหว่างผู้แทน กับรัฐบาล ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สนิทสนมยิ่งขึ้น ที่ได้ผ่านมาแล้วยกตัวอย่างรัฐบาลสมัยที่พระเจ้าวรวงศ์เธอเธอฯ กับต่างประเทศจะเอาข่าวไปแลกกับเขา รัฐบาลนี้ไม่กล้าไปแลกกลัวสภาจะเด่งงาน จึงไม่รู้จะทำอย่างไร บอกว่าถ้าทำได้ก็ไม่สามารถมาทำงานต้องลาออก อย่างนั้นก็เป็นการงานที่รัฐบาลมาขอเสนอให้เปิดอภิปราย มาบอกข่าวว่าพเจ้าเห็นอย่างนั้นควรจะให้เอาข่าวแลกเพื่อเอกราชท่านจะเห็นอย่างไร นี่ถ้าหากว่าได้มีการอภิปรายกันแล้วสภาลงมติว่าท่านท่านนั้นถูกแล้วข้าพเจ้า

ไว้วางใจยืนยันอย่างนี้ เมื่อรัฐบาลจะทำอะไรก็หนักแน่นด้วยเสียงของประชาชนคนหนึ่ง
 มางที่มีสถานการณเกิดขึ้น ซึ่งรัฐบาลไม่แน่ใจ ก็ต้องมาขอความไว้วางใจยืนยันของสภาอีกที
 หนึ่งครั้งแล้วไปแล้วหรือทำไปแล้วก็ ให้ความไว้วางใจรัฐบาลอย่างนี้ในต่างประเทศเขา
 ทำกันมากเมื่อมีญเหตุเกิดขึ้น กระผมเห็นว่าอย่างนี้แหละดี ไม่อย่างนั้นเมื่อมีญเหตุ
 เกิดขึ้นรัฐบาลทำไปก่อนถ้าผิดกลงเองกัน แต่อย่างนี้เมื่อจะทำอะไรลงไปแล้วมาปรึกษากัน
 ก่อนก็เป็นการสมควร ถ้าเผื่อว่าเขาไม่ยืนยันก็เลิกกัน นี่เป็นระบอบประชาธิปไตย เขา
 จะใช้กฎหมายก็ได้ เพราะเป็นเรื่องที่ได้เห็นรัฐบาลไว้แล้วเช่นเดียวกับให้สิทธิแก่สมาชิก
 ที่จะขอเปิดอภิปรายทั่วไป ขอทราบความเป็นไปในนโยบายของรัฐบาล ส่วนมาตรา ๑๔๕
 ซึ่งขอที่จะลงมติไว้วางใจในรัฐบาลก็คงรักษาไว้ตามเดิม แต่เพิ่มเครื่องหมายไว้ ๒ อัน คำ
 หรับไว้ปรึกษาหารือขอความมั่นใจอีกมาตราหนึ่งเท่าที่ทางสงฆ์คือมาตรา ๑๕๑ มาตรา ๑๕๓
 ให้อำนาจแก่ฝ่ายบริหารที่จะออกพระราชกำหนดเกี่ยวแก่กฎหมายว่าด้วยภาษีอากร หรือเงิน
 ตราซึ่งจะต้องมีการพิจารณาโดยด่วนและลับ ถ้าเห็นสมควรเพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน
 ก็ออกเป็นพระราชกำหนดไปก่อน แต่ออกไปแล้วภายใน ๒ วันนั้นเองต้องทำเป็นพระราช
 บัญญัติมาเสนอต่อรัฐสภา ถ้ารัฐสภาไม่รับก็ตกไปโดยเขามาตรา ๑๕๐ มาใช้บังคับตั้ง
 จะขอกล่าวในรัฐธรรมนูญชั่วคราว มาตรา ๘๕ ก็มีบัญญัติไว้อย่างเดียวกัน รัฐธรรมนูญปี
 ๒๔๘๘ นี้ก็มีตลอดมา ความจำเป็นเมื่อเกี่ยวกับกฎหมายภาษีอากร ทางรัฐบาลต้องการจะ
 เพิ่มภาษีอากร ถ้ามาพิจารณาอย่างขณะนี้ความลำบากหมด แม้ประชุมลับก็ยังไม่
 ประชุมเปิดเผยก็ยังไม่ใหญ่ พอดีคำจะรู้เร็วขึ้น และพระราชบัญญัติเกี่ยวกับเงินคลัง
 การแลกเปลี่ยนเงินตราในขณะช่วงเวลา ๕ นาที หากทำได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ต้องมอบอำนาจ
 ให้แก่ฝ่ายบริหารที่จะออกพระราชกำหนดก่อนโดยใช้กฎหมายบังคับ พอดีคำไหวตัวไม่ทัน
 ภายใน ๒ วันก็เอาพระราชบัญญัติมาเสนอต่อรัฐสภา อำนาจนิติบัญญัติตั้งอยู่แก่รัฐสภานั่น
 เอง รัฐสภาจะไม่เห็นชอบด้วยก็ตกกฎหมายนั้นก็เสียไป ผลบังคับใช้มาแล้วก็ใช้ต่อไป
 ไปอีก คงใช้อยู่ที่เป็นประโยชน์เพื่อจะบังคับกันรักษาประโยชน์ของรัฐไม่ให้เสียหาย ในรัฐ
 ธรรมนูญปี ๒๔๘๘ และชั่วคราวก็มีบัญญัติไว้ ต่อไปท่านสงฆ์มาตรา ๑๕๔ นี้ว่าด้วยอำนาจ
 ของพระมหากษัตริย์ ในการที่จะทำหนังสือสัญญาสันติภาพสงบศึกและหนังสือสัญญาอื่น ๆ
 กับนานาประเทศ ความจริงนี้เป็นของเดิม เดิมทีเดียวในรัฐธรรมนูญปี ๒๔๘๘ มาตรา ๗๖

มาตรา ๗๕ ก็มีเอาใกล้ ๆ รัฐธรรมนูญปี ๒๔๗๗ มาตรา ๗๖ เขียนไว้อย่างเดียวกัน แต่มาตรา ๗๕๔ เอามาใช้บังคับกับรัฐธรรมนูญชั่วคราวหน้อย รัฐธรรมนูญชั่วคราวมาอำนาจให้แก่นายบริหารในการที่จะทำสัญญาสันติภาพสงบศึก โดยไม่ต้องมาหาสภาเลย แม้จะเปลี่ยนแปลงอาณาเขตของไทยหรือออกกฎหมายก็ไม่ต้องมาหาสภา นี่เขียนไว้อย่างนั้นในรัฐธรรมนูญชั่วคราวมาตรา ๗๖ มาตรา ๗๕๔ ที่เห็นว่าควรจะปรับปรุงแก้ไข เพราะเหตุใดที่หาตพิมมาถึงอำนาจ สัญญาใด ๆ ที่ออกเป็นกฎหมายก็จำเป็นอยู่เองที่จะต้องมาหา รัฐสภา รัฐสภาเป็นอำนาจนิติบัญญัติไม่ยอมให้หมดมือในกรณีนี้ ถ้าเปลี่ยนแปลงก็ให้มาปรึกษาหารือ รัฐสภา มาตรา ๗๕๔ ก็นำหลักมาตรา ๗๖ และ ๗๕ มาใช้ไม่มีเปลี่ยนแปลง ที่ว่าการถวายอำนาจให้แก่พระมหากษัตริย์เกินไป พระมหากษัตริย์จะโอนเอียง อำนาจทั้งหมดเป็นอำนาจบริหารขอได้โปรดพลิกดู ใช้ในนามพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์ไม่ได้ทรงใช้เอง การเจรจากับต่างประเทศ เมื่อกระทรวงการต่างประเทศทำไปแล้วรัฐบาลก็ได้รับรู้เห็น เช่นการเปลี่ยนแปลงอาณาเขตหรือว่าการออกกฎหมาย แล้วในที่สุดรัฐมนตรีก็เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ ทั้งนี้เป็นแต่ใช้ ในนามของท่าน แล้วผู้เปลี่ยนแปลงก็ไม่ใช้พระมหากษัตริย์ ทั้งหมดก็อยู่ข้างต้งข้อให้อำนาจบ้าง เช่นการเจรจากับต่างประเทศ เพราะว่าหลักการพูด คือว่าผู้เป็นประมุขนั้นเขาไม่มีประเทศไหน ๆ ที่จะเป็นผู้ไปเจรจากับประเทศต่าง ๆ ท่านจะเห็นได้จากหนังสือต่าง ๆ ซึ่งเป็นสัญญาเช่นสัญญาสงบศึก ในการที่จะให้ทหารถอนไปหรือให้ตำรวจถอนไป นี่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกฎหมายอื่น ๆ นี้ตั้งจนในหลักก็มี พระมหากษัตริย์ไม่เคยไปเจรจาเลย คือรัฐมนตรีของท่านเป็นคนเจรจากับเขา

ต่อไปท่านสงสัยในมาตรา ๗๕๕ ในมาตรา ๗๕๕ ที่ว่า อำนาจที่พระมหากษัตริย์จะทรงพระราชทานอภัยโทษ นี่ก็เป็นอำนาจของฝ่ายบริหาร ซึ่งต่างประเทศก็ถือว่าใหม่ แล้วในการที่พระมหากษัตริย์ทรงใช้พระราชอำนาจเด็ดขาดก็ต้องมีรัฐมนตรีนายหนึ่ง เป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ บางท่านก็มีความข้องใจว่า ถ้าใช้ไม่ได้ ปลดปล่อยให้นักโทษมาเติมบ้านเต็มเมืองแล้วจะทำอย่างไร พวกเรามีตั้งลำบากหรือถ้ารัฐบาลทำอย่างนั้น เพราะว่าปลดปล่อยใครต่อใครออกมา ในข้อนี้ขอเรียนว่า หากว่าเป็นเช่นนั้นจริง ท่านสมารถที่จะหลายกึ่งกระทู้ตามหรือเปิดอกปายทวงไปเพื่อซักถามหรือไม่ไว้ว่าใจรัฐบาลก็ได้ เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้รัฐบาลจะทำอะไรมากเกินไปได้ไม่ได้ เพราะว่าเขาจะต้องใช้สิทธิของเขา

ตามกฎหมายเป็นการขยับอยู่ในตัวอยู่แล้ว แต่ว่าอำนาจอย่างนั้นไม่จำเป็นจะต้องมี ถ้าใคร
ได้ปฏิบัติมานานและอยู่ในคุณมาบริสุทธิก็สมควรที่จะยกยให้บ้าง

แล้วต่อไปท่านสงสัยในมาตรา ๓๖๐ ที่จริงในมาตรา ๓๖๐ นี้ได้เขียนตามแบบนั้น
เอง คืออย่างนั้นในเรื่องใด ๆ ที่ประธานองคมนตรีไม่ได้รับสนองพระบรมราชโองการตาม
บทบัญญัติภายใต้แห่งมาตรา ๑๔ มาตรา ๓๘ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๕
มาตรา ๑๓๖ มาตรา ๑๔๐ และมาตรา ๑๗๔ แล้วต้องมีรัฐมนตรีเป็นผู้รับสนองพระบรม
ราชโองการ นี่ก็เป็นตามระเบียบ คือรัฐมนตรีหรือคณะรัฐบาลจะต้องเป็นผู้ใช้อำนาจ
บริหาร เพราะฉะนั้นบทกฎหมายก็ว่า พระราชหัตถเลขา และพระบรมราชโองการใด ๆ
อันเกี่ยวกับราชการแผ่นดิน ต้องมีรัฐมนตรีลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ นี่ก็หมาย
ความว่าพระมหากษัตริย์ทรงใช้อำนาจโดยอำนาจไม่ได้ ถ้ารัฐมนตรีไม่เห็นชอบแล้วก็ตาม
การไม่ได้ ถ้ารัฐบาลไม่เห็นชอบด้วยเขาไม่เซ็นชื่อรับสนองมาก็ดำเนินการไม่ได้ จะทรงมี
พระราชหัตถเลขาออกมาเกี่ยวกับการบริหารราชการแผ่นดิน มีผลบังคับโดยไม่รัฐมนตรี
เป็นผู้รับสนองก็ไม่ได้ ไซ้เป็นกฎหมายอะไรไม่ได้ นี่แหละที่อยู่ในเนื้อหาของระบอบการ
ปกครองอยู่แล้ว

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ตกลงไปนี้ให้โอกาสแก่ผู้ค้าน ท่านผู้ใดจะคัดค้าน
นายภักดี

นายภักดี พัฒนภักดี (นครศรีธรรมราช) : ข้าพเจ้าจะค้านในมาตรา ๓๕๗ ที่
ว่า “พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการตราพระราชกฤษฎีกา เว้นไม่ขัดต่อกฎ
หมาย” ตามมาตรานี้นั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เพราะเหตุว่า อำนาจตามมาตรานี้ซึ่ง
แท้จริงแล้วเป็นอำนาจของฝ่ายบริหารที่จะออกกฎหมายได้โดยกว้างขวาง ในหลักการเดิม
ที่มาแต่ต้นซึ่งเราเริ่มใช้กฤษฎีกากันนั้น กฤษฎีกาที่จะออกได้จะต้องออกโดยอาศัยพระราช
บัญญัติหรือให้เป็นไปตามกฎหมาย ท่านจะมีหลักการเช่นนั้นในรัฐธรรมนูญก่อนฉบับ
ที่ใช้อยู่มิใช่หรือบางฉบับซึ่งให้อำนาจไว้เช่นนี้เหมือนกัน และผลที่ให้อำนาจของฝ่ายบริหาร
เช่นนี้ ตัวอย่างเคยมีมาแล้ว เท่าที่ข้าพเจ้าจำได้ คือกฤษฎีกาเกี่ยวกับตำแหน่งจุฬาราช
มนตรี ข้าพเจ้าจะไม่กล่าวว่าการที่กฤษฎีกาเกี่ยวกับตำแหน่งจุฬาราชมนตรีนั้นจะมุ่งผลไป
ในทางการเมืองของคณะใดหรือของประชาชน เพราะเป็นที่รู้กันอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นใน

การที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้ ได้มาวางบทบัญญัติไว้เช่นนี้ ก็เป็นการลด และ ตัดทอน อำนาจ ของ สภาไปในตัวเช่นเดียวกัน เพราะเหตุว่าฝ่ายบริหารมีอำนาจที่จะออกกฎหมาย โดยไม่จำเป็นต้องผ่านสภา หากว่าฝ่ายบริหารซึ่งตั้งใจจะบริหารราชการแผ่นดินให้เป็นไปตามบทกฎหมาย ไม่ใช่มุ่งถึงประโยชน์ส่วนตัวหรือส่วนคณะแห่งพรรคการเมืองแล้ว ก็ไม่เป็นไร แต่ ถ้าหากว่าฝ่ายบริหารคณะใด เข้ามาบริหารราชการแผ่นดิน โดยที่หวังผลเกี่ยวกับประโยชน์ของ พรรคของตัวหรือของพรรคการเมืองคณะใดคณะหนึ่งซึ่งสนับสนุนอยู่ก็ดี ฝ่ายบริหารคณะ นั้นก็สามารถที่จะออกกฎหมายแต่งตั้งตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งขึ้นเพื่อยืดครองอำนาจและเป็น ประโยชน์ของพรรคการเมืองก็ได้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่ากฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจแก่ฝ่าย บริหารโดยที่ให้ออกได้ไม่จำเป็นต้องผ่านสภานั้นเป็นผลเสียมากกว่าผลดี และไม่เพียงแต่ ฝ่ายบริหารจะมีอำนาจเข้ามาควบคุมสภา ฝ่ายสภาไม่มีโอกาสที่จะไปควบคุมฝ่ายบริหาร ซึ่งเป็นกรที่ไมตรงกับหลักการซึ่งสภาผู้แทนมาควบคุมฝ่ายบริหารในการออกกฎหมาย เพราะ ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่เห็นด้วยกับमतราน

ผู้ทำการแทนประชาชนรัฐสภา : เชิญท่านผู้สนับสนุน

พระยาปรัตานอุเบศร์ (สมาชิกสภาว่าารัฐธรรมนูญ) : ข้าพเจ้าขอพูดในฐานะ วุฒิสมาชิก ขอคืนข้าพเจ้าขอพูดถึงมาตรา ๑๕๓ ที่ได้อ่านมาแล้วเมื่อกัน ท่านอย่าลืมนะ มาตรา ๑๕๓ มาจากมาตรา ๑๖ แต่ว่ากว้างกว่ามาตรา ๑๖ ข้อที่ห้ามรัฐมนตรีไม่ให้เป็นผู้จัดการ กรรมการ ที่ปรึกษา ตัวแทนหรือลูกจ้างของบุคคลหรือห้างหุ้นส่วนหรือบริษัทหรือ องค์การใดๆ ซึ่งดำเนินธุรกิจเพื่อการค้าไว้ ข้อที่ข้าพเจ้าแปลกลประหลาดมากและประหลาด ที่สุดก็คือว่า เท่าที่ข้าพเจ้ามานั่งฟังอยู่นั้น ไม่ได้เห็นตัวเจ้าทุกชั้นใครร้องขอมว่าमतราน เป็นที่เสียหายแก่เขา เจ้าทุกชั้นก็ควรสูมนตร ไม่เห็นว่าจะกระรัฐบาลคนใครร้องขึ้นมา ได้ฟัง แต่เสียงท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องไม่ได้เป็นรัฐบาลหรือรัฐมนตรี อันนี้เป็นข้อน่าประหลาด ใจมาก ถ้าไม่มีตัวเจ้าทุกชั้นแสดงก่อนจะมาร้องทักไม่ได้ แต่ทำไมมาร้องแทนก็ไม่ทราบ นักเขาเองก็แล้วกัน คำที่จะตอบฝ่ายไหน หรือคำที่จะสนับสนุนฝ่ายไหน มาตรานก็ไม่มีอะไร ท่านจะยอมให้หมอดความไปเป็นผู้พิพากษา หรือจะยอมให้ผู้พิพากษาไปเป็นหมอดความใน ขณะเดียวกันใหม่ ท่านข้าพเจ้าจะถามว่าท่านจะยอมหรือถาวรสูมนตรไปเป็นลูกจ้างเจ้าหรือ บริษัทแล้วมาเป็นรัฐมนตรีด้วย ข้าพเจ้าไม่ยอมคนหนึ่งในฐานะที่เป็นคนไทยไม่ยอมเห็น

ไปเป็นลูกจ้างแจ็กหรือบริษัทใด และนอกจากนั้นสมาชิกที่เพิ่งนั่งลงเมซกข์ ขอโทษทีของ
ออกนาม ม.ร.ว. เสนีย์ ว. กษแจ้งแล้ว เราต้องมีส่วนร่วมด้วย ผู้เกี่ยวข้องว่าเงินสำคัญ
เกี่ยวข้องสำคัญกว่าเงินมาก เมซกข์นั้นมาพูดบอกว่าคนเราต้องอยู่ด้วยอาหาร ไม่มีอาหาร
อยู่ไม่ได้ ทนอย่าจะถามว่ารัฐมนตรีไม่ได้เงินเดือนหรือ ได้ก็มากแล้วยังไม่พอจะไปเป็น
ลูกจ้างแจ็กในตอนเช้า แล้วตอนบ่ายมาเป็นรัฐบาลรัฐมนตรีด้วย ข้อที่เห็นง่าย ๆ เราอยาก
บ๊องกันให้รัฐมนตรีของเราไม่เกี่ยวข้องไม่ใช้เป็นลูกจ้างแจ็กหรือบริษัทใด เวลาเขาก็กินไปเป็น
ลูกจ้างเขา เวลาบ่ายมาประชุมเป็นรัฐมนตรี ไม่ใช่เช่นนั้น นึกง่าย ๆ เห็นแจ็กอยู่แล้ว
ข้าพเจ้าก็เขินแล้วว่าท่านรัฐมนตรีทั้งหลายคงจะรับแต่เงินเดือนที่รัฐบาลให้ ซึ่งเป็นเงิน
ภาษีของราษฎรพอที่จะรักษาเกียรติได้แล้ว ไม่ต้องไปเป็นลูกจ้างแจ็กหรือใคร ๆ ก็ได้ นี่
แหละเป็นมาตราชัดควรจะมี เพื่อรักษาเกียรติของรัฐมนตรีเมืองไทยเพื่อไม่ต้องไปเป็นข้า
ชาวต่างมั่งประเทศหรือบริษัทใด ๆ นอกจากนั้นมาตรา ๑๔๗ ที่บอกว่า “ฯลฯ ถ้ามี
พฤติการณ์ที่คณะรัฐมนตรีเห็นสมควร คณะรัฐมนตรีจะขอให้สภาผู้แทนยื่นญัตติความ
วางใจอีกก็ได้ ฯลฯ” นี่เป็นเรื่องที่จะเห็นได้ว่าพอจะให้รัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรีมีความ
เขินในใจว่าสิ่งที่ได้ทำไปแล้ว สภาจะเห็นด้วยหรือไม่ จึงขอความไว้วางใจอีกคนหนึ่ง
ถ้ารัฐบาลเป็นนักปลอบใจ เชื่อว่าจะสามารถบริหารราชการได้แล้วไม่ต้องกลัวชอน ไม่
ต้องสนใจว่าสภาจะเห็นด้วยหรือไม่ มาเปิดอภิปรายทั่วไปต่อผู้คนที่ นึกไม่เป็นของแปลก
ประหลาดอะไรเลย

มาตรา ๑๕๓ พูดถึงว่า “ในระหว่างสมัยประชุม ถ้ามีความจำเป็นต้องมีกฎหมาย
เกี่ยวด้วยการภาษีอากรหรือเงินตรา ซึ่งจะต้องได้รับการพิจารณาโดยด่วนและลับเพื่อรักษา
ประโยชน์ของแผ่นดิน พระมหากษัตริย์จะทรงตราพระราชกำหนดให้ใช้บังคับตั้งเช่นพระ
ราชบัญญัติก็ได้ ฯลฯ” นี่ก็ไม่เห็นแปลกอะไรเลยที่จะหาว่าพระมหากษัตริย์ไปคุมอำนาจ
ท่านอย่าลืมนึกว่าในคราวก่อน ๆ สถานการณ์ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้เข้ามา ได้เคยตรากฎหมายไว้
ฉบับหนึ่งบอกว่า ให้รัฐบาลออกกฎหมายได้ตามขอใจในภาวะกรณีฉุกเฉิน ท่านผู้แทน
ราษฎรใครคัดค้านบ้าง ไม่เห็นมีเลย รัฐบาลก็ออกได้ตามขอใจ ไม่เห็นมีใครว่าอะไร
นี่ก็เห็นง่าย ๆ ไม่เห็นมียากอะไรที่จะคิดว่าทำไมผู้ร่างจึงร่างกฎหมายออกมาอย่างนี้ ง่าย
นิดเดียว ท่านคงปฏิเสธไม่ได้ว่าสภาเจ้านั้นรอดเลยยิ่งกว่ากระชอน โดยเฉพาะเรื่องภาษ

ชาวรวบมากที่สุด ความประสงค์อันยิ่งใหญ่คือเราต้องการออกกฎหมายภาษีอากร โดยไม่
 ให้มีใครรู้ ได้เลย ๒ วันเท่านั้นถ้าขอให้สภารับรอง ท่านจะบอกว่าจะสภาฯ
 ออกกฎหมายบ้าง บอกร่างมาให้ราษฎรเดี๋ยวนั้น เดี๋ยวนั้นก็เพียง ๒ วันเท่านั้น ไม่เห็น
 เดี๋ยวนั้นอะไร วัตถุประสงค์ใหญ่เพื่อจะปิดความร่วทเคียวมาแล้ว ใคร ๆ ก็รู้อยู่แล้วว่า
 เรื่องลับไม่เป็นลับ ยิ่งเปิดใหญ่ ไม่มีความประสงค์อะไรที่ท่านจะควรเข้าใจว่าผู้ร่าง ๆ ต้อง
 การให้อำนาจพระมหากษัตริย์ออกกฎหมายภาษีอากร โดยไม่มีความจำเป็น ท่านต้องคิดว่า
 ผู้ออกกฎหมายภาษีอากรเขาต้องฉลาดกว่าพ่อค้า ไม่ใช่โง่กว่าพ่อค้า พวกพ่อค้าที่รวย
 เสียมากแล้ว รวยโดยไม่ชอบธรรม รวยโดยชอบธรรมไม่มีใครว่าอะไร มาตรา ๑๖๐
 ก็ขัดแจ้งอยู่แล้วว่าในหลวงทำอะไรไม่ได้ เงินแต่จะมีมาตรวจนับไว้ ข้าพเจ้าเห็นอย่างนั้น
 ไม่มีอำนาจอะไรเลย ในข้อหม้อกว่าพระราชหัตถเลขาทุกฉบับ กฎหมายก็ตั้งมรดกมนตรี
 รับสนองพระบรมราชโองการ ยกวันมาตรา ๑๔, ๑๗, ๑๘, ๑๙, ๒๒, ๒๕, ๒๖, ๒๘, ๒๙ เพียงไม่มีมาตรา
 ๓๓ ไม่ใช่เป็นบทสำคัญอะไรที่ให้ในหลวงมีอำนาจออกกฎหมาย โดยไม่มีรับสนองพระ
 บรมราชโองการก็ เหลือข้าพเจ้าเห็นว่าที่ว่างมานั้นเป็นการตีสมควรวางยังในเมืองไทย
 กวกรณะไรเกิดขึ้น คือในเมืองนั้นผลเสียของบ้านเมืองแล้วก็จะออกกฎหมายได้ทันที และ
 เพื่อที่จะเกิดเหตุเสียประโยชน์ของรัฐมนตรีไม่ให้เป็นลูกจ้างแจก ลูกจ้างแขก ลูกจ้างฝรั่ง

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ต่อไปเป็นฝ่ายค้าน

นายเข้มชาติ บุลยรัตพันธุ์ (รัฐมนตรี) : ข้าพเจ้าก่อนที่อภิปรายนั้น ข้าพเจ้า
 พูดในฐานะเป็นผู้แทนเหมือนกัน ก่อนที่จะอภิปรายไปถึงอำนาจบริหารในหม้อคน ข้าพเจ้า
 ยากจะซบซนแจ้งให้ท่านดูมติสมาชิกซึ่งกล่าวสนับสนุนอำนาจบริหารเมื่อนั้น ข้าพเจ้าขอความ
 บางอันซึ่งจะเป็นการโต้เถียงสักอย่างหนึ่ง ที่ท่านกล่าวว่ามาตรา ๑๔๓ นั้นผลประโยชน์ของ
 รัฐมนตรีหรือของสมาชิกสภาจะต้องถูกตัดหมด มาตรา ๑๔๓ นั้นแล้วท่านกล่าวว่าทำไม่
 คณะรัฐมนตรีหรือเจ้าทุกข์ไม่เห็นลูกชนโต้แย้งและคัดค้าน ในมาตราอันนั้น ข้าพเจ้าสงสัยว่า
 คำพูดของท่านเช่นนั้นไม่ตรงกับความจริงของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ซึ่งท่านเองได้กล่าวว่า
 เราพิจารณารัฐธรรมนูญฉบับนี้เพื่อประชาชน และรัฐธรรมนูญฉบับนี้ไม่ใช่ของรัฐบาล
 ไม่ใช่ของสมาชิกสภา แต่เรากำลังพิจารณาเพื่อประชาชน แล้วท่านบอกว่าให้รัฐบาล

หรือรัฐมนตรีมากล่าวในร่าง มาตรา ๑๕๓ ว่า รัฐมนตรีเป็นเจ้าทุกข์ ทางสภาผู้แทนเป็นเจ้าทุกข์บ้างกันเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ทั้งขอเจ้าขอให้สมาชิกสภาพิจารณาว่าท่านสมาชิกวุฒิสภาเราวางใจในนโยบายไม่ได้ เพราะเมื่อท่านบอกว่า ท่านเอง ท่านทำเพื่อประโยชน์ส่วนรวม และขณะเดียวกันท่านบอกว่า รัฐมนตรีเป็นเจ้าทุกข์ต้องพูดถึงประโยชน์ส่วนตัว อันนั้นเป็นไปไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ราษฎรทั้งหลาย โปรดเข้าใจว่าเราพิจารณารัฐธรรมนูญขึ้นเพื่อความเป็นส่วนรวมส่วนใหญ่ เพราะฉะนั้นเราไม่มีเจ้าทุกข์ในรัฐธรรมนูญ ถ้ามีเจ้าทุกข์ ราษฎรเป็นเจ้าทุกข์ คนไหนจะเข้ามาโดยวิถีทางรัฐธรรมนูญก็ได้ รัฐบาลจะเข้ามาโดยรัฐธรรมนูญก็ได้ คือเพื่อให้ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญอันนี้แล้วกัน ขอให้ท่านทั้งหลายให้รู้ว่าเราพิจารณาเพื่อราษฎรทั้งหมด และเราเป็นเจ้าทุกข์ด้วยกันทั้งหมด เจ้าทุกข์คือราษฎรทั้งหมด เราเห็นจำไม่ได้ เราพูดเพื่อราษฎรทั้งหมดว่าราษฎรเป็นเจ้าทุกข์ ข้าพเจ้าพูดสั้น ๆ แล้ว ขอให้ท่านเข้าใจในเรื่องนี้ได้ด้วย

ในเรื่องอำนาจบริหารในร่างรัฐธรรมนูญฉบับนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าได้เขียนไปในทางซึ่งเป็นไปได้ คือหัวข้อบอกว่าอำนาจบริหารซึ่งหมายความว่าอำนาจของรัฐบาลที่จะบริหารประเทศให้เป็นไปตามนโยบายซึ่งได้แสดงไว้ต่อวุฒิสภาและสภาผู้แทน ข้าพเจ้าจำเป็นไปไม่ได้ เพราะรัฐบาลไหนก็ตามเข้ามาแล้ว ตามร่างรัฐธรรมนูญฉบับบริหารประเทศไม่ได้ตามนโยบายของตน บริหารไม่ได้ ซึ่งข้าพเจ้าจะชี้ชัดชัดของอุปสรรคอันสำคัญโดยมาก ซึ่งไม่ใช่รัฐบาลซึ่งมีอำนาจตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ รัฐบาลของราษฎรที่จะบริหารประเทศไม่ได้ ประการหนึ่งอุปสรรคอันสำคัญซึ่งจะทำให้รัฐบาลบริหารประเทศชาติไม่ได้ตามนโยบายของตน คือ ๑. วุฒิสภา ๒. กรอบซึ่งรัฐบาลได้วางไว้ให้เป็นนโยบายของรัฐบาล ที่ข้าพเจ้าตั้งข้อข้องใจกล่าวถึงวุฒิสภา เพราะในหมวดนี้กล่าวถึงวุฒิสภาไว้ด้วย คือรัฐบาลได้รับการแต่งตั้งเข้ามา เมื่อได้รับการแต่งตั้งแล้วในนั้นบอกชัดว่าให้แสดงนโยบายต่อวุฒิสภาและสภาผู้แทนโดยลำดับ ครึ่งอยู่ในนั้นเขียนว่าสภาผู้แทนจะไว้วางใจหรือ ส่วนวุฒิสภาเป็นแต่เพียงตั้งข้อสงสัยกล่าวว่ารัฐบาลดีหรือไม่ แต่ความจริงท่านอย่าเข้าใจผิด วุฒิสภาได้คุมอำนาจไว้เป็นลำดับ ส่วนสภาผู้แทนได้รับแต่หนังสือ แต่ท่านไม่มีอำนาจซึ่งข้าพเจ้าจะชี้แจงให้เห็น ที่ว่าวุฒิสภามีอำนาจที่จะเป็นอุปสรรคอันยิ่งใหญ่ที่จะดำเนินนโยบายนั้น คือ ๑. รัฐบาลซึ่งสมมติว่ารัฐบาลเป็นผู้แทนราษฎร ได้ตั้งแต่ง

เป็นรัฐบาล ซึ่งได้รับเลือกจากราษฎร ซึ่งเราถือว่าเป็นพรรคการเมือง ซึ่งรัฐบาลจะต้องมีนโยบายของตนเอง ซึ่งเป็นรัฐบาลฝ่ายซ้าย สมมติว่าโซเชี่ยลลิสต์ และอากัมทั้งเลเบอร์ พรรคการเมืองอากัมมีนโยบายแน่นอนแล้ว นโยบายเขาจะต้องใช้กฎหมายได้เข้าไปสู่นโยบายของเขา นโยบายดำเนินไม่ได้ จะต้องดำเนินตามกฎหมาย เมื่อทำไม่ได้แล้วเพราะอะไร เพราะสิทธิขยับยั้งของวุฒิสภานั้นเป็นอุปสรรคอันใหญ่ยิ่งที่จะทำให้ดำเนินนโยบายไม่ได้ เมื่อรัฐบาลได้มาแถลงนโยบายต่อสภาและสภาผู้แทนไว้ว่างใจแล้ว ก็ต้องทำตามนโยบายตามที่เขามุ่งแนวทางไว้ เช่นต้องการเหมืองแร่หรือ โรงสีหรืออะไรก็ตามซึ่งเป็นกิจการค้าอันจะเกิดในขณะหนึ่งก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ประชาชน รัฐบาลนั้นจะต้องออกกฎหมาย เช่นขึ้นแอลกอฮอล์ หรือทำอะไรก็ตามที่จะต้องให้กิจการนั้นอยู่ในกิจการของรัฐบาล แล้วรัฐบาลมีอายุเท่าไร มีอายุ ๔ ปีเท่านั้นเอง เมื่อเสนอกฎหมายมา สภาผู้แทนลงมติใช้ เช่นขึ้นแอลกอฮอล์ เหมืองแร่หรือโรงสีข้าวต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ของประชาชน ส่งไปวุฒิสภา วุฒิสภาเป็นอุปสรรคที่จะให้อำนาจบริหารดำเนินไปไม่ได้ เพราะข้าพเจ้ามองไม่เห็นเลยว่าวุฒิสภานั้นจะมีนโยบายที่แสดงว่าไปในทางซ้าย ข้าพเจ้าว่ามี ๒ คนเท่านั้นเอง อันนี้เป็นอันหนึ่ง ขอให้คิดว่าถ้าอำนาจที่เขียนอย่างนี้ผ่านไปได้ ท่านทำงานไม่ได้ รัฐบาลทำงานไม่ได้ แล้ววุฒิสภามั่นนโยบายของตัวเอง ที่จะหันมาทางซ้ายไม่มี เมื่อไม่มีก็ขยับยั้ง แล้วรัฐบาลทำไม่ได้ในที่หนึ่ง แล้วรัฐบาลทำอย่างไร ก็ต้องออกเพราะมันถือ นโยบายของเขา เมื่อช่วยชาติโดยทางไหนไปไม่รอด เพราะมีอำนาจบริหารเขียนไว้อย่างนี้ เขียนไว้ก็ ๆ มติไว้ว่างใจขอยืมมือสภาผู้แทนไว้ว่างใจแล้ว โจมตีที่หลัง ตกลง ๔ ปี รัฐบาลไม่ต้องทำงานกัน นี่เป็นข้อหนึ่งซึ่งจะเห็นได้ง่าย ๆ ว่าอำนาจบริหารเขียนไว้ขอโทษ เป็นม่านบังตา ส่วนหลังม่านนั้นอะไรเป็นสาระสำคัญอย่างไร ขอให้ท่านคิดดูไป จะเป็นอย่างไรที่ข้าพเจ้าว่า ส่วนประการที่สอง อำนาจบริหารจะดำเนินไปไม่ได้เพราะถูก รัฐธรรมนูญบงกชกันไว้แล้ว รัฐบาลไม่ต้องแถลงนโยบาย รัฐธรรมนูญบอกนโยบายให้ รัฐบาลเสร็จแล้วว่า ท่านต้องปฏิบัติตามธรรมนูญของชาติ ต้องรักษาวินัยธรรมนูญของชาติ โดยไม่ฝืนใจ และมีนโยบายการสาธารณสุข อะไรเหล่านั้นอยู่ในรัฐธรรมนูญเสร็จแล้ว ซึ่งตามธรรมนูญรัฐบาลต้องเขียนนโยบาย แต่ไม่จำเป็นเลย ยิ่งกว่านั้นเมื่อมาแถลงต่อสภาแล้ว เวลาดำเนินราชการไป รัฐธรรมนูญบอกว่าท่านจะต้องทำอย่างนั้น ๆ นโยบาย

ราชการแผ่นดินนั้นสวยมาก แล้วคุณสภาพเปิดโอกาสให้สมาชิกเปิดอภิปรายทั่วไป เลย
 รัฐบาลถูกตอแยะเป็นอันมาก โดยนโยบายของรัฐที่วางไว้ในหมวด ๕ อย่างรัฐบาลทำ
 ไม่ได้ ต้องถูกตอแยะอยู่ตลอดเวลา แล้วท่านทำอะไรไม่ได้ เพราะท่านนโยบายของท่านไม่
 เหมือนกับรัฐธรรมนูญฉบับนี้ใครวางไว้เพื่อวางเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งโดยเฉพาะ เพราะ
 ฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าอำนาจบริหารซึ่งวางรัฐธรรมนูญฉบับนี้ขึ้นมา เป็นอำนาจซึ่ง
 เขียนไว้เห็นได้แต่เพียงข้างหน้า ส่วนอำนาจอื่นแท้จริงหาได้อยู่กับสภาผู้แทนหรืออยู่กับ
 อำนาจบริหารอะไรไม่ได้เลย ทุกวันนี้เขาต้องการวางรัฐธรรมนูญให้แบ่งแยกอำนาจบริหาร
 โดยเด็ดขาด แล้วให้อำนาจสภาผู้แทนโดยเด็ดขาด ต่างคนต่างทำงานให้อยู่ในระยะเวลา
 หนึ่ง ซึ่งรัฐธรรมนูญกำหนดไว้ไม่ต้องคอยตั้งหาหรือขัดแย้งขัดขากัน หรือดำเนินนโยบาย
 ตั้งฉากบังหน้า แล้วข้าพเจ้าว่าเขาเขียนวางนโยบายที่ละชั้นทีละชั้น อย่างรัฐธรรมนูญฉบับ
 นี้วางไว้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเกิดอันตราย แล้วผู้แทนของเราไม่มีประโยชน์อะไรที่จะนั่ง
 ควบคุมรัฐบาล หรือรัฐบาลก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่จะดำเนินการบริหารประเทศชาติให้เดิน
 ไปตามแผนนโยบายของตัว นอกจากจะดำเนินไปเพื่อประโยชน์แก่วางรัฐธรรมนูญฉบับนี้
 ซึ่งเราเห็นอยู่แล้วว่าจะเกิดประโยชน์อย่างไรได้

พระยาศรีธรรมราช (สมาชิกวุฒิสภา) : ข้าพเจ้าประหลาดใจมากว่ารัฐมนตรี
 ที่ใดแถลงการณ์ แม้ว่าจะเป็นอภิปรายในนามของสภาผู้แทนราษฎรก็จริง แต่ท่านก็อยู่ในฐานะ
 รัฐบาล บริหารราชการแผ่นดินตามรัฐธรรมนูญปัจจุบัน และรัฐบาลปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าทราบ
 ว่า ท่านก็เกี่ยวข้องด้วย และก็เมื่อกันท่านอ้างว่า ถ้าใช้รัฐธรรมนูญนี้แล้ว ไม่มีรัฐบาล
 หนึ่งรัฐบาลใดจะสามารถปฏิบัติงานได้ แต่ท่านก็ไม่ยกว่าอะไร เพื่อให้เป็นกิลลักษณะว่า
 ทำไม่ได้ด้วยเหตุอะไร พุด โวง โวง ไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอรอให้ท่านสมาชิก
 ทั้งหลายได้พิจารณาดูว่า เมื่อท่านอยู่โดยรัฐธรรมนูญปัจจุบันนี้มาได้เป็นเวลาเกือบมี และ
 รัฐธรรมนูญไม่ได้เข้มงวดยิ่งกว่ารัฐธรรมนูญปัจจุบันนี้เลย เหตุที่ท่านจึงว่ารัฐบาลจะบริหาร
 ราชการแผ่นดินไม่ได้ เมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญนี้ไปแล้ว การพูดเช่นนั้น....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ความเห็นต่างกันได้ ในเมื่อเราจะดำเนินไปสู่หลัก
 เดียวกัน ความเห็นต่างกันได้ ท่านผู้พูดก็เข้มแข็งแล้ว ได้พูดในฐานะที่เป็นสมาชิกสภาผู้แทน

พระยาศรีธรรมราช (สมาธิคุณเสวก) : ข้าพเจ้าไม่เข้าใจ เหตุใดประธาน ฯ
 ทั้งในชั้นนี้ และข้าพเจ้าจะหยุดเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าจะบอกว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้ รัฐธรรมนูญ
 ฉบับที่ทำนองอยู่ปกครองรุนแรงยิ่งกว่ารัฐธรรมนูญฉบับที่กำลังจะเสนอเข้ามาในสถานเสี่ยก

หลวงอรอดพรพิศาล (ตราด) : ข้าพเจ้าขอค้าน คือในมาตรา ๑๕๐ ในกรณีที่
 รับสนอง พระบรมราชโองการแต่งตั้ง นายกรัฐมนตรีนั้น ต้องให้ประธานรัฐสภาเป็นผู้รับสนอง
 ข้าพเจ้าเห็นว่าในบทกฎหมายแห่งรัฐธรรมนูญทุกๆ ไป การที่ผู้ใดจะเป็นนายกรัฐมนตรีหรือ
 เป็นรัฐบาล หัวหน้ารัฐบาลต้องได้รับความไว้วางใจจากสมาชิกรัฐสภาผู้แทนตามที่ได้เขียน
 ไว้ และจะต้องมาแถลงนโยบายต่อสมาชิกรัฐสภาผู้แทน เพราะฉะนั้นการที่จะตั้งพระมหากษัตริย์
 ใดเป็นนายกรัฐมนตรีนั้นจะต้องฟังเสียงของสมาชิกรัฐสภาผู้แทนส่วนมาก เหตุใด
 ท่านประธานรัฐสภาคือประธานวุฒิสภานั่นเอง จะรับสนองพระบรมราชโองการ ท่านจะรู้
 ได้อย่างไรว่าสมาชิกรัฐสภาผู้แทนทั้งหมดเสียงข้างมากให้ใครเป็นนายกรัฐมนตรี ท่านประธาน
 รัฐสภา ประธานวุฒิสภา ท่านอาจฟังเสียงสมาชิกรัฐสภาว่าชอบใครบ้างแล้วท่านจึงไปรับ
 สนองพระบรมราชโองการ ให้ตั้งใครเป็นนายกรัฐมนตรี เพราะเหตุว่าการปฏิบัติ ที่ข้าพเจ้า
 พยายามขออภัยท่านผู้เฒ่า อย่มาขอขบให้ข้าพเจ้ารำคาญหูข้างๆ เมื่อสมัยแต่มีรัฐธรรมนูญ
 มานั้นจะเห็นได้ว่าก่อนที่จะตั้งใครเป็นนายกรัฐมนตรี พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวท่านจะ
 ต้องฟังจากประธานสภาผู้แทนเสียก่อน ให้ประธานสภาผู้แทนชาวเสียงเสียก่อนจากสมาชิกรัฐสภา
 ผู้แทนในขณะที่ยังไม่มีพรรคการเมือง และบัดนี้ยังไม่ปรากฏว่ามีพรรคการเมืองโดย
 เด็ดขาดลงไป เพราะฉะนั้นการที่จะตั้งใครเป็นนายกรัฐมนตรีนั้นเพื่อความเรียบร้อย ท่าน
 ประธานสภาผู้แทนจะต้องฟังเสียงของสมาชิกรัฐสภาผู้แทนเสียก่อน เสียงส่วนมากเขาใคร เช่น
 ต้องการนาย ก. เป็นนายกรัฐมนตรี ก็ให้พูดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวว่า เดี๋ยวนี้สมาชิกรัฐสภา
 ผู้แทน ส่วนมากเขาต้องการ นาย ก. เป็นนายกรัฐมนตรี ให้ทรง พระกรุณา โปรดเกล้าฯ
 และประธานสภาผู้แทนรับสนองพระบรมราชโองการ รัฐธรรมนูญฉบับที่อยู่ชุด ท่านบอกว่า
 ท่านให้อำนาจสมาชิกรัฐสภาผู้แทนที่จะไว้วางใจหรือไม่ไว้วางใจรัฐบาล นายกรัฐมนตรีหรือ
 รัฐมนตรีเป็นรายตัวได้ แต่การรับสนองพระบรมราชโองการนั้นท่านกลับบัญญัติให้ประธาน
 รัฐสภาคือประธานวุฒิสภานั่นเองเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ นี่ขัดกันอยู่จริง เพราะ
 เหตุผลอะไรจึงต้องบัญญัติไว้ให้ประธานรัฐสภาเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ เหตุใด

จึงไม่บัญญัติไว้ให้ประธานสภาผู้แทนเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการ หรือเห็นว่าไม่
 เกิดพิพ้อ ประธานสภาผู้แทนย่อมมาจากปวงชนชาวไทยโดยแท้จริง ซึ่งได้เลือกตั้งเข้ามา
 ด้วยเหตุนี้ ข้ออ้างมาตรา ๑๑๑ ในวรรคสุดท้ายเป็นการเคลือบแฝงภายในอย่างที่ท่านได้ว่าไว้
 ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งข้าพเจ้าได้อ่านมาตราต่อไปในการไม่ไว้วางใจอภิปราย
 ไม่ไว้วางใจหรือเปิดอภิปรายไม่ไว้วางใจรัฐบาลนั้น สมาชิกสภาผู้แทนก่อนที่จะลงมติไว้วาง
 ใจนั้นจะต้องรอฟังข้อสังเกตของสมาชิกวุฒิสภาเสียก่อนแล้วจึงจะลงมติได้ ดังจะเห็นได้จาก
 มาตรา ๑๑๑ ในวรรคก่อนว่า จะต้องคอยรอข้อสังเกตหรือข้อทักท้วงหรือข้ออะไรของสมาชิก
 วุฒิสภาเสียก่อนจึงจะลงมติได้ ในมาตรา ๑๑๑ เห็นได้ชัด ที่สมาชิกวุฒิสภาไม่ส่งข้อ
 สังเกตมานั้น ก็ไม่ต้องลงมติอย่างนั้นหรือต้องการให้เป็นอย่างนั้นหรือไม่มีอะไรบังคับให้ส่ง
 ก็ได้ แล้วรัฐธรรมนูญบอกว่าให้รอเสียก่อน ให้รอข้อสังเกตเสียก่อนจึงจะลงมติได้ ถ้าไม่
 ส่งมาก็รออยู่นั่นเองหมดความระส่ำผู้แทนก็ได้ อีกกับก็รอได้ การเขียนกฎหมายเปิดช่อง
 เชนนัยจะเจ็ดผลได้ในบางประการ การเขียนรัฐธรรมนูญนั้นใหม่ข้อบกพร่องมีข้อไหน
 เป็นการไม่สมควร ข้าพเจ้าไม่เชื่อว่าท่านสมาชิกวุฒิสภา จะปฏิบัติเช่นนั้น แต่มีข้อไหน
 เขียนรัฐธรรมนูญทั้ง ร่างรัฐธรรมนูญทั้ง ที่ ในมาตรา ๑๑๓ ที่ท่านว่าต้องการบ่งกัน
 ไม่ให้รัฐมนตรีหากินเป็นลูกจ้างเจ๊ก ท่านสมาชิกวุฒิสภาอภิปรายมานานข้าพเจ้าเห็นว่าเป็น
 การกักกันไว้ในเรื่องการค้า ทำให้ไม่กักกันทางอื่นบ้างเช่นเป็นลูกจ้างว่าความเขา ท่านตั้ง
 ตำแหน่งนายความ ท่านเป็นรัฐมนตรีก็ยงว่าความได้ทำให้เสียความเป็นธรรมก็ได้ ท่าน
 ขย้านกว่าไม่เสีย จะร้ายยิ่งกว่า เสียความเป็นธรรมยิ่งกว่าค้าขายซึ่งเสียความเป็นธรรมน้อย
 การเป็นนายความเสียความเป็นธรรมมาก ขอประธานโทษอย่างตำแหน่งเสียยอรรถกรวิชัย
 ทำให้ท่านไม่กักกันบ้าง สมาชิกสภาบ้าง ส่วนมากเป็นนายความ ข้าพเจ้าเองก็เป็น
 นายความก็เห็นควรกักกันเพื่อไม่ให้เป็นนายความ ท่านเขียนรัฐธรรมนูญอย่างนั้นสมควร
 หรือท่านอย่าคิดว่าใครไม่ว่า เขาอาจทำได้แล้วเสียใหม่ ถ้าปล่อยให้รัฐธรรมนูญนั้นผ่านไป
 ไม่เชื่อเบ็ดตัว มีหม้ออะไรบ้าง ที่นอกจากนั้นแล้วข้าพเจ้าเห็นว่าที่เขียนรัฐธรรมนูญฉบับ
 นั้นแต่ต้นมาจนวรรคนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่ากึ่งบกพร่องตามที่ข้าพเจ้าเรียนมาแล้ว ข้าพเจ้า
 เห็นว่าทำให้เป็นรัฐธรรมนูญฉบับถาวรชกกับชกกลับ ควรเขียนให้รอบคอบ นมข้อบกพร่อง
 หลหลายประการ ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ควรที่จะรับร่างรัฐธรรมนูญฉบับนี้

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ต่อไปเป็นผู้สนับสนุน

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัชวาท) : ข้าพเจ้านั้นมาเพื่อสนับสนุนร่างกฎหมาย

รัฐธรรมนูญฉบับนี้ โดยเฉพาะที่อาศัยอำนาจบริหาร ท่านสมาชิกที่เป็นรัฐมนตรีหนึ่ง
 ได้ยื่นขึ้นมากล่าวว่าการที่สมาชิกวุฒิสภาไม่มีผู้ร้องทุกข์ แล้วทำไมสมาชิกอื่นจึงเอาขึ้นมา
 อภิปราย ขอนข้าพเจ้าขออภิปรายว่าดังนี้ การที่เราจะพิจารณาปัญหาข้อใดข้อหนึ่ง
 หรือการที่เราจะได้แจ้งในเรื่องหนึ่ง เราจะต้องพิจารณาว่าปัญหานั้นมันมีผลเสียหาย
 กระทบกระเทือนถึงฝ่ายใดบ้าง มาตราในข้อนี้บทนั้นเสียหายแก่ใครแก่รัฐบาลใหม่
 เป็นความเสียหายแก่ประชาชนหรือไม่ เสียหายแก่อำนาจนิติบัญญัติหรือไม่ กับบทบัญญัติ
 มาตรา ๑๔๓ ได้บัญญัติเป็นผลกระทบกระเทือนคดีเสรีภาพของรัฐมนตรีไม่ให้ประกอบกิจการ
 อันใด ซึ่งเป็นผลกระทบกระเทือนเช่นนี้ รัฐมนตรีเป็นผู้รับผิดชอบความเสียหาย ข้อนี้ก็มี
 กฎหมายห้ามซึ่งมีผลเสียหายแก่รัฐมนตรีแล้ว ซึ่งนับว่าเป็นผลแก่ชาติบ้านเมืองอยู่แล้ว
 เพราะว่ามีผลเสียหายแก่รัฐมนตรี รัฐมนตรีนั้นก็จะลุกขึ้นมาโต้แย้งซี แต่ว่าเพราะเหตุใด
 ท่านสมาชิกสภาผู้แทนจึงขึ้นมาอภิปราย เขาควรจะรักษาผลประโยชน์ของชาติบ้านเมือง
 เป็นใหญ่กว่าผลเสียหายของรัฐมนตรี ต่อไปข้าพเจ้าจะเข้าสู่ประเด็นท่านประธานฯ
 ไม่ต้องค้นข้าพเจ้า ท่านรัฐมนตรีผู้ยื่นโต้กล่าวว่าอำนาจบริหารตามที่บัญญัติในรัฐ-
 ธรรมนูญนั้น ไม่สามารถที่จะให้รัฐบาลบริหารราชการแผ่นดินไปได้ โดยอ้างว่ารัฐบาล
 ที่เข้ามาเป็นรัฐบาลนั้นจะต้องมาจากสมาชิกสภาผู้แทน ตามหลักที่ท่านเท่าที่รัฐบาลเป็น
 ก็เป็นสมาชิกของสภา คือรัฐมนตรีส่วนรวมก็เป็นสมาชิกสภาผู้แทน แล้วจะสามารถ
 บริหารราชการไปได้ได้อย่างไร คือจะออกกฎหมาย สมมติว่าจะออกกฎหมายไปในแนวซ้าย
 คือโซเชี่ยลลิสต์ ก็ถูกสมาชิกวุฒิสภาโต้แย้ง เพราะว่าท่านสมาชิกวุฒิสภาไม่ได้เป็น
 โซเชี่ยลลิสต์ แล้วข้าพเจ้าได้ฟังท่านสมาชิกฝ่ายค้านอีกคนหนึ่ง ขอประทานโทษ ที่จะต้อง
 ขอรบมุขี เพราะว่าถ้าไม่เช่นนั้นแล้วอาจไม่ตรงกับประเด็น คือคุณหลวงอรุณพรพิศาล
 ท่านบอกว่าประธานวุฒิสภานั้น ทำไม่จึงได้บัญญัติในกฎหมาย รัฐธรรมนูญให้เข้ารับสนอง
 พระบรมราชโองการในการแต่งตั้งรัฐมนตรี ท่านว่าท่านเช่นนี้เป็นการไม่สมควร ควรจะ
 ให้ประธานสภาผู้แทนเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการจึงจะถูกต้อง เพราะว่ารัฐบาล
 จะต้องได้รับความไว้วางใจต่อสภาผู้แทน บัญญัติท่านฝ่ายค้านทั้งสองท่านนี้เกิดขัดแย้งกัน

เอง ข้าพเจ้าจะขอชี้แจงให้เห็นว่ารัฐบาลบริหารกันอย่างไร โดยจะจับเอาหลักของท่านมา
จัดกันเอง คุณหลวงอรรถพรพิศาคได้ชี้ให้ท่านเห็นแล้วใช่หรือไม่ว่าทำไปประชาชนอุทิศสภา
จะต้องเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี ท่านเห็นไหมท่านรู้แล้ว
ชื่อว่า การที่จะเป็นรัฐบาลนั้น ๑. จะต้องผ่านอุทิศสภามาแล้วอุทิศสภาเห็นชอบแล้วว่า

เป็นนโยบายแจ่มแจ้งดี จะนำชาติบ้านเมืองไปสู่ความเจริญ ประชาชนอุทิศสภาจึงรับสนอง
พระบรมราชโองการ ประชาชนอุทิศสภาจะรับสนองพระบรมราชโองการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี
นั้น จำเป็นที่ท่านจะต้องปรึกษาในอุทิศสภาของท่านแล้ว ว่าท่านเห็นว่า นาย ก. คนนี้
แหละควรที่จะเป็นนายกรัฐมนตรีแล้ว อุทิศสภาจะต้องเห็นว่าคนนั้นจะบริหารราชการไป
ตามนโยบายที่จะผดุงชาติบ้านเมืองแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นท่านประชาชน ๖ รัฐบาลนั้นก็เข้ามา
รัฐบาลนั้นก็เข้ามาแล้วก็เข้ามาแถลงนโยบายในสภาผู้แทน ท่านเห็นหรือยังถ้าสภาผู้แทน
ลงมติไว้ว่างใจ ลงมติเห็นชอบด้วยในนโยบายของรัฐบาลแล้ว รัฐบาลนั้นก็บริหารราชการ
ไปภายใต้้นายก ก. ซึ่งนายก ก. เป็นผู้เลือกกรรมการรัฐมนตรีนายก ก. นั้นได้รับความไว้วางใจจาก
รัฐสภาแล้ว ท่านเห็นหรือยังว่าอำนาจในการแต่งตั้งรัฐบาลนั้น ความเห็นดีเห็นชอบใน
การแต่งตั้งรัฐบาลนั้นมีนัยกระจ่ายออกไป เป็นเช็คแอนด์แบงกันเห็นหรือยังในข้อ
แฉกแล้วรัฐบาลบริหารไปได้ นายกรัฐมนตรีจะต้องมีเสียงนิยมในอุทิศสภา นายก-
รัฐมนตรีจะต้องมีเสียงข้างมากในสภาผู้แทน กฎหมายฉบับใดเล่าที่จะผ่านไม่ได้ ในเมื่อ
เป็นอย่างที่ข้าพเจ้าได้อภิปรายมานี้

ที่ปัญหาข้อที่สองท่านรัฐมนตรีบอกว่างกฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เขียนกรอบ
ไว้ให้รัฐบาลอยู่ในกรอบในวงทำอะไรไม่ได้ ทำไมจะทำไม่ได้ในเมื่อรัฐบาลอาจเอาเสียง
ข้างมากในสภาทั้ง ๒ ได้ตั้งข้าพเจ้าได้กล่าวมาแล้วอีกทีแล้ว และข้าพเจ้าไม่เห็นว่าจะเป็
นการกระทบกระเทือนหรือเสียสิทธิเสรีภาพ หรือเสรีภาพของชาติบ้านเมือง หรือผล
ได้มผลเสียของประเทศชาติจะเสียหายแต่ประการใด เพราะนโยบายต่าง ๆ นโยบายอัน
เป็นเส้นโลหิตสำคัญ ดังที่ข้าพเจ้าได้อภิปรายมาแล้วในวันก่อนว่า นี่เป็นเส้นเลือดอัน
สำคัญของประเทศชาติละ การศึกษาการ รักษาเอกราช นโยบายส่วนใหญ่ไม่ว่ารัฐบาล
ไหนชั้นมากก็ต้องมีนโยบายเช่นนี้ ถ้าขาดนโยบายไม่รักษาเอกราช ไม่ให้การศึกษ
แก่ราษฎร รัฐสภาเป็นแน่นอนที่จะไม่ให้ความไว้วางใจแก่รัฐบาลนี้ ถ้ามีสภาผู้แทน ...

อีกนิตท่านประธาน ฯ จะกล่าวโดยสรุปแล้ว แต่ว่าเสียดายที่ข้าพเจ้าจะกล่าวชี้แจงให้เห็นจริงไม่ได้เสียแล้วเพราะประธาน ฯ ท่านทำท่าทางว่าเวลาจะหมดเสียแล้วเพราะฉะนั้นก็ขอแก้สนับสนุนรัฐธรรมนุญ ในข้อคดีค้าน ของหลวงวิจิตรถพร ฯ ขอประธานโทษที่จะต้องกล่าว จำได้ตอนสุดท้ายว่า มาตรา ๑๕๓ เป็นลูกจ้างเอกชน ทำให้รัฐธรรมนุญนี้จึงไม่บัญญัติ ให้รัฐมนตรีเป็นลูกจ้างเอกชนแล้ว เช่น ไปรับจ้างแจกจ่ายความเป็นทนายความ ข้าพเจ้าก็บอกผู้อภิปรายยอมเข้าใจได้แล้ว บุคคลที่จะเป็นทนายความได้นั้น จะต้องประกอบด้วยลักษณะอะไรบ้าง ข้าพเจ้าเคยเป็นเลขานุการรัฐมนตรี ต้องออกจากทนายความว่าความไม่ได้ เป็นทนายความไม่ได้ ข้าพเจ้าว่าความไม่ได้เพราะพระราชบัญญัติทนายความห้ามไว้ไม่ให้บุคคลเช่นนั้นมาว่าความ นี่ข้าพเจ้าขอสรุป เพราะหมดเวลาแล้ว

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : อภิปรายตอนนี้หมดเวลาแล้ว ไปต่อบ่ายเริ่มเวลา ๑๕.๐๐ นาฬิกา พักประชุม

พักประชุมเวลา ๑๖.๐๐ น.

เริ่มประชุมต่อเวลา ๑๕.๑๕ น.

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ได้เวลามีสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าขอดำเนินการประชุมต่อไป ต่อไปเป็นการพิจารณาตามระเบียบวาระที่ค้างมาแต่ตอนเช้า ต่อไปเป็นวาระของผู้ค้าน

ร้อยโท จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ร่างรัฐธรรมนุญมาตรานี้มีข้อความต่างๆ อยู่หลายประการ เช่นว่าการบ่อนักกรัฐมนตรีหรือผู้มีอำนาจท่ามาหากิน ในทางที่จะเสียความยุติธรรม สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าสนับสนุนและสรรเสริญ แต่อย่างไรก็ตามข้อที่จะต้องคำนึงอย่างยิ่งมาตราหนึ่งคือมาตรา ๑๕๐ ซึ่งระบุให้รัฐมนตรียืมให้นายไว้เฉย ๆ ไม่ได้กำหนดว่าผู้ยืมมาจากอำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชนประการใด ข้าพเจ้ารู้สึกว่าการที่เบ็ดโอกาสให้ผู้ที่จะใช้สิทธิในการบริหารเป็นคนอื่นที่ไม่ใช่โดยราษฎรเลือก จะทำให้เป็นที่เชอของราษฎรได้ยาก ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะให้ประชาธิปไตยในเมืองไทยเราได้รับอำนาจสูงสุดของปวงชนเสียสักคราวหนึ่ง ในสมัยที่ร่าง รัฐธรรมนุญขึ้นมาไม่ควรจะเป็นโอกาส เช่นนั้น ด้วย ท่านทั้งหลาย คงจะทราบแล้วว่า นับตั้งแต่ ครั้งแรกเมือง ไทยเราได้

เปลี่ยนแปลง การปกครองจาก ระบอบ สมบูรณาญาสิทธิราชย์มาจนทุกวันนี้ เป็นเวลา ๑๖ ปีแล้ว ความเหลวไหลต่าง ๆ ในระหว่างเวลา ๑๖ ปีนั้นเราก็คงได้ยินกันทุกคนและโดยมากบาง ท่านก็มักจะพูดว่าประชาชน พลเมืองของเราเหลว ไหล สลัดกันแทน ไม่เป็น บาง ผู้แทนที่เข้ามาก็ไม่ประสีประสาบ้าง ไม่ต้องต้อนดูไกลเพียงแต่แต่งตัวไม่เป็นแล้วจะไป ทำการบ้านการเมืองอะไรได้ทันท่านพูดเช่นนั้นตลอดเวลา แต่ท่านหาได้คิดว่าท่าน ได้พยายาม จะทำบำรุงประชาธิปไตยอย่างจริงจังเพียงใด ท่านทั้งหลายคงจะ ได้รู้ดีกว่าในระยะเวลา ๑๖ ปีที่ผ่านมาแล้วนั้น ผ่านมาด้วยความยุ่งยากแก่ประชาชนพลเมืองทั้งชาติ

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ประเด็นที่ท่านลูกชิ้นจะค้านั้น คือมาตรา ๑๔๐ ที่ว่าจำนวนรัฐมนตรี ๒๕ คน ขอให้ค้านอยู่ในประเด็นด้วย

ร้อยโท จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ท่านออกจะตึงตังเกินไปสักหน่อย แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเจ้ากำลังพูดเพื่อประชาชนคนไทยทั้งชาติ ที่มี อำนาจอธิปไตยเป็นของ เขาจริง ๆ มาตรา ๑๔๐ ไม่ใช่มีอำนาจเป็นของปวงชนโดยแท้ กลายเป็นกระดางที่ปลุก ประชาธิปไตยมี ๒ พันธุ์ คือ พันธุ์เป็นประชาธิปไตยแท้ อีกพันธุ์ คือ ฅณาธิปไตย เรืองราว ๑๖ ปี ที่ผ่านมาเป็นประวัติศาสตร์คนข้างจะตึงตังว่า : ข้าพเจ้ารู้สึกหวนเหมือน กันว่าจะถูกชักจูง แต่ข้าพเจ้าก็ถือว่าข้าพเจ้าพูดเพื่อประชาชน มาตรา ๑๔๑ นี้ไม่ได้กำหนดว่าในจำนวนรัฐมนตรี ๒๕ คนนั้น

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว มาตรา ๑๔๐ ในประเด็น จำนวนรัฐมนตรี ๒๕ คนนั้น และขอให้ท่านระมัดระวังถ้อยคำด้วย

ร้อยโท จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : มาตรา ๑๔๐ นั้นในการที่จะระมัดระวัง ถ้อยคำนั้น คิดว่าข้าพเจ้าได้กล่าวถ้อยคำไปแล้วโดยวิสัยสุภาพหรือเพื่อประโยชน์ของชุมชน นุมชน ถ้าข้าพเจ้าผิดก็หวังว่าจะได้รับภัยว่าจะได้รับการพิจารณาโดยเที่ยงธรรม ข้าพเจ้า ขอกล่าวต่อว่ารัฐธรรมนูญที่กำหนดไว้ให้รัฐบาลประกอบด้วยรัฐมนตรี ๒๕ นายนั้น ไม่ได้มี ข้อกำหนดบังคับว่าจะต้องเป็นผู้แทนราษฎรกี่เปอร์เซ็นต์ ๓ ใน ๓ ก็เอาเถิด แต่ก็ห้ามไม่ ข้าพเจ้ากำลังเปรียบเทียบรัฐธรรมนูญเหมือนกับกระดางต้นไม้ที่ปลุกต้นไม้ ๒ พันธุ์ คือ พันธุ์ประชาธิปไตย และพันธุ์ฅณาธิปไตย ตลอดเวลา ๑๖ ปีที่ยุ่งยาก ยุ่งยากแบบ ฅณาธิปไตย ข้าพเจ้าได้เพียรคัดค้านผู้ทรงอำนาจสูงสุดเห็นอุปประชาชนทุกเวลา และ

ในขณะนี้เป็นโอกาสดีค้ำัน เพราะข้าพเจ้าต้องการให้อำนาจสูงสุดเป็นของประชาชน โดยประชาชนที่เป็นรัฐบาล ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงความยุ่งยากในทางการ เมืองในเวลานี้ยุ่งยากด้วยอะไร ไม่ใช่อย่างยากเพราะอำนาจรัฐสภามีอำนาจบริหารเต็มที่ ผู้ปกครองบ้านเมืองโดยมากมาจากผู้นอนซึ่งชนเดิมเป็นสมาชิก ๒ ประเภท ในครั้งใหม่คือ คุณิสิกา และคนอื่น ๆ ด้วย อย่างนี้ใช้ประชาธิปไตย เขาพูดอย่างนั้นอย่างนี้ เพราะ ฉะนั้นการสร้างรัฐธรรมนูญใหม่ครั้งนี้จึงเป็นการสมควรที่จะพูด ให้ชัด ไปกว่าบุคคลที่ราษฎร เลือกตั้งมาเท่านั้นเท่านั้น เป็นจำนวนเท่าใดที่จะเข้าควบคุมเป็นฝ่ายบริหารร่วมกับรัฐบาล เท่าที่เป็นอยู่ทุกวันนี้บรรดาผู้แทนราษฎรทั้งหลายเป็นเสมือนกาฝาก ของรัฐมนตรีเท่านั้น รัฐบาลทุกวันนี้ไม่ได้อยู่ด้วยรัฐสภา อยู่แต่อำนาจของอื่น เขาว่ากันอย่างนั้น และ ความยุ่งยาก ในการเมืองทุกวันนี้ ไม่ได้อาศัยอำนาจของปวงชน อาศัยเป็นยาหน้าไม้ คนตามคมดอก

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้าขอให้ท่านระมัดระวังเป็นครั้งที่ ๒ แล้ว

ร้อยโท จงกล ไกรฤกษ์ (พิษณุโลก) : ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเจ้าจะพูดอย่างไร ข้าพเจ้านั้น ต้องการพูดในเมื่อได้มีความบีบแและโดยความกรุณาของท่านประธานฯ อยู่มาก ข้าพเจ้าอยู่ในสภานี้ ข้าพเจ้าเคารพท่านประธานสภาฯ นี้ และหวังว่าคำพูดของข้าพเจ้านั้น ที่พูดไปคงได้รับถ้อยในสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดลงไป และสิ่งที่ข้าพเจ้าพูดเพื่อประชาชนนั้นยังจะต้องอยู่ในวาระหลัง

อีกประการหนึ่ง คุณคุณหรือคุณลักษณะของผู้ที่จะเป็นรัฐมนตรี รัฐธรรมนูญ มาตราหนึ่งได้กำหนดอะไรไว้ไม่ ผู้แทนราษฎรรัฐธรรมนูญยังกำหนดว่าต้องมีควมรู้ อย่าง น้อยไม่ต่ำกว่าประถมปีที่ ๔ เป็นอย่างน้อย แต่เป็นรัฐมนตรีซึ่งมีหน้าที่สำคัญแก่ชาติ บ้านเมือง คุณคุณจะเป็นอะไรก็ไม่ต้อง เช่นนี้แสดงให้เห็นว่าตนไม่ประชาชนของประชาชน ได้ถูกเพิกเฉย ข้าพเจ้าพยายามที่จะใช้คำสุภาพ น้อยๆนั้นมันจะเป็นเช่นนี้ นี้แหละ ข้าพเจ้าจะขอรวบรวมว่า รัฐธรรมนูญในการที่จะตั้งกันใหม่ ทั้งควรที่จะ มีมาตรา ไตมาตรา หนึ่งดำรงไว้ให้รัฐปกครองโดยประชาชนจริง ๆ เท่าที่เป็นอยู่ไม่ใช่ปกครองโดยประชาชน ปกครองโดยคนอีกได้โดย หรือโดยคณะชนที่จะแซกแซงกับพวกที่ราษฎรเราเลือกตั้งเข้ามา และถ้าข้าพเจ้าจะพูดไปมากกว่านั้นข้าพเจ้าก็คงจะถูกห้าม เพราะฉะนั้นขอจบเพียงเท่านี้

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ต่ไปเป็นฝ่ายสนับสนุน

พลตรี พระอุดมโยธราชยุต (สมาชิกวุฒิสภา) : ข้าพเจ้าพูดในแง่ที่จะชัก ข้าพเจ้า
ขอมพูดได้ตามมติของที่ประชุม

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ขอโทษ ถ้าจะชักถามต้องรอไปก่อน ว่าจะต้อง
สนับสนุนเสียก่อน

นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : ตามรัฐธรรมนูญฉบับถาวรซึ่งกระผมต้อง
ขอประทานโทษ ไม่ใช่ถกอภิปรายนัก ซึ่งกระผมได้ฟังมาแล้ว ๗ วัน รัฐธรรมนูญฉบับ
กกรมวิกรม สมาชิกสภาว่ารัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าได้พิจารณาโดยถ่องแท้แล้ว มาตรา ๓
ถึง ๓๖๐ นี้แสดงให้เห็นว่าสมาชิกผู้มกเกียรติพยายามไตร่ตรองเหลือเกิน ข้าพเจ้าได้มอง
แล้วและได้ทบทวนแล้วก็เห็นว่าผู้ ทวาง ๆ มานมเจตนาจ่านตที่สุด ตั้งสมาชิกผู้หนึ่งอย่าง
มาตรา ๗๐ และมาตรา ๓๕๓ ท่านสมาชิกผู้มกเกียรติทั้งหลายได้คิดหรือไม่ว่าที่เรายุ่งยาก
กันทุกวันนี้เพราะตัว ง. เราจึงกันเสีย เราจึงแก้เสีย ให้หายยุ่งตัว ง. นี้เราจึงแก้
มาตรา ๗๐ และมาตรา ๓๕๓ ท่านสมาชิกผู้มกเกียรติคิดหรือไม่ว่า ข้าพเจ้าขออยากจะพูด
อย่างคนธรรมดาสามัญ เพราะไม่ใช่คนฉลาดปราษฎ์เปรื่อง โปรดพิจารณา เข้มจะให้
แหลมสองข้างจะทำได้อย่างไร ข้างหนึ่งร้อยตาย อีกข้างหนึ่งใช้แทง ในฐานะที่เป็นผู้แทน
ท่านจะเอาประโยชน์แก่ประชาชน นนก็จะเอา นกก็จะเอา นกจะกอบ นนก็จะโกย อ้ายน
ก็จะตัก อ้ายโนนก็จะตวง ท่านคิดหรือเปล่าประชาชนเดือดร้อนเท่าไร เวลามายุ่งยาก
รัฐธรรมนูญถาวรนั้นคัดคตลทธิ ตัวท่านว่ารัฐธรรมนูญคัดคตลทธิ แต่ไม่ชักต้องแก้ชัก ทำให้
จึงต้องแก้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพราะว่าโลกยัง เพราะตัว ง.

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ไม่ใช่เรื่องแก้ การอภิปรายเฉพาะหน้านี้ คือ
หมวด ๗ เป็นการอภิปรายในหมวด ๗ ซึ่งว่าด้วยอำนาจบริหาร ไม่ใช่เรื่องแก้ และขอ
ให้อยู่ในประเด็นด้วย แล้วตัว ง. ก็ไม่อยู่ในประเด็น

นายเพิ่ม วงศ์ทองเหลือ (พิจิตร) : บทบัญญัติมาตรา ๓๕๓ นี้ มีสมาชิกผู้
เกียรติทักท้วงว่า ทำไมแก้อย่างนั้น แก้อย่างนี้ ผู้ร่างรัฐธรรมนูญฉบับมเจตนาจ่านตที่สุด
เพื่อกันแก่พวกที่ละโมภโลกมากให้ทำนาทแต่ผู้แทนฝ่ายเดียวให้จิตใจบริสุทธิ์ผ่องใส ก็เมื่อ
เราไม่มีบทบัญญัติกันแก้แล้ว เราจะเอาอะไรเป็นมาตรฐาน แม้แต่เราปลูกบ้านปลูกเรือน

เราต้องหาสาเหตุของอุปกรรม เมื่อกฎหมายห้ามไว้อย่างนี้ บัญญัติไว้อย่างนี้ เราก็ยังรอน
กันไปได้ เพราะจากกฎหมายมากโลกก็ยุ่งมาก เพราะฉะนั้นผู้ร่างรัฐธรรมนูญจึงได้แก้
บ่อนักไว้ให้หมด ถึงบ่อนักนักแก้อย่างนี้ไม่ได้อีก เพราะว่าจำปปลาไหลในดินกินง่าย จับ
ปลาที่กินยาก แต่แก้แก้ที่สัด แต่ผู้อภิปรายค้านบอกทำไมก็ ท่านคิดก็ละครเตนว่าดี
ที่สุด ท่านบอกว่าจะกินไม่ได้ ท่านลองไปเล่นดูซิว่าเล่นได้หรือไม่ การดี ดีได้เสมอทุกเมื่อ
แต่ต้องไตร่ตรองทบทวนดูให้ดีกว่าผู้ร่างรัฐธรรมนูญร่างมาตรา ๑๕๓ นี้ เจตนารมณ์ต้องการ
อย่างไร ต้องการให้ประชาชน ๑๕ ล้านอยู่กินดี เพื่อป้องกันผู้แทนที่ละโมภ ไม่ให้เป็น
ผู้แทนราษฎรที่เขียดเขี้ยวประชาชน ให้เป็นประโยชน์แก่ประชาชน ๑๕ ล้าน นี้เองข้าพเจ้า
เห็นว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นรัฐธรรมนูญที่เหมาะสมที่สุด เพราะกรรมกรร่างรัฐธรรมนูญ
ฉบับนี้ก็เป็นผู้อยู่มาแล้วถึง ๙ แผ่นดิน ๕ รัชกาล ข้าพเจ้าขอสนับสนุนรัฐธรรมนูญฉบับ
ว่าเป็นรัฐธรรมนูญที่เหมาะสม

นายวงศ์ วีระชาติพลี (จันทบุรี) : พังสมาชิกรัฐสภาสนับสนุนแทบเคลิ้ม ตาม
มาตรา ๑๕๓ นี้ ได้มีบัญญัติห้ามในรัฐธรรมนูญบอกว่า รัฐมนตรีจะไปประกอบการค้า
หรือจะเป็นลูกจ้าง เป็นกรรมกร ผู้จัดการอะไรไม่ได้ทั้งนั้น โดยเฉพาะเรื่องนันทาที่ได
อภิปรายมาแล้วก็มีเหตุผลมาฟังด้วยกัน แต่ข้าพเจ้าขออาจจะขอค้านอีกว่า ข้าพเจ้าไม่เห็น
ด้วยเลยในการที่จะมาบัญญัติห้ามไว้เป็นการตายตัว ถูมดีอย่างกระตึกไม่ได้เลย ก่อนอื่น
เราต้องตั้งนิษฐานว่ารัฐบาลในสมัยปกครองประชาธิปไตยมาจากไหนบ้างหรือเปล่า คณะ
รัฐมนตรีก็เลือกจากผู้แทนราษฎร บางคนได้คำนึงถึงว่าถ้าหากกิจการค้าอันสุจริตและเป็น
ประโยชน์ของประชาชน สมมติว่านาย ก. เป็นผู้แทนทางบักซ์ได้แล้วมีร้านของตัวเองหรือ
บริษัทของตัวเอง เป็นผู้จัดการบริษัทนั้น อาจช่วยเหลือชาวสวนยาง ในเรื่องตัดปัญหา
คนกลางก็ได้ เขามีการค้าโดยสุจริตใจและมีใจที่จะช่วยเหลือชาวสวนได้จริงๆ สมมติว่า
เขาจะซื้อเครื่องอุปกรณ์ของชาวสวนได้ด้วยราคาขอมเยาว่า วันชื้อขายจากพ่อค้าชาวสวน
ด้วยราคาพอสมควร ไม่ต้องให้ลูกค้าราคา เมื่อเช่นนี้เรียกว่าเป็นประโยชน์ เป็นร้านค้า
หรือบริษัทที่เป็นประโยชน์แก่ราษฎรเหมือนกัน แล้วหากรัฐธรรมนูญฉบับนี้ทางรัฐบาลจะเป็น
กรรมกรที่ปรึกษาที่ค้ากำไรไม่ได้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ไม่มีความจำเป็นจะต้องผูกมัดอย่าง
นี้ แล้วรัฐธรรมนูญฉบับนี้จะมาผูกมัดรัฐมนตรีอีกหลายประการ แล้วก็เป็นกรรมกรอย่าง

ที่สุด ข้าพเจ้าไม่ได้พูดถึงรัฐมนตรีคณะนี้ ข้าพเจ้าพูดถึงอนาคต ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเกือบจะไม่
 มีใครสามารถจะมาบริหารประเทศได้ เพราะว่าถ้าการเข้ามาต้องแถลงนโยบายตามรัฐธรรมนูญ
 จะไปแถลงทำไมกัน คณะรัฐมนตรีอาจมีนโยบายเพิ่มเติมหรือถอนออกทีละจากนั้นไปอีกก็แถลง
 ไม่ได้แล้วจะปฏิบัติตามนโยบายของตัวเองไม่ได้ จะต้องปฏิบัติตามนี้ นี่ข้าพเจ้าเข้าใจว่า
 อย่างนี้ เราลองคิดถึงดูซิว่า การปกครองระบอบประชาธิปไตยนั้น คณะรัฐมนตรีจะมา
 จากไหน ต้องเลือกจากผู้แทน ไม่ใช่ว่า เขาคนภายนอก คนที่พูดกันถึงระบอบที่เรา
 เกิดมา ที่แล้ว ๆ มาแล้ว การผูกมัดอย่างนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

แล้วมาตรา ๑๕๖ มาตรา ๒ ในกรณีที่ให้สมาชิกวุฒิสภามีความเห็นเสนอข้อ
 คิดในการที่จะส่งมาให้ยังสภาผู้แทนประกอบกรพิจารณาไว้ว่าใจคณะรัฐมนตรีหรือไม่ได้วาง
 ใจเพื่อเสนอมา นี่ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นด้วย ทำไม่จึงเป็นเช่นนั้น วุฒิสภาเรารีบเข้าเข้ามา
 โดยสมมติต่างหากว่าเป็นผู้แทนของปวงชนชาวไทย ความจริงปวงชนไม่ได้เลือก พระมห
 ากษัตริย์ท่านทรงเลือก แล้วเราสังเกตรัฐธรรมนูญฉบับนี้คล้าย ๆ กับว่าวุฒิสภามาแทรก
 แขงทุกหมู่ทุกส่วน เพื่อประสงค์อะไร การปกครองระบอบประชาธิปไตยนี้ อำนาจ
 อธิปไตยมาจากปวงชนชาวไทย เพราะฉะนั้นก็ต้องเพื่อปวงชนชาวไทย อำนาจอธิปไตย
 และการปกครองก็เพื่อประชาชน วุฒิสภามีอำนาจยับยั้งกฎหมาย มีอำนาจควบคุม มี
 อำนาจเสนอข้อคิดไม่ไว้ดวงใจ แล้วก็มีอำนาจบริหารประเทศทุกหมวดทุกส่วน มีอำนาจ
 แทรกแซงหมด ข้าพเจ้าเข้าใจว่าคล้าย ๆ ว่าวิถีทางของการเมืองการปกครองระบอบ
 ประชาธิปไตยมันผันผวนแปรไปทางอื่นเช่นนั้นหรือ นี่ข้าพเจ้ามีความเห็นเช่นนี้ ขอให้เรา
 ปกครองอย่างนั้นปกครองอย่างราษฎรปกครองกันเองเถิด อย่าใช้อย่างอื่น ข้าพเจ้าเข้าใจ
 อย่างนี้ ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เมื่อประชาธิปไตยก็ให้เป็นประชาธิปไตย บางที่ท่านสนับสนุน
 หรือขึงแรงบอกว่า เราควรจะทำอย่างจากต่างประเทศ สมมติว่าประเทศอังกฤษ ประเทศ
 อังกฤษเป็นแม่ของประชาธิปไตย อังกฤษเขายับยั้งตั้งสองปีเป็นสิทธิ์ของวุฒิสภา แต่ว่า
 วุฒิสภาของเขายับยั้งปีเดียว เราควรจะทำอย่างเดียวกันหรือไม่ในเรื่องนี้ คนอังกฤษกับคนไทย
 ถ้าข้าพเจ้าพูดไปจะเป็นการตลกคนไทยเพราะฟังเป็น ถ้าหากว่ามีบางสิ่งบางอย่าง ข้าพเจ้า
 ก็สงสัยอีกว่า พระราชกำหนดอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ในในเรื่องในหลวงเวลานี้ข้าพเจ้า
 เข้าใจว่าไม่แน่นักว่า ในหลวงจะขอรับด้วยรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ข้าพเจ้าเข้าใจว่า

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : นี่จะดวงดำเกินไปแล้ว ตอนนั้น คอยอย่างนั้นใน มาตราว่าด้วยอำนาจบริหารที่บัญญัติไว้ในหมวดนั้น เพราะฉะนั้นจะอภิปรายขอให้เลือกเอา ข้อ ความ ในหมวดนั้นท่านไม่เห็นด้วยในส่วนใดมาอภิปรายและคัดค้านในคานนี้ ถ้าหากว่า จะเอาที่แล้วมาบ้าง อะไรบ้างมากไปจะทำให้เสียเวลา ทนออกอันหนึ่งซึ่งฝ่ายสภาว่าง ๆ ไตร่ตรองแล้ว เขาเถะท่านตั้งใจในคำใดซึ่งเกี่ยวข้องกับกันอยู่ ก็ขอรับที่จะเอาคานนั้นมาพูด เป็นการชักใหม่ จะเป็นการชักกัน ข้อความกรณียาข่างนี้

นายวงศ์ วัระชาติพลี (จันทบุรี) : ขอขอบคุณที่เตือน แต่ข้าพเจ้าจะไม่ผิด ประเด็น เพราะ ใน นี มีพระมหากษัตริย์ ซึ่งจะทรงตราพระราชกำหนด ข้าพเจ้าก็พูดถึง พระมหากษัตริย์ ก็เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐธรรมนุญฉบับนี้เราสมควรจะรับรอง ออกมา ให้เป็นรัฐธรรมนุญฉบับถาวร เพื่อปกครอง หรือว่าเป็นที่รับนับถือเป็นที่เคารพของ ประชาชนกัน รัฐธรรมนุญข้าพเจ้าเข้าใจว่าจะต้องให้มีความเห็นส่วนมากของประชาชน ๆ ก็คือผู้แทนราษฎรที่ราษฎรเขาเลือกมานี้และไม่ใช้ว่ามีความเห็นส่วนมากของวุฒิสภา พูดถึง แก่นไม่ใช้ถ้าจะลือ ข้าพเจ้ามีความเข้าใจอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเป็นอันว่ารัฐธรรมนุญฉบับนี้ ถ้าหากว่าเกิดมีการลงมติว่าจะเอาหรือไม่เอา หากว่าสมาชิกสภาผู้แทน ไม่เอาเป็นส่วนมาก แล้วข้าพเจ้าเห็นว่ารัฐธรรมนุญฉบับนี้ถึงแม้จะออกไปก็คง

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ไม่ใช่อย่างนั้น

นายวงศ์ วัระชาติพลี (จันทบุรี) : ข้าพเจ้าพอแล้ว

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ต่ไปนี้เป็นฝ่ายสนับสนุน

นายเอก หลวงสารวจกิจสมุทร (สมาชิกวุฒิสภา) : ข้าพเจ้านั่งฟังมาหลายวัน แล้วไม่เคยจะลุกยกมือพูดเลย เพราะไม่ตั้งใจจะพูด แต่วันนี้โดยนสมาชิกผู้เกียรติบางท่าน ตกลงถึงทำนรัฐมนตรืพูดถึงว่าเมื่อรัฐธรรมนุญนี้ออกใช้แล้วรัฐบาลไม่สามารรถจะบริหารบ้าน เมืองไปได้ ข้าพเจ้าตกใจเหลือเกิน ไม่ทราบว่าจะท่านเอาอะไรมาพูด ข้าพเจ้าในฐานะซึ่งเป็นประชาชนคนหนึ่งเมื่อได้อ่านรัฐธรรมนุญนี้ก็ไตร่ตรองแล้วคิดว่าที่สุดที่เราเคยมีมา ข้าพเจ้า เห็นว่ารัฐบาลที่ไม่สามารรถจะบริหารกิจการบ้านเมืองไปได้ โดยนโยบายแห่งรัฐธรรมนุญ นี้มาจะเป็นรัฐบาลที่ลือสุดมคดียุ้ยสุด นั้ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งข้าพเจ้าเห็นว่า เมื่อดคณะรัฐมนตรีบางท่านซึ่งคัดค้าน จนถึงเหตุนี้ก็เป็นที่น่าใจ สมมติว่าข้าพเจ้าเป็น

รัฐมนตรีเมื่อรัฐธรรมนูญประกาศใช้ข้าพเจ้าก็ต้องลาออกทันที ไม่ต้องรอถึงให้สิ้นสุดบทเฉพาะกาล เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าไม่สามารถจะปฏิบัติได้แล้ว และข้าพเจ้าคิดว่า...

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ขอโทษ, คือในคำอภิปรายที่ข้าพเจ้าจำได้ก็มีในฐานะที่เขาเป็นสมาชิก และไม่ได้พูดเจาะจงลงไปในฐานะเป็นตัวแทนของรัฐบาล เขาอภิปรายว่าอย่างนั้น

นาวาเอก หลวงสารวิชิตสมุท (สมาชิกวุฒิสภา) : ถูกแล้วท่านพูดด้วยฐานะเป็นสมาชิกแต่โดยพฤตินัยแล้วท่านเป็นรัฐมนตรีอยู่ในตัวด้วย ข้าพเจ้าหมายความว่าอย่างนั้นข้าพเจ้าจะพูดสั้น ๆ ข้าพเจ้าหมายความว่าข้าพเจ้าเป็นรัฐมนตรีซึ่งมีความคิดเห็นไม่ตรงกับรัฐธรรมนูญ ข้าพเจ้าว่าจะต้องลาออกทันทีโดยไม่ต้องอยู่ให้ผ่านพ้นเวลาแห่งบทเฉพาะกาลกำหนดไว้และข้าพเจ้าหวังใจว่าท่านรัฐมนตรีไม่เห็นด้วยคงจะ.....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : คือไม่ใช่อย่างนั้น ที่อภิปราย ต่อไปนี้เป็นวาระของผู้ค้าน

พันโท พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นห่วงเหมือนกันในกาแรกที่เรากำลังกันและกันใช้คำว่ากันกันมาอยู่ตลอดเวลา ความจริงข้าพเจ้าตระหนักดีว่าการที่เรากันกันนั้นะ บางคนหรือบางท่านอาจไม่ได้หวังผลโดยตรงหรือเด็ดขาดว่าการที่เรากันกันนั้นจะก่อให้เกิดผลอย่างไร เพราะว่าข้าพเจ้าตระหนักดีว่ามติในสภานั้นถ้าไปทางไหนอย่างไรเราจะเห็นกันมาแต่เริ่มการเลือกตั้งสมาชิกสภาว่าร่าง นู๋รูปโฉมเป็นไปทางไหนอย่างไร และเท่าที่ในการอภิปรายรัฐธรรมนูญฉบับนี้ตั้งแต่เริ่มต้นมาแล้วเราก็พอมองเห็นเท่าที่แล้วว่าไปทางไหนอย่างไร แล้วแหละถ้าต่อไปอีกว่าแม้แต่จะมีมติจากรัฐสภาว่าจะรับหรือไม่รับก็ไม่น่าจะมีปัญหาอย่างไร เรายังคงเชื่อมั่นได้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้อย่างไรเสียก็ยังคงลุล่วงได้

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ให้เข้าประเด็น

พันโท พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : เดี่ยวจะเข้า

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : คนอื่นอีกมาก

พันโท พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : คือที่ข้าพเจ้าพูดถึงการค้านนั้นเพื่อขอร้องให้สมาชิกบางท่านได้ตระหนักหรือบรรเทาความคิดบางประการลงไป บางท่านรู้สึกว่เกรี้ยวกราดเหลือเกินทมิสมาชิกสภาลูกชนมคานอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็รู้สึกว่หมกกำลังใจที่จะ

เสนขอช้อค่านหรือช้อคิด ข้าพเจ้าอยากจะเรียนด้วยความจริงใจว่ากรที่ข้าพเจ้าค้านนี้ไม่ได้คิดอะไรมากไปกว่าในฐานะเป็นสมาชิกของรัฐสภาคนหนึ่ง และอย่างไรเสียก็ต้องรับผิดชอบในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ และข้าพเจ้าไม่เคยคิดที่จะรับผิดชอบหรือรับผิดชอบ ข้าพเจ้าตั้งใจเหลือเกินว่าในทางที่รวมส่วนรับผิดชอบและเมื่อรัฐธรรมนูญฉบับนี้คลอดออกไปนั้น.....

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : คือว่าอยากจะให้ท่านเข้าประเด็นเฉพาะหน้าที่อภิปรายนี้ ส่วนวิธีการอย่างไรจะทำในวาระสุดท้ายหรืออะไรก็ควรหนึ่ง

พันโท พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ข้าพเจ้าหวังคือต้องการ ท่านประธานฯ ก็อยากจะขอรับรองสมาชิกว่าอย่าเพิ่งเกรงกลัวว่าถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดค้านขึ้นมา การค้านนั้นข้าพเจ้าเรียนแล้วว่า ค้าน เพื่อ อะไรใครขอรับรองให้เพื่อนสมาชิกมีส่วนทราบไว้บ้างว่ากรที่เราระงับรัฐธรรมนูญนี้ออกไปนั้นอาจจะมีสิ่งซึ่งไม่ใช่ว่าจะมีดีทุกอย่างเสมอไป เพราะข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าได้มีสมาชิกสภาว่ารัฐธรรมนูญหลายคนเข้าใจว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นฉบับที่ดัดสุด ส่งมาจากบุคคลที่ดัดสุด

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ไม่ใช่อย่างนั้น คือว่าอยากจะให้ท่านเข้าประเด็น เพราะว่ายังมีผู้อภิปรายอีกมากหลายคนเหมือนกัน อยากจะขอรับรองให้ท่านเข้าประเด็นเลย

พันโท พโยม จุลานนท์ (เพชรบุรี) : ข้าพเจ้ากำลังจะเข้าประเด็นแล้ว การที่เราระงับนั้นเป็นเจตนาดี ในส่วนที่เราจะรับผิดชอบ เพราะฉะนั้นให้ท่านสมาชิกทั้งหลายได้โปรดพิจารณาในแง่ที่ดัดจะคัดค้านบ้าง ต่อไปข้าพเจ้าจะเข้า ประเด็น

ได้มีท่านสมาชิกผู้มั่งเกษรติได้อภิปราย ซึ่งข้าพเจ้าจะขอเรียกว่าที่หวัง ไม่อยากจะเรียกว่าคัดค้าน เพราะว่าเป็นการกระทบกระเทือนมากเกินไป ในมาตรา ๓๕๐ ในประเด็นนั้น ก็ยังมีประเด็นที่ไม่เห็นด้วยอีก ในการที่จะประกอบคณะรัฐมนตรีนั้น ในมาตรา ๓๕๐ ไม่ได้กำหนดไว้เป็นข้อผูกพันไว้โดยเด็ดเดี่ยว จะต้องมาจากสมาชิกรัฐสภา ท่านข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่ามาจากสภาผู้แทนเสมอไป อาจมาจากวุฒิสภาก็ได้ อันนี้จะทำให้เกิดเป็นข้อกังวลแก่ข้าพเจ้าอย่างมากว่า อันนั้นน่าจะเป็นจริงจัง ซึ่งไม่เป็นผลดีแก่ความสงบหรือแก่กรที่จะร่วมมือกันทั้งฝ่ายบริหารและฝ่ายนิติบัญญัติได้ เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปได้ว่าคณะรัฐมนตรีนั้นอาจไม่มีสมาชิกในรัฐสภาแม้แค่คนเดียวก็ได้ ไม่มี

อะไรเป็นเครื่องผูกพัน เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วก็เป็นเรื่องย้อนไปถึงความเดิมในหมวดที่ว่าด้วย พระราชอำนาจ ถ้าเป็นเช่นนั้นบางทีอาจมีสิ่งบังคับ ให้สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงใช้พระราช อชญาศยามากินไป นั่นข้าพเจ้าเป็นห่วงอยู่อย่างนี้ ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายได้โปรดพิจารณาในแง่ซึ่งอาจนำความเสื่อมเสียมาสู่บ้าง อย่าพิจารณาในผลตัวอย่าง เดียว ว่าในกรณีประกอบคณะรัฐบาลเช่นนั้น อาจมีโอกาสหนึ่งที่มีพระพรการเมืองมี อภิสิทธิ์ที่จะจู่โจมเข้ามาโดยที่สถานีอยู่ในลักษณะตะลึงตกใจ คือว่าเราไม่มีส่วนเลย เมื่อมา ในกรณีเช่นนั้นแล้วบางท่านอาจถามเป็นไปไม่ได้ เพราะว่าคณะรัฐมนตรีนั้นจำเป็นจะต้อง มีภาระขอความไว้วางใจสลายแทน เมื่อไม่มีสภาผู้แทนเป็นรัฐมนตรีแล้ว เพราะเหตุใดนั้น จะได้รับขอความไว้วางใจ ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านพิจารณาว่า พระมหากษัตริย์นั้นมีพระราช อำนาจในการยอมสภาได้เหมือนกัน ที่ข้าพเจ้าพูดนี้ไม่ใช่หมายความว่า จะเหยียดหยาม สมาชิกสภาผู้แทนว่าเนื่องจากกลัวถูกยุบจึงยอมรับ ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น ข้าพเจ้าหมายความว่า เป็นทางแห่งความไม่สงบสุข กล่าวคือถ้าหากว่าความคิดความเห็น ในการขอความไว้วางใจนั้น สภาผู้แทนได้เกิดขึ้น หรือเกิดแตกความคิดกันขึ้นอย่าง รุนแรงแล้วก็ไม่ปัญหา สภาผู้แทนนั้นก็อาจจำเป็นจะต้องถูกยุบไป ในกรณีซึ่งเขาเองนั้นยังไม่ควรที่จะถูกยุบโดยชัดกันในลักษณะอย่างนี้ นั่นข้าพเจ้าใครจะเสนอความเห็นว่าผลร้ายมี อย่างนี้ ขอท่านผู้มีเกียรติทั้งหลายได้โปรดพิจารณาด้วยความรอบคอบบ้าง

ต่อมาในมาตรา ๓๔๖ ในมาตรานี้ได้กำหนดให้สภาผู้แทนเป็นผู้ลงมติ ในการที่จะให้ ความไว้วางใจหรือไม่ให้ความไว้วางใจต่อคณะรัฐมนตรีนั้น ๆ แต่โดยสภาพ จุดมติสภามี หน้าที่เพียงแต่ตั้งข้อสังเกตหรือจะไม่ตั้งก็ได้เท่านั้น ในกรณีนี้ถ้าจะพิจารณาไปในแง่ตรง ๆ ข้าพเจ้าก็มองเห็นเหมือนกันว่าอาจเป็นความหวังดี ที่ท่านผู้ร่างจะได้มอบอำนาจให้แก่สภา ผู้แทนได้มากขึ้น แต่ว่าถ้าเราพิจารณาลับกันทางหนึ่งซึ่งเป็นเรื่องที่เรากำลังพิจารณาด้วย เหมือนกัน ถ้าเราพิจารณาไปในมุมหนึ่งจะรู้สึกว่าคุณสมบัติภายนอกจะเอาเปรียบมากไป เหมือนกัน คือว่าในกรณีที่เราให้ความไว้วางใจแก่คณะรัฐมนตรีที่จะเข้ามาบริหารราชการ แผ่นดินนั้น เราถือว่าเป็นงานสำคัญยิ่งเหมือนกัน แต่ที่ว่าในตอนนั้นรู้สึกว่าคุณสมบัติอัน คล้าย ๆ จะไม่ยอม ข้าพเจ้าไม่หมายความว่าอย่างนั้น คล้าย ๆ จะไม่ยอมหรือรับผิดชอบ กับสภาผู้แทน ทำไมข้าพเจ้าจึงกล่าวเช่นนั้น ก็เพราะเหตุว่า สมมติว่าคณะรัฐบาลนั้นได้

บริหารราชการแผ่นดินไปไม่ถึงใดสิ่งหนึ่งไม่เป็นทุกข์ต่อจิตใจ ของปวงชน หรือประชาชนก็ดี หรือประเทศปวงสารทั้งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นผลเสียหายต่อบ้านเมืองก็ดี ถ้าเช่นนั้นก็ไม่มปัญหาว่า สภาผู้แทนนั้นจะต้องรับภาระว่า เพราะสภาผู้แทนไม่พิจารณาคณะรัฐมนตรีให้ถ่วงใจได้มอบ ความไว้วางใจให้ไม่ ผลอันนั้นจึงเป็นผลเสียหายอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเองเป็นมุมมอง ที่ข้าพเจ้าใคร่จะชี้ให้เห็นว่า ในมาตรา ๑๔๖ นี้รัฐสภาถึงตอนที่จะครบชั้นแล้วท่านผู้ใหญ่ซึ่ง เราควรจะได้เป็นทงโค่นกลับไม่เอาด้วย ข้าพเจ้ามีความเห็นอย่างนั้น นอกจากนั้นข้าพเจ้า ยังมีความเห็นไปอีกว่าในการบริหารนั้น ถ้าหากว่ารัฐสภาอันหมายถึงสภาผู้แทนหรือวุฒิสภา เกิด ได้เกิดขัดแย้งในปัญหาความลัดความเห็นกับฝ่ายบริหารหรือรัฐบาลตามหลักฎาเวลานั้น แล้วเกิด ผลอันในสภาผู้แทนนั้นย่อมต้องรับ โดยตรงมากกว่าวุฒิสภา เพราะเหตุว่าข้าพเจ้า ได้กล่าวมานั้นแล้ว หมายความว่าถ้าหากว่ามีการขัดแย้งกันขึ้นอย่างรุนแรงแล้ว ก็ไม่มี ปัญหา ความคิดอันนั้นทางฝ่ายบริหารก็ย่อมจะอ้าง ได้ว่าสภาผู้แทนเป็นฝ่ายซึ่งแยกใช้หรือขัดแย้งต่าง ๆ เพราะฉะนั้นปัญหาในการที่จะโยนผิดมานั้น สภาผู้แทนก็ย่อมจะรับฝ่ายเดียว คืออาจต้องถูกยุบไปโดยที่เป็นข้ออ้างมาด้วยสภาผู้แทนอย่างเดียว ในข้าพเจ้าจึงเห็นว่าใน ฐานะที่เราร่วมกันเป็นรัฐสภา ในสิ่งที่เราจะต้องรับผิดชอบร่วมกันหรือช่วยร่วมกัน เราไม่ควรจะ ได้ร่วมกันบ้าง แต่ว่าครั้นมาถึงตอนที่จะลงมติให้ความไว้วางใจหรือไม่ใน ทางวุฒิสภาก็ยัง สงงมท่าท้อยในการที่จะตั้งข้อสงสัยตั้งมากก็อย่างนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าความจริงก็เป็นผลดีเหมือน กัน แต่ทว่าถ้ามองท้อย่างน้อย ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณสื่อนั้นในสภาผู้แทนนั้นจะต้องแบกภาระไว้แต่ สภาเดียว ไม่สมกับที่เรามุ่งหมายรับผิดชอบร่วมกัน อันนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่เป็นควร เหมาะสม ต่อมามาตรา ๑๕๔ พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการทำหนังสือ ตัญญาสันติภาพสงบศึก และทำหนังสือสัญญาอันกับนานาประเทศ โดยไม่ต้องขอรับความ ยินยอมจากรัฐสภาเสียก่อน อันนั้นข้าพเจ้าเห็นความมันขัดกับมาตรา ๑๕๓ เพราะว่าในการที่เรา จะประกาศสงครามนั้นจะต้องขอความยินยอมจากรัฐสภาเสียก่อน เพราะฉะนั้นเราจะเห็น ได้ว่าในการประกาศสงครามนั้นรัฐสภามีส่วนรับรู้หรือเห็นหรือยินยอม แต่รับไม่ได้คานี้การ ไปแล้วถึงขั้นตอนที่เจ้าทำสัญญาสันติภาพนั้นรัฐสภาไม่มีส่วนรู้เห็นด้วย พระมหากษัตริย์มี พระราชอำนาจที่จะไปทำสัญญาสงบศึกสันติภาพได้โดยลำพัง ข้าพเจ้าใคร่จะขอชี้ให้เห็นว่า สมาชิกผู้มเกียรติคิดกันให้รอบคอบว่า ในการสงครามนั้น เป็นเรื่องใหญ่เป็นเรื่องที่กว้าง

ขวาง ก่อนที่จะรวมกับเขา เราปรึกษาหารือกันได้ และขอความยินยอมกันได้ว่าจะรับหรือไม่รับจึงประกาศสงความออกไป แต่ท่านคิดหรือไม่ว่าในขณะที่เมื่อดำเนินการรบนัน ฝ่ายข้าศึกมิได้รวบรวมแต่กำลังกองทัพ กำลังทหารเท่านั้น ย่อมรบทุกวิถีทาง อย่างสมัณเภา เรียกว่าสงความเบ็ดเสร็จ คือรบทั้งกำลังและจิตใจ และข้าพเจ้าอยากจะพูดว่ารบทั้งทางในด้วย คือหมายควมว่าได้ดำเนินการทางใน ถ้าเช่นนั้นแล้วองค์พระมหากษัตริย์ จะไม่ถูกเป็นที่หมายแห่งการรบบ้างหรือ ข้าพเจ้าขอให้ท่านผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายได้พิจารณาความในรูปนึ่งบ้าง คือว่าองค์พระมหากษัตริย์จะไม่เป็นที่หมายที่โศคศรทำการรบบ้างหรือ ย่อมไม่มีปัญหา เพราะถ้าเช่นนั้นแล้ว เราจะไม่มีเหตุการณ์อย่างทีในเบลเยียม เมื่อมหาสงครามโลกครั้งที่ ๒ ที่พระมหากษัตริย์ไปทรงทำสัญญาสงบศึกโดยที่กองทัพยังไม่ยอม ผลเสียหายนักได้เคยปรากฏมาแล้วเหมือนกัน อย่างนี้เราไม่เคยคิดกันบ้างหรือ นี่เป็นเหตุผลที่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยทกล่าวด้วยอำนาจบริหาร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าใคร่จะขอร้องให้ท่านสมาชิกรัฐสภาผู้เกี่ยวข้องทั้งหลายได้ใคร่ครวญ ด้วยความรอบคอบบ้าง ข้าพเจ้าได้พูดแล้วว่าข้าพเจ้าค้านหรือทกทวงงไม่ใช้จะถือว่าเป็นผลสำเร็จหรือก แต่ใคร่จะทกทวงงในข้อที่เป็นผลเสีย และเป็นข้อเสียหายแก่รัฐธรรมนูญเหมือนกัน

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ได้คำนและสนับสนุนมา ๓ คนแล้ว อยากจะให้ชักสักคราวหนึ่งจะได้ชี้แจง ท่านผู้ใดจะซัก

พลตรี พระอุดมโยธาธิบดี (สมาชิกวุฒิสภา) : ที่ข้าพเจ้าซักก็ไม่มีเรื่องอะไรมาก และอยากจะรวบรวมวัตถุประสงค์กันทีเดียว คือว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๔๓ มิให้รัฐมนตรีกระทำตามที่บัญญัติไว้สำหรับสมาชิกสภาผู้แทนหรือวุฒิสภา และนอกจากนั้นยังบัญญัติข้อไปอีกหลายข้อ คือเป็นผู้จัดการ กรรมการหรือที่ปรึกษา อะไรเหล่านั้น

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้อความนั้นมาตรา ๑๔๓

พลตรี พระอุดมโยธาธิบดี (สมาชิกวุฒิสภา) : มาตรา ๑๔๓ มิให้เป็นตัวแทนหรือเป็นหุ้นส่วน หรือเป็นลูกจ้างของบุคคล หรืออะไรเหล่านั้นมากมาย การบัญญัติเช่นนี้ข้าพเจ้าก็รู้สึกพอใจ เพื่อเป็นการล้างมลทินของรัฐมนตรีให้สองใต้ มิฉะนั้นแล้วก็จะมัวหมอง มลทินก็ยังคงครบง่า เพราะการแทรกแซงของตัวเข้าไปในกิจการอันเป็นประโยชน์นั้นจะให้ชาวกระจำงมือเงิได้ทีเดียวไม่ได้ ก็ต้องเสียบ้าง จึงบัญญัติให้ข้าพเจ้าพอใจและขอเข้าใจในความเห็นนั้น

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : คือนั้นเป็นสนับสนุนไป คนอื่นเขาคอยอยู่เหมือนกัน

พลตรี พระอุดมโยธาธิบดี (สมาชิกรัฐสภา) : กล่าวขึ้นก่อนแล้วความหลัง ต่อ ท่านประธานฯ ทักจากอีกมากไม่เข้าเรื่อง รอสักนิดเดียวเดะตุงจากก็อะไรมากนัก คือเรื่องสำคัญที่ข้าพเจ้ากล่าวนั้นคือมันไม่ได้ห้ามโดยตลอด การห้ามชนิดนี้สงสัยว่าเจตน์จำนงใหญ่เน้นเพื่อป้องกันเกียรติศักดิ์ ของรัฐมนตรี ให้อยู่ในสภาพที่ผุดผ่องใส แต่ว่าถ้าคณะรัฐมนตรีคนใดไปหลบหลังเสียนิดเดียว ข้าพเจ้าจัดการตั้งว่าเต็มตัว แต่ว่าคือเสียงเพื่อจะ เป็นรัฐมนตรีหรืออะไรก็ตาม เสียงให้เมียให้ลูกนิดเดียวก็ไปรอด เพราะในที่กล่าวเฉพาะตัวรัฐมนตรีและไม่มีขีดบังคับว่าโดยตรงและโดยปริยาย เจาะจงเฉพาะตัวจะแปลความก็คือปลาดตัวโดยยเห็นหลังอยู่แล้วคนเห็นซัดก็หลบว่ายลิกไปหน่อยก็ว่ายไปได้อีก การว่ายของปลาก็ว่ายไปได้อีก การบัญญัติเช่นนี้ยังไม่ลิกซิง เพราะกีดกันให้เป็นไปตามความประสงค์ไม่ได้เลย จึงสงสัยว่าทำไมคณะกรรมาธิการและผู้ร่างจึงเขียนอย่างนี้ นี่เป็นประการหนึ่ง

ประการที่ ๒ ข้าพเจ้าสงสัยในมาตรา ๑๕๓ อีกมาตราหนึ่ง คือว่าบัญญัติชี้ว่าพระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการประกาศสงคราม เมื่อได้รับความยินยอมของรัฐสภาแล้ว นี่บังไว้ชัดเจน ข้าพเจ้าสงสัยในมาตรานี้ ไม่ใช่หลักการในรูปภาษาไทยใช้ศัพท์ การที่จะมอบอำนาจเด็ดขาดต้องหมายความว่าผู้นั้นมีอำนาจสมบูรณ์ มิได้มีอะไรที่จะต้องไปขอความเห็นจากคนอื่นอนุมัติ แต่ตอนที่เขียนว่าต้องได้รับความยินยอมของรัฐสภา ก็เมื่อได้รับความยินยอมเช่นนี้จะเรียกว่าได้มีอำนาจเด็ดขาดอย่างไร คำพูดขัดแย้งกันอยู่ ขอให้ท่านสภาฯ ปรารถนาตรา ๑๕๔ วรรคต้น อย่างมาตรา ๑๕๔ วรรคต้นให้อำนาจไว้ ไม่ต้องขอความเห็นชอบจากใครเลยอย่างนี้ตรง แต่มาตรา ๑๕๓ ไม่ตรงต้องไปขอก่อน ถ้าจะแปลก็หมายความว่าคนขั้บรณัติของท่านขั้บได้ ในเมื่อนายยินยอมหรือคนขั้บรณัติอำนาจโดยสมบูรณ์ ไม่มีอำนาจขั้บได้เลย ไม่ต้องขอใคร ทนเมือขออนุมัติขั้บก็ขั้บ และอำนาจจึงจะบริบูรณ์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าสงสัยในถ้อยคำการใช้ศัพท์ ข้าพเจ้าขอเรียนสั้น ๆ เท่านั้น จึงขอให้ท่านได้ตอบมาด้วย

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดจะซักอีก

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุดรธานี) : คนซักไม่มี ข้าพเจ้าก็ค้านได้เหมือนกัน

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ถ้าเขินใจก่อน

นายบุญคุ้ม จันทรสรีวงศ์ (อุตรธานี) : ถูกแล้ว

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ถูกหรือไม่ถูกใจก่อน ข้าพเจ้าต้องให้ท่านพูด

นายทองดี อิศราวิชุน (เชียงใหม่) : ก่อนที่ข้าพเจ้าจะซัก ข้าพเจ้าก็ขอซัก

ในวितธาน ไม่ใช้ชักสนับสนุน

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ชักก็ชัก

นายทองดี อิศราวิชุน (เชียงใหม่) : เมื่อก่อนท่านเปิดโอกาส ให้ท่านสมาชิก

วุฒิสภาผู้หนึ่งชักแต่กลับสนับสนุน

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้ายิน ข้าพเจ้าได้ทักท้วงท่าน เหมือนกัน
ไม่ใช่ว่าไม่ทักท้วง เมื่อออกนอกไปข้าพเจ้าก็ทักท้วงทุกที นี่เรื่องมันมาคล้ายกันก็เป็น
อย่างนี้ เพราะฉะนั้นขอให้อยู่ในประเด็นเฉพาะหน้า ความต้องการของตัวเมื่อจะชก
ก็ชก สนับสนุนก็สนับสนุน แยกประเด็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นท่านจะชกก็ชก

นายทองดี อิศราวิชุน (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าจะชกก็คือไปนี้ ตามที่

ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรที่สมัครรับเลือกตั้งก็ตาม ท่านสมาชิกสภาว่าง ๆ ได้ขีดจำกัด
อายุ ๓๐ ปี บริบูรณ์และสมาชิกวุฒิสภาที่เหมือนกัน ก็จะเข้ามาเป็นสมาชิกวุฒิสภา
ได้ท่านก็ได้ขีดจำกัดอายุไว้ ๔๐ ปี ท่านโปรดกรุณาอย่า ฟัง ถึงว่า สมาชิกสภา ผู้แทน
อายุ ๓๐ ปีเป็นผู้แทนได้ วุฒิสภาอายุ ๔๐ ปีเป็นผู้แทนได้ แต่ข้าพเจ้ายังสงสัย
ว่าทำไมนายกรัฐมนตรี ก็ตาม และคณะ รัฐมนตรี ก็ตาม ที่ได้ ทรงพระ กรุณา โปรด
เกล้า ๆ ให้แต่งตั้งอย่างนี้เป็นต้น ทำไมท่านไม่บังคับให้ขีดเส้นถึงอายุ เพราะตามปกติ
รัฐธรรมนูญเปิดโอกาสให้อย่างกว้างขวาง คือ ๑. คณะรัฐมนตรีจะมาได้ ๓ ทาง
ทางที่ ๑. จากสภาผู้แทน ทางที่ ๒. จากวุฒิสภาผู้สมัครเถียรติ ทางที่ ๓. บุคคลภายนอก
ที่ท่านไม่บุคคลภายนอกไม่เห็นจำกัดมาว่า บางทีพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอาจจะทรง
โปรดเกล้า ๆ โดยพระอัยยาศัยแต่งตั้งให้นาย ก. ผู้หนึ่งอายุ ๒๕ เป็นนายกรัฐมนตรีก็ได้
ทำไมท่านไม่จำกัดกำหนดอายุไว้ นี่ข้าพเจ้าสงสัย แล้วทำไมท่านไม่บัญญัติไว้ด้วยให้
ตายตัวว่า รัฐมนตรีของเราต้องเป็นคนไทย ๓๐๐ เปอร์เซ็นต์เต็ม ข้าพเจ้ากลัวพูด
อย่างนี้ ทำไมเป็นเพราะเหตุใด ถ้าท่านบอกว่าไม่จำเป็นต้องจำกัดว่าชาติไทยให้เป็น

นายกรัฐมนตรี แล้วท่านบุคคลคนอื่น เช่นสมมติจากต่างประเทศเข้ามาอยู่ในประเทศไทยเรา ตอนหลังขอเปลี่ยนแปลงหรือโอนสัญชาติอื่น บางทีเราอาจได้คนต่างด้าวเป็นนายกรัฐมนตรีก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสงสัยเหลือเกินว่า เป็นเพราะเหตุใด และนอกจากนี้ ข้าพเจ้าเองมีความเห็น ยิ่ง ไบกว่า นั้น คือว่า ท่าน คณะ กรรมการ สภาาร่างรัฐ ธรรมนูญ ควร จะ บังไว้ ดวย ดัวว่า นายกรัฐมนตรี ของ ประเทศไทย เราควรจะเป็นผู้ชาย นี่ท่านไม่ได้บังไว้เลย ต่อไปภายหน้า ภายในอนาคตจะรู้ได้อย่างไร บางทีอาจทรปรอดเกล้า ๆ ให้นางสาว ข. เป็นนายกรัฐมนตรีก็ได้ นี่ข้าพเจ้าเป็นห่วงอย่างนี้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสงสัยว่า เป็นเพราะเหตุใดท่านสมาชิกสภาาร่าง รัฐธรรมนูญจึงไม่คิดคิดหรือเขียนบันทึกไว้ให้เป็นรายละเอียดดัดถ้วน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอประทาน ๆ กรุณาให้สมาชิกสภาาร่างรัฐธรรมนูญชี้แจงให้ทราบด้วย.

นาย ทั่น สุพรรณสาร (รัฐมนตรี) : ข้าพเจ้ามีความสงสัยในมาตรา ๓๓๓ คือ ว่า สมาชิกสภาผู้แทนไม่ว่ากว่า ๑ ใน ๓ ของจำนวนสมาชิกทั้งหมด มีสิทธิเข้าชื่อขอเปิดอภิปรายได้ เมื่อสภาผู้แทนได้ทำการเปิดอภิปรายแล้ว ก็สั่งให้สภาผู้แทนแจ้งไปยังประธานวุฒิสภา แล้วประธานวุฒิสภาก็จะได้มีการเปิดอภิปรายด้วย แล้วก็สั่งก่อนที่วุฒิสภายังไม่ได้เปิดอภิปรายหรือยังไม่ได้ให้ข้อสังเกตมานั้น สภาผู้แทนจะลงมติที่ยังลงไม่ได้ ในข้อนี้กระหม่อมมีความสงสัยในทางปฏิบัติอยู่บ้าง คือว่าอำนาจของวุฒิสภาที่ไม่ลงคะแนนหรือลงคะแนนไม่ได้ตามที่บัญญัติมานั้น ถ้าดูเผิน ๆ ก็คล้าย ๆ จะไม่เกี่ยวข้องแต่อย่างบทบัญญัติในมาตราอื่นหากได้กำหนดระยะเวลาไว้ไม่ว่า วุฒิสภาจะเปิดอภิปรายในระยะเวลาเท่าใด แล้วจะส่งความเห็นมายังสภาผู้แทนในเวลาเท่าใด คือรัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดไว้เลย ถ้ากรณีอย่างนี้วุฒิสภาทำโอเอไม่ส่งมาทั้ง วัปมีหนึ่งจะได้ไหม

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ขอให้สภาาร่างรัฐธรรมนูญชี้แจง

นายหยุด แสงอุทัย (สมาชิกสภาาร่างรัฐธรรมนูญ) : สภาาร่างรัฐธรรมนูญขอชี้แจงต่อไปนคือ ในข้อ ๓ ท่านสงสัยว่าทำไมจึงไม่กำหนดให้รัฐมนตรีเลือกตั้งจากสมาชิกสภาผู้แทน ในเรื่องนี้สภาาร่างรัฐธรรมนูญมีความเห็นอย่างนี้ คือไม่ควรกักกันคนที่มีความรู้ความสามารถบริหารราชการแผ่นดินได้ เพราะเหตุว่ารัฐมนตรีนั้นก็ควรจะได้คนซึ่งมีความรู้ความสามารถบริหารราชการแผ่นดินได้ เพราะกิจการที่เจริญนั้นอยู่ที่รัฐมนตรี

เป็นส่วนมาก เพราะเป็นผู้ที่ทำงานจริง คือบริหารราชการ ด้วยเหตุนี้ จึงไม่ได้
 จากตัว แต่ทั้งนี้ก็อยู่ที่ว่าถ้าสมาชิกสภาผู้แทนมีความรู้ความสามารถแล้ว นายกร
 รัฐมนตรีก็จะต้องแนะนำพระมหากษัตริย์ให้ทรงแต่งตั้งสมาชิกสภาผู้แทนเป็นรัฐมนตรีอยู่ใน
 ตัวนั่นเอง เพราะนายกรัฐมนตรีก็ต้องการให้มีเสียงสนับสนุนในสภา แต่สภาร่างรัฐ
 ธรรมนูญเห็นว่า ไม่เป็นการสมควรที่จะห้ามไว้ว่าจะต้องมีสมาชิกสภาผู้แทนเป็นจำนวนเท่า
 นั้นเท่านั้น คือว่าแล้วแต่นายกรัฐมนตรี ที่ต้องนึกว่านายกรัฐมนตรีนับเป็นผู้รับผิดชอบ
 ในการบริหารราชการ การรับผิดชอบมีสองอย่างคือ ๑. นโยบายสอดคล้องต่อกัน
 ๒. ตัวบุคคลต้องมีสมรรถภาพบริหารราชการตามนโยบายได้ ด้วยเหตุนี้สภาร่างรัฐธรรมนูญ
 เห็นว่าไม่ควรมุกมีตายนายกรัฐมนตรีว่า รัฐมนตรีจะต้องมาจากสภาผู้แทนเท่านั้นคน เท่านั้นคน
 เท่านั้น นายกรัฐมนตรีเลือกเองไม่ได้แล้ว นายกรัฐมนตรีจะรับผิดชอบได้อย่างไร เมื่อเลือก
 รัฐมนตรีเองได้ก็ควรรับผิดชอบเองได้ นี่ประการหนึ่งซึ่งไม่ควรมุกมีตายนายกรัฐมนตรีต้อง
 เลือกมาจากสมาชิกสภาผู้แทน และนอกจากนั้นแล้วก็อยู่ในสภาผู้แทนเองก็จะให้ความ
 ใจไว้วางใจ ก็เมื่อสภาผู้แทนเห็นว่านายกรัฐมนตรีไม่ตั้งสมาชิกสภาผู้แทนซึ่งเป็นผู้ที่มี
 สมรรถภาพก็มีสิทธิ์ที่จะไม่ไว้วางใจได้ เพราะฉะนั้นก็เป็นที่หวังได้ว่า เมื่อเรากำหนดให้
 สภาผู้แทนแต่ผู้เดียวเป็นผู้ไว้วางใจคณะรัฐมนตรีเช่นนี้แล้ว ทำให้นายกรัฐมนตรีก็จะต้อง
 คำนึงถึงเสียงสนับสนุนในสภา นอกจากนี้แล้วในรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๘๘ ตลอดจน
 ฉบับชั่วคราวก็ไม่จำกัดไว้ซึ่งสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญเห็นว่าเป็นการถูกต้องแล้ว

ส่วนที่ท่านบอกว่าทำไมไม่กำหนดคุณสมบัติรัฐมนตรีเข้าไว้ ไม่น่า รัฐมนตรีนั้น
 จะกำหนดคุณสมบัติอย่างไรได้ นักการเมืองมาจากหลายทาง อาจมาจากพ่อค้า ข้าราชการ
 ราชการ คหบดีก็ได้ แต่ข้อสำคัญก็คือว่า เขาเป็นบุคคลที่สภาผู้แทนสามารถจะให้ความ
 ใจไว้วางใจได้หรือไม่ เมื่อให้ความไว้วางใจแล้วก็ควรจะถือว่าเป็นการใช้ได้ ท่านท่าน
 กำหนดว่าถ้าหากว่าไม่เลือกรัฐมนตรีมาจากสมาชิกสภาผู้แทนแล้ว รัฐบาลก็จะไม่เป็น
 ของประชาชน ในเรื่องนี้สภาร่างรัฐธรรมนูญก็ได้คิดเช่นนั้น คือตราบทัดสภาผู้แทน
 เป็นผู้เดียวที่ให้ความไว้วางใจรัฐมนตรีแล้วก็ต้องว่า รัฐมนตรีคล้าย ๆ เป็นคนของสภาเอง
 คือสภาได้พิจารณาโดยรอบคอบแล้ว แล้วรัฐมนตรีมาจากประชาชนชาวไทย มาจาก
 สภาแล้วจะว่าอย่างไร เพราะฉะนั้นข้อสำคัญมันก็อยู่ที่ความไว้วางใจเท่านั้น

ท่านสงสัยว่าทำไมไม่กำหนดอายุไว้ หน้าที่แต่งตั้งสมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนก็ไม่ระบุอายุ แต่เรื่องนั้นแล้วแต่ว่านายกรัฐมนตรีในการที่จะถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ให้ทรงตั้งรัฐมนตรีคนไหน ท่านก็ต้องพิจารณาว่า เป็นคนที่มีความรู้ความชำนาญและเป็นผู้ที่สภาผู้แทนต้องให้ความไว้วางใจอย่างแน่นอนได้ ถ้าหากว่าพระมหากษัตริย์จะตั้งคนมาอายุน้อยเกินไปก็แล้ว แต่ท่านจะไว้วางใจหรือไม่เท่านั้น ในเรื่องดังกล่าวรัฐธรรมนูญเห็นว่าไม่ควรจะมีไว้

ในประการสุดท้ายท่านคิดว่า ทำไมไม่กำหนดว่านายกรัฐมนตรีต้องเป็นชาย ในเรื่องนี้เป็นความเสมอภาค แต่สภาผู้แทนจะไว้วางใจนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นสตรีหรือไม่ ถ้ามีการเลือกตั้ง ส่วนที่ท่านอ้างว่าจะเป็นภคินีสงฆาณิก ทมิฬชาติไทย ๑๐๐ เปอร์เซนต์ในเรื่องนั้นขอเรียนให้ทราบว่าบุคคลกัมพูชาที่ไทยตามความหมายของชาติไทยแล้วย่อมได้รับอารักขาคุ้มครองจากรัฐธรรมนูญและคณะแบ่งแยกมิได้ แต่อย่างไรก็ตามสมาชิกวุฒิสภาผู้แทนเองที่จะให้การไว้วางใจนายกรัฐมนตรีซึ่งจะมีสัญชาติไทย ๑๐๐ เปอร์เซนต์หรือไม่ว่าจะอย่างไรจะเป็นเครื่องวัดได้ ท่านเรื่องที่ท่านทักท้วงประการที่สองว่า ทำไมจึงให้ประธานรัฐสภาลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับพระมหากษัตริย์ไปแล้ว หรือเรื่องการตั้งรัฐมนตรีนั้นไม่ได้มีภาระบังคับว่าจะต้องตั้งจากสมาชิกสภาผู้แทน คือว่าแล้วแต่ที่ท่านคิดไว้เช่นนั้นก็เป็นการสมควรเหมือนกัน ต่างประเทศซึ่งฝรั่งก็ตั้งสมาชิกวุฒิสภาเป็นคุณกลางมาเป็นนายกรัฐมนตรีก็มี ในอังกฤษ เซอร์วิล ก็เหมือนกัน เราไม่เห็นจำเป็นว่า นายกรัฐมนตรีจะต้องมาจากสมาชิกสภาผู้แทน การที่จะให้ประธานสภาผู้แทนลงนามก็ไม่เห็นมีเหตุผล อีกประการหนึ่งการขาดเสียงนอกระบบจากประเทศผู้เกิดแล้วไม่เห็นมีโทษต่อกัน จะไปเลือกนายกฯ คนเดียวโดยไม่ดูนโยบายอย่างรัฐธรรมนูญประเทศอื่นก็ไม่ทำกัน และต้องเกรงว่าประธานรัฐสภาจะเด่นไม่ถูกต้อง อย่างนี้กระผมขอเสนอว่าประธานรัฐสภาและสภาผู้แทนในการที่จะถวายคำแนะนำต่อพระมหากษัตริย์ก็ควรจะไปปรึกษากัน ไม่ใช่ทำไปแต่ฝ่ายเดียว เพราะฉะนั้นต้องพิจารณาตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ. ๒๔๗๘ ก็ให้ประธาน ๒ ประธานลงนาม คือประธานวุฒิสภาและประธานสภาผู้แทน แต่การร่างรัฐธรรมนูญ

เห็นว่าไม่จำเป็นเช่นนั้น เพราะเหตุว่ากำหนดไว้ ๒ คน ถ้าผู้หนึ่งเจ็บไข้ได้ป่วยจะทำอย่างไร หรือถ้าตกลงกันไม่ได้ คนหนึ่งไม่ยอมรับสนองพระบรมราชโองการก็จะเป็นหมิ่นไปสการ่าง ๆ จึงมีวิธีใหม่ คือรวมประธานรัฐสภาขึ้น เป็นประธานของวุฒิสภา และมีรองประธานรัฐสภาคือประธานสภาผู้แทน ถ้าประธานรัฐสภาไม่อยู่ก็รองประธานรัฐสภา คือประธานสภาผู้แทน ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการได้คนเดียว ทันทีถึงพระมหากษัตริย์ เมื่อรวมรัฐสภาแล้วผู้ติดต่อกับพระมหากษัตริย์ก็ควรจะเป็นประมุขของรัฐสภา คือประธานรัฐสภา เพราะฉะนั้นจะให้คนอื่นลงนามรับสนองพระบรมราชโองการก็ไม่ถูกต้องควรจะเอาคนสูงสุดของรัฐสภา ที่หน้าที่จะให้ประธานรัฐสภาลงนามรับสนองพระบรมราชโองการนั้นก็เป็นที่เกียรติยศของนายกรัฐมนตรีเอง คือได้ผู้ ที่คล้าย ๆ กันเป็นประมุขของฝ่ายนิติบัญญัติมาลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ แต่พระมหากษัตริย์ทรงแต่งตั้งนั้น ไม่ได้หมายความว่าสภาผู้แทนจะต้องได้วางใจ ก็อยู่ในมือของสภาผู้แทนนั่นเองที่จะได้วางใจนายกรัฐมนตรีหรือไม่ โดยในสการ่าง ได้กล่าวแล้วว่าเราต้องการคนกลางเป็นนายกรัฐมนตรี มีเหตุเกิดขึ้นแล้วก็โดยมีนายกรัฐมนตรี แต่งตั้งโดยสมาชิกสภาผู้แทน และสมาชิกวุฒิสภา ประธานวุฒิสภาจะลงนามสนองพระบรมราชโองการแล้วก็เหมาะสมด้วยการทงปวง การที่นำผู้ติดต่อการได้วางใจก็อยู่ที่สมาชิกสภาผู้แทนอยู่แล้ว ที่มาถึงมาตรา ๑๔๖ นั้น มีสมาชิกเห็นว่าไม่ควรให้สมาชิกวุฒิสภามาเกี่ยวข้องกับเลย นั่นเป็นความเห็นเหมือนกัน เรายอมรับระบบการมีสองสภาแล้ว ขอเรียนว่าโดยที่ให้มีวุฒิสภาก็คล้าย ๆ กันเป็นการให้สติ วุฒิสภาประกอบด้วยกรจำนวนในการปกครองแผ่นดินและเห็นเหตุการณ์มามาก มีข้อที่ท้วงซึ่งเป็นกรผูกมัดสภาผู้แทน ทางสการ่างรัฐธรรมนูญเห็นว่าไม่เป็นข้อเสียหายอะไร และประการที่ตอ้งก็เกรงว่าเราไม่มีบทกำหนดวุฒิสภาว่าวุฒิสภาให้ความเห็นมาในระยะเวลาเท่านั้นเท่านั้น ในเรื่องนั้นวุฒิสภาจะหน่วยงานเดียวเวลาเข้าเสียเวลาสการ่าง ๆ ได้พิจารณาแล้วก็ในร่างรัฐธรรมนูญ เราจะเขียนรายละเอียดลงไปมากมายก็เขียนไม่ได้ เรายังวางหลักใหม่ห้ามข้อห้ามในการที่วุฒิสภาจะออกข้อบังคับของตนเองอย่างไรไม่ และนอกจากนั้นขอให้ท่านพิจารณาไปในแง่ที่ว่าเราต้องปล่อยให้กรพิจารณาอยู่ในความรู้สึกอันนี้เป็นของประธานวุฒิสภา ซึ่งสมาชิกวุฒิสภายกย่องแล้วให้เป็นประธานเรามองไปในแง่ที่มีความได้ใจ ผู้ใดว่ารัฐธรรมนูญกำหนดให้ปฏิบัติหน้าที่อย่างใดแล้ว ผู้

นั้นกับปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ส่วนความเห็นของคนหนึ่งของสมาชิกผู้มึนเกียรติ
คือว่าท่านเกรงว่าวุฒิสภานั้นเขาเปรียบมากเกินไป ถึงทวีปผลิตขอมก็ไม่วิปผลิตขอมเพียงแต่
ให้ความเห็น ก็เรื่องนั้นประธานสภาว่าง ๆ ได้ชี้แจงแล้ว คือเราต้องก้าวให้เสียงสุดท้ายนั้น

อยู่กับสภาผู้แทนโดยเฉพาะ นี่เพียงแต่วุฒิสภาให้ข้อสังเกตมาเสนอท่านจะเอาหรือไม่เอา
ก็ได้ ซึ่งเรื่องการให้ข้อสังเกตนั้นแต่วุฒิสภา ที่อันมีสภาเศรษฐกิจ ข้อสังเกตนั้นเป็น

ประโยชน์แก่สมาชิกสภาผู้แทน เพราะเหตุว่าเราให้ข้อสังเกตแก่ผู้มีความชำนาญชำนาญใน
การปกครองแผ่นดินมาแล้ว เมื่อเราเห็นว่าวุฒิสภาไม่ควรจะมีอำนาจที่จะเอารัฐธรรมนูญ

มาตรา ๑๕๓ เรื่องห้ามไม่ให้รัฐมนตรีประกาศหรือพ้องเป็นการเสียหาย ท่านว่าทนายความ
อาชีพบางอย่างที่สมควรจะห้าม เช่นทนายความเป็นตน เรื่องนี้สภาว่าง ๆ ก็ชี้แจงว่า เรา

กำหนดไว้เห็นว่าเป็นข้อเสียหายมากกว่ามาชดเชยที่เราห้ามสมาชิกสภาผู้แทน กับสมาชิกวุฒิสภา
เรากำหนดรัฐธรรมนูญด้วย แต่นอกจากนั้นก็มีการเสียหายด้วย รัฐมนตรีซึ่งเป็นสมาชิกของ

ประชาชนเหมือนกัน ปกครองกระทรวงหนึ่ง ไปเป็นกรรมการผู้จัดการอย่างหนึ่งซึ่งเสีย
เกียรติ แต่ว่าเมื่อพูดถึงเรื่องทนายความแล้ว เราปล่อยให้มีความรู้สึกอันดี แล้วกระผม

อยากจะขอเรียนว่า รัฐมนตรีนั้นถ้าเป็นทนายความ พอเป็นรัฐมนตรีแล้วท่านก็ควรจะตั้ง
ระวัง เพราะว่าข้อพิพาทของท่านนั้น เราปล่อยให้มีความรู้สึกอันดีบาง มีขณะนั้นท่าน

ห้ามเสียทุกอย่างหรือว่าทำอะไรไม่ได้แล้วก็จะเป็นการไม่สมควร เพราะฉะนั้นเราจึงห้าม
แต่ในสิ่งที่ไม่สมควรจริง ๆ ในเรื่องนั้นก็พิจารณากันมาจากมาอยู่แล้ว ส่วนที่ห้ามสมาชิก

ผู้มึนเกียรติของท่านหนึ่งว่า ไม่ควรที่จะกำหนดไว้ในเรื่องนี้ ในเรื่องนั้นก็แล้วแต่สมาชิกวุฒิสภา
เพราะว่าสมาชิกสภาว่าง รัฐธรรมนูญเห็นว่ามีสมควรแล้ว ท่านสมาชิกผู้มึนเกียรติยกคนหนึ่ง

ว่า รัฐมนตรีอาจตั้งบริษัทซึ่งเป็นประโยชน์แก่สาธารณชนก็ได้ ในเรื่องนี้ขอให้ท่าน
พิจารณาดูให้ดี เราห้ามแต่การเป็นผู้จัดการ กรรมการ ทบปรึกษา ตัวแทนหรือผู้ดำรงของ

บุคคล ซอนในข้อใดที่เป็นข้อเสียหายเสียเกียรติของรัฐมนตรีเราก็ไม่ให้ทำ ส่วนนี้ในการที่จะ
เป็นเจ้าของชาวสวนชาวมากคนนั้นไม่ต้องการอะไร ท่านท่านพูดถึงการที่ปลูกเมย ซอน

ข้อให้ท่านเบ็ดตัวในมาตรา ๗๐ เราจะเห็นได้ว่าสิ่งที่ไม่ควรนั้น กรรมการผู้จัดการ
รัฐธรรมนูญซึ่งจะได้พิจารณาอีกส่วนหนึ่งต่างหาก แต่ว่าในเรื่องมาตรา ๗๐ นั้น ยังมีข้อ

ห้ามฮักประการหนึ่ง คือกรรมกร ตัวแทนผู้จัดการ ที่ปรึกษา หรือลูกจ้างของห้างหุ้นส่วน หรือบริษัท ในเรื่องหุ้นส่วนฮักผู้มีเกียรติพิจารณาในตัวของท่านเอง สมมติว่ากรรมกรไม่ได้ อย่างสมมติว่าสามเป็นผู้จัดการแล้วจะให้เมียจัดการแทนอย่างไร แต่ว่าเมื่จัดการไม่ได้ เพราะฉะนั้นเรื่องที่ดินนั้นก็ทำให้รัฐมนตรีเสื่อมเสียเกียรติยศแต่ประการใด ในเรื่องนทางสภาาร่างรัฐธรรมนูญเห็นว่า เทาที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๕๓ ก็เป็นการสมควรแล้ว ทนพุดถึงมาตรา ๑๕๔ นั้น ท่านได้ทักท้วงว่า พระมหากษัตริย์มีพระราชอำนาจทรงไว้ในการกระทำหนังสือสัญญาสันติภาพสงบศึก และทำหนังสือสัญญาอื่น ๆ กับนานาประเทศ ในข้อท่านทักท้วงว่า ในเวลาประกาศสงครามนั้นต้องได้รับความยินยอมจากรัฐสภาตามมาตรา ๑๕๓ ทว่า พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการประกาศสงคราม เมื่อได้รับความยินยอมของรัฐสภาแล้ว เรื่องนสภาาร่างรัฐธรรมนูญเห็นดังนี้คือในเรื่องการประกาศสงครามเป็นเรื่องคนตายเสียเลือดเสียเนื้อ ในเรื่องนกกมกิตการของทางสหประชาชาติ เพราะฉะนั้นที่ได้รับความยินยอมจากรัฐสภาก็เป็นของสมควร แต่ความเมื่อสงครามเกิดขึ้นแล้ว การทำสันติภาพสงบศึกนั้นอาจต้องทำโดยรวดเร็ว ถ้ารัฐสภาก็เปิดองเลือดเนื้อโดยไร้เหตุ และทวโลกเขาก็บัญญัติเรื่องนี้ไว้แล้ว เพราะว่าการทำสัญญาสงบศึกเป็นเรื่องของฝ่ายบริหาร คือว่าเป็นความจำเป็นที่เราจะต้องทำโดยรวดเร็ว และอีกอย่างหนึ่งถ้ามีวปกรษารัฐสภาอาจเสียเปรียบ เพราะเหตุว่าทำให้ฝ่ายข้าศึกรู้แล้วว่าเราเตรียมจะทำสันติภาพสงบศึก เพราะฉะนั้นรัฐธรรมนูญทั่วโลกเขาปล่อยให้อำนาจเป็นของฝ่ายบริหาร

ทนท่านสงสัยในมาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๕๗ นั้นก็เรื่องพระราชกฤษฎีกา คือว่าพระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจ ในการตราพระราชกฤษฎีกาโดยไม่ขัดต่อกฎหมาย ในเรื่องนี้ พระราชกฤษฎีกานั้นมี ๒ อย่าง อย่างหนึ่งคือการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายพระราชกฤษฎีกาอย่างนกกงไม่เป็นข้อขัดข้องอะไร เพราะว่ารัฐสภาได้มอบอำนาจไว้แล้ว ทนเหลือพระราชกฤษฎีกาที่ขัดต่อกฎหมาย ในเรื่องนกรจริง คือมีพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยสาธารณูปถัมภ์ฝ่ายอิสลาม พุทธศักราช ๒๔๗๕ ที่ให้แต่งตั้งจุฬารามนตรี ในเรื่องนก็เป็นกรกระทำของฝ่ายบริหารเช่นเดียวกัน คือเมื่อพระมหากษัตริย์เป็นเอกอริศรศาสนูปถัมภ์ และมีกรให้เสรีภาพในทางศาสนาแล้วทางฝ่ายบริหารก็สามารถแต่งตั้ง

เจ้าหน้าที่ได้ พระราชกฤษฎีกาซึ่งมักไม่เป็นการขัดต่อกฎหมาย ส่วนที่ว่าเขาไปใช้
 ในทางการเมืองนั้น กระผมไม่มีฐานะที่จะตอบได้ แต่ว่าพระราชกฤษฎีกาเหล่านั้นมีอยู่ได้เสมอ
 จะเห็นว่าพระราชกฤษฎีกากำหนดระเบียบประชุมของกรมการ พระราชกฤษฎีกากำหนดเดลา
 ซึ่งเป็นการกระทำของฝ่ายบริหาร ซึ่งในเรื่องนี้เห็นว่าสมควรจะให้เป็นพระราชอำนาจของ
 พระมหากษัตริย์พิจารณา แต่ว่าพระราชกฤษฎีกามีผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ
 ถ้าหากว่าท่านสมาชิกไม่พอใจก็อาจตั้งกระทู้ถามหรือเปิดอภิปรายได้ว่า ทำไมถวายคำแนะนำ
 แก่พระมหากษัตริย์ไปอย่างนั้นอย่างนี้ ประการหนึ่ง และประการที่ ๒ ท่านไม่ต้องการให้
 ฉานาฯ คสช.เรื่องนี้ไม่สมควรออกพระราชกฤษฎีกาแล้ว ก็อยู่ในมือของรัฐฉานาฯเอง คือ
 ออกกฎหมายตัวเอง แล้วกฎหมายที่ท่านออกแก้ไขพระราชกฤษฎีกาอย่างไรก็ได้ โดยเหตุ
 นี้การที่รัฐธรรมนูมาตรา ๑๕๗ เช่นนี้จึงไม่เป็นการขัดต่อระบอบประชาธิปไตยอย่างไร
 เพราะเหตุว่าเป็นเรื่องการกระทำของฝ่ายบริหาร และมีมาหลายครั้งแล้ว ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๗๕
 รัฐธรรมนูญ ๒๔๗๗ รัฐธรรมนูญ ๒๔๘๐ ฉบับชั่วคราวก็มี สภาร่างรัฐธรรมนูญเป็นแต่
 เพียงคิดลอกเอาไว้เท่านั้นเอง ที่ท่านพูดถึงเรื่องการบริหารราชการแผ่นดินตามนโยบาย
 ท่านบอกว่าการบริหารราชการแผ่นดินเวลานี้อุปสรรคสองอย่าง คืออย่างหนึ่งมีวุฒิภา
 สองกิดขวางเราเขียนแผนนโยบายของรัฐบาล ในเรื่องนี้เกี่ยวกับการบริหารราชการอันหนึ่ง
 ที่ให้ความคิดเห็นเราถือว่าไม่ขัดต่อประชาธิปไตย ตราบใดที่เสียงเป็นของราษฎรซึ่งกระผม
 ได้เรียนมาแล้วแล้วว่ากฎหมายเศรษฐกิจเราต้องให้ผ่านสภาเศรษฐกิจเดียวกัน ซึ่งจะทำ
 ให้ลาช้า แต่ไม่เสียหาย ที่นกลักษณะกฎหมายของตามผลัดแก้ร่างฎีกาไม่บ่อย เพราะ
 วุฒิสภาที่พึงเสียงประชาชนเหมือนกัน จะยับยั้งโดยหัดต่อเสรีภาพของประชาชน แต่การ
 ที่จะออกกฎหมายที่หัดนั้น ตามหลักประชาธิปไตยว่าฝ่ายสภาผู้แทนซึ่งมันจะเป็น
 การป้องกันด้วยและยังให้โอกาสสภาผู้แทน ในการที่จะตบตีรับฟังเสียงของประชาชนว่า เขา
 จะเอาหรือไม่เอา ไม่ใช่ฝ่ายบังคับโดยความรู้สึกเฉย ๆ จะยับยั้งได้โดยคุณละประโยชน์
 จะมีมาตามรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นทุกคนก็ใจที่จะป้องกันหน้าที่ของตนด้วยความรับผิดชอบ
 ฝักขอม ที่นแผนนโยบายของรัฐ แผนนี้หมายถึง ปธน.บี.บี. ออฟ โปลิซี้ คือเป็นหลักของ
 นโยบายที่จะต้องเป็นหลักการ นโยบายคืออะไร นโยบายหรือนโยบาย คือวิถีทางที่จะให้ถึง
 วัตถุประสงค์ เพราะฉะนั้นสภาร่างรัฐธรรมนูญเขียนหลักเกณฑ์ไว้ให้ท่านท่านเอง คือรัฐ

จะต้องบริหารราชการ แต่ขอบายนกออกอย่างหนึ่ง เช่นในเรื่องการศึกษา ให้ผู้ปกครองศึกษา
 มีจิตใจเป็นประชาธิปไตย ท่านรัฐมนตรีก็ตอบว่า ถ้าจะให้เป็นผู้ปกครองไทยแล้วก็เอา
 ทรัพย์สินสมบัติมาแจกจ่ายหรืออะไรกันนั้นเป็นอีกอย่างหนึ่ง นั้นเป็นวิธีทาง แต่หลักการ คือ
 ต้องการให้คนเป็นประชาธิปไตย คือเป็นจุดประสงค์ของรัฐมนตรีซึ่งไม่ว่ารัฐบาลใดจะมา
 บริหารราชการ ต้องเป็นอย่างนี้ และไม่เป็นข้อห้ามที่ว่ารัฐบาลจะไปเพิ่มเติมมันเป็นอีกอย่าง
 แนวนโยบายนั้นมาแต่ครั้งเขอโรมัน ค.ศ. ๑๙๑๘ ซึ่งในขณะร่างรัฐธรรมนูญนั้นมีการ
 การเมืองถึง ๒๐ พรรค แล้วท่านคิดหรือว่าพรรคการเมืองนั้นตกลงกันได้อย่างไร เขาตก
 ลงกันในหลักการใหญ่ ๆ เพราะเขารู้ว่าเป็นหลักการใหญ่ ส่วนหลักการย่อยนั้นก็
 วิตถางของแต่ละพรรคของเขา สภาร่างรัฐธรรมนูญคิดว่าถ้าท่านตรวจดูนโยบายนั้นจน
 หมดแล้ว คิดว่าอันไหนจะไปสู่นานแล้ว รัฐบาลทุกรัฐบาลก็บริหารราชการได้ เพราะ
 เรามาตกลงกันในจุดประสงค์ปลายทางกันได้ นั้นเป็นทางที่เราจะตกลงกันในระหว่าง
 พรรคได้ แต่ในวิถีทางซึ่งพรรคการเมืองแต่ละพรรคก็วางวิถีทางของตนตั้งไป เพราะ
 ฉะนั้นอย่าคิดว่าในนโยบายนั้นเป็นการขัดข้องในการบริหารราชการ สภาร่างรัฐธรรมนูญ
 นี้ได้คิดอย่างนั้น และเราต้องคิดว่ารัฐบาลทุกรัฐบาลจะต้องเข้มแข็งว่าหลักการในนโยบาย
 อย่างนั้นมันมีวิถีทางที่จะให้บรรลุถึงจุดประสงค์ได้อย่างไร แต่เขยิบใจกันสุดแล้ว
 รัฐบาลจะไปเพิ่มเติมอย่างไรสักก็ได้ ซึ่งท่านจะให้ชายจัดอยากมีเรื่องสาธารณูปโภคหรือ
 อะไรอีกหลายเรื่อง สภาร่างรัฐธรรมนูญก็ไม่พยายามเอามากนัก เขาพอเหมาะพอเจาะ
 แต่ถึงที่สุดแต่แต่สมาชิกสภาจะเห็นสมควร คือกระผมเป็นผู้แข็ง ไม่มีความเห็น
 อะไร แต่บอกได้ว่ามาจากรัฐธรรมนูญต่างประเทศ และได้ตรัสแล้วตรงแล้วว่า
 ไม่เป็นการขัดต่อความเห็นของท่านสมาชิกในรัฐสภาซึ่งมีความเห็นหลายทางด้วยกัน ใน
 ขอนเป็นการวางหลักทั่วไป ซึ่งในการดำเนินการทางกาวเมือง กระผมไม่มีฐานะที่จะ
 ขแย้งได้

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ก่อนที่จะซักถามต่อไป เราได้สดุดีหยุดลงแล้ว
 ผู้ดำเนิน เพราะฉะนั้นต่อไปเป็นวาระของผู้สนับสนุน

นายบุญคุ้ม จันทรสวัสดิ์ (อุตรธานี) : (ลุกขึ้นพูดโดยประธาน ๆ ไม่ได้
 อนุญาต) เมื่อหยุดแล้วผู้สนับสนุน

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้านึกว่าข้าพเจ้าถูกกว่า เพราะว่าคุณพ็อยมีนา เป็นคนสุดท้ายตัวหีบค้ำ เป็นอย่างนั้น ต่อไปขอให้ท่าน ในวาระนั้นถ้าจะไม่สนับสนุนก็เอา

นายล้วน เวทชาลีภานนท์ (นครปฐม) : ข้าพเจ้าได้ยินสมาชิกกล่าวพาดพิงไปถึงสมาชิกวุฒิสภา เรื่องการแทรกแซงและกล่าวอ้างไปถึงการท้วงติงมีอยู่ในบทบัญญัติหลายบทหลายมาตรา

ความจริงนั้น การที่มีบทบัญญัติไว้เช่นนี้มันเป็นประโยชน์หรือไม่เป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นประโยชน์ในกรณีที่เราจะคิดได้ว่า การที่มีสมาชิกวุฒิสภาในกรณีนี้พระมหากษัตริย์ทรงเลือกและแต่งตั้งต่างกับสมาชิกวุฒิสภาในสมัยนั้นเป็นอย่างไร เพราะท่านก็ได้เข้ามา และข้าพเจ้าก็จะต้องอ้างเหมือนกัน การที่เลือกวุฒิสภาในสมัยนั้นเลือกกันเองหรือหรือไม่ ก็เลือกกันเอง ซึ่งระยะเวลาก็ไม่ทันถึง ๒ ขวบก็ก็ได้ปรากฏผลเป็นอย่างไร ผลแห่งความเสียหายมีขึ้นนั้นท่านก็คงได้ทราบแต่แล้วว่าเป็นอย่างไร แต่ว่าเราก็เพิ่งจะได้ในขณะนั้น สำหรับสมาชิกวุฒิสภาในทหพระมหากษัตริย์ทรงเลือกตั้งและแต่งตั้งขึ้นมาจนผลก็ใคร่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันเป็นอย่างไร ผลดีหรือผลร้าย ประชาชนได้รับความสุข ได้รับความสมบูรณ์อย่างไร นั้นท่านก็ยอมรับมาแล้ว เพราะฉะนั้นการที่พระมหากษัตริย์ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาขึ้นเป็นการเหมาะสม . . .

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ทว่านี่ ข้าพเจ้านึกว่ามันผิดหมดไป คือไม่ใช่เรื่องการเลือกตั้งของวุฒิสภา

นายล้วน เวทชาลีภานนท์ (นครปฐม) : ขอประทานโทษ คือข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ข้าพเจ้าได้ยินท่านคัดค้านในบทบัญญัติมาตรา ๑๔๓ แห่งร่างรัฐธรรมนูญนี้ การที่คัดค้านถ้าหากว่าเราพูดกันตามบทบัญญัติแล้วละก็ ข้าพเจ้าเห็นว่าก็เป็นบทบัญญัติที่เหมาะสมกับกาลเวลา คือเหตุการณ์ต่างๆ ภายหลังจากสงครามเราจะได้คิดกันโดยทั่วไปแล้ว และก็น่าในด้านการเสริมเสริมเสริมเสริม เพราะฉะนั้นในการมีบทบัญญัติมาตรา ๗๐ และมาตรา ๑๔๓ นั้นเป็นบทบัญญัติที่รับรองเกียรติยศของทางการเมืองภายในประเทศ

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ข้าพเจ้านึกว่ามาตรา ๗๐ ได้ผ่านไปแล้วละก็ ถ้าจะพูดก็พูดในมาตรา ๑๔๓ ซึ่งเพิ่มเติมมากกว่ามาตรา ๗๐ คนละอย่างด้วย .

นายถ้วน เวทชาลีภานนท์ (นครปฐม) : ท่านประธานสภาฯ ในบทบัญญัติ มาตรา ๑๔๓ ก็ได้โยงกล่าวอ้างถึงมาตรา ๘๐ เหมือนกัน คนละบทก็ตาม เพราะมาตรา ๑๔๓ ก็โยงไว้ชัดทีเดียว กล่าวพาดพิงถึงบทบัญญัติในมาตรา ๘๐ ไว้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นถ้าเป็นต้องหยิบยกขึ้นมาในการทสนับสนุน ที่ผู้คัดค้านพูดถึงมาตราที่เกี่ยวข้องของความสัมพันธ์กันเป็นบทบัญญัติที่รับรองในการเมืองของประเทศ แต่หากมีถกถียง เมืองตน ได้คัดค้าน ในบทบัญญัติ ๒ มาตราแล้วก็จำเป็นต้องนำบทบัญญัติมาตรา ๑๔๓ ซึ่ง ประธานฯ ท่านอีกครั้งหนึ่งเพื่อที่จะขยายความให้แจ่มแจ้งขึ้นอีก คือในบทบัญญัติมาตรา ๑๔๓ ท่านบัญญัติว่า “รัฐมนตรีจะกระทำการใด ๆ ที่ห้ามไว้ได้ สมาชิกวุฒิสภาและสมาชิกสภาผู้แทนกระทำตามบทบัญญัติในมาตรา ๘๐ มิได้ และนอกจากนี้รัฐมนตรีจะเป็นผู้จัดการ กรรมการ ที่ปรึกษา ตัวแทนหรือตุลาการของบุคคล ห้างหุ้นส่วนบริษัท หรือ องค์การใด ๆ ซึ่งดำเนินธุรกิจเพื่อการค้าใด ๆ ก็มิได้ด้วย” นี่ทั้งเป็นแนวทางให้ราษฎรในประเทศไทยได้พิจารณาความที่ข้าพเจ้าได้ถามว่า ที่เขาบัญญัติไว้เช่นนี้หวังอะไรกัน และมีประโยชน์อะไร และมีเจตนาารมณ์ของผู้น่าง ๆ อย่างไร ความจริงเจตนาารมณ์ของผู้น่าง รัฐธรรมนูญนี้ ก็ต้องการที่จะให้เกิดความบริสุทธิ์ผุดผ่อง เผื่อผู้ที่จะได้มีโอกาสดำเนินงานอภิปรายในรัฐสภาของตนทั้งสมาชิกวุฒิสภา และสภาผู้แทน ได้รับเกียรติสมเป็นนักการเมือง ทั้งแสดงแล้วว่าตนยอมรับกันแล้วว่าทั้งรัฐสภาที่พร้อมกัน ในการที่จะมาพิจารณาร่างปัญหาบทบัญญัติรัฐธรรมนูญมาตรา ๘๐ และมาตรา ๑๔๓ เป็นไปในด้านที่ว่าเราพร้อมกันว่าไม่ใช่นักการเมืองหรือคนในเมืองหรือชนชั้นก้นก้นต่อไป จึงเห็นว่าควรร่างรัฐธรรมนูญไว้ด้วยดี

นายบุญคุ้ม จันทศรีสุริยวงศ์ (อุตรธานี) : ข้าพเจ้าได้มีกรรม คือลูกขึ้นมา ขัดถ้ามหรือค้านเมื่อไร เรื่องนั้นมักจะเกี่ยวไปถึงองค์พระมหากษัตริย์ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้ามีความบริสุทธิ์ใจ ข้าพเจ้ามีความเคารพองค์พระมหากษัตริย์ถึงจะไม่มากกว่าผู้อื่น แต่ก็ไม่น้อยกว่าผู้อื่น ข้าพเจ้าจึงขอค้านว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้ถวายเป็นพระราชอำนาจแก่พระมหากษัตริย์จะเสนอพระราชกำหนดใน เมื่อมีเหตุฉุกเฉินที่มีความจำเป็นรีบด่วน ในอันที่จะรักษาความปลอดภัยสาธารณะหรือสงบเรียบร้อยพิบัติสาธารณะ ความข้อน้อยในมาตรา ๑๕๐ ในมาตรา ๘๖ มีอยู่ ๓ ตอนด้วยกัน ๓ วรรค วรรค ๑ วรรค ๒ ข้าพเจ้าไม่ค้าน เพราะ

รัฐธรรมนูณแก่มอญเซนัน ^{๕๖๓} แต่พรรค ๓ ขำพเจ้าเชื่อว่าสกาว่าง ๆ ได้เพิ่มติมเข้ามาใหม่
 คื่อคำว่า “คำมอญตและไม่อญตให้ทำเป็นพระราชบัญญัติ” ^{๕๖๔} นีหมายความว่าในเมื่อไม่
 อญในสมัยประชุมสภาผู้แทนหรือประชุมรัฐสภาแล้ว ^{๕๖๕} ถ้าหากถามความจำเป็นเพื่อรักษา
 ความปลอดภัยสาธารณะ หรือป้องกันภัยพิบัติสาธารณะ ของพระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระ
 ราชอำนาจที่จะออกพระราชกำหนดได้ ^{๕๖๖} แต่ในคราวประชุมต่อไปจะต้องเอาพระราชกำหนด
 นั้นเสนอต่อรัฐสภา ^{๕๖๗} ถ้ารัฐสภาไม่เห็นชอบด้วยพระราชกำหนดนั้นก็กลายเป็นพระราช
 บัญญัติ ^{๕๖๘} รัฐสภาไม่เห็นชอบด้วยก็เป็นอันว่าตกไป ^{๕๖๙} ไม่บังคับใช้ต่อไป ^{๕๗๐} นี้ความเดิมเพียง
 เท่านี้ ^{๕๗๑} เสนอต่อรัฐสภาเพื่อขอความเห็นชอบ ^{๕๗๒} ในรัฐธรรมนูญบัญญัติเพิ่มเติมว่า ความ
 เห็นชอบหรือไม่เห็นชอบนั้นให้ตราออกมาเป็นพระราชบัญญัติ ^{๕๗๓} ในการที่บัญญัติข้อความ
 วรรค ๓ ^{๕๗๔} เซนัน ^{๕๗๕} ขำพเจ้าเห็นว่าจะเกิดความไม่ตั้งงามต่อไปข้างหน้าได้ ^{๕๗๖} คื่ออำนาจของ
 ขำพเจ้าสมมติเอาเอง ^{๕๗๗} สมมติว่าองค์พระมหากษัตริย์พระองค์ทรงลงยาจะออกกฎหมายฉบับ
 หนึ่งเพื่อประโยชน์ของคนหมู่หนึ่ง ^{๕๗๘} พวกหนึ่ง ^{๕๗๙} ซึ่งขำพเจ้าก็ไม่ตำหนิว่าพระองค์จะทรงกระทำ
 เซนัน ^{๕๘๐} แต่เราขอถามว่าองค์พระมหากษัตริย์ต่อไปเป็นองคมนตรี ๆ ^{๕๘๑} นิสิตปรีชาชาญของ
 พระองค์ ^{๕๘๒} องคมนตรีนั้นเป็นคนทีท่วงความเจริญกไม่สู้กระไร ^{๕๘๓} แต่ถ้าองคมนตรีนั้นเป็นอัมมาตย์
 ออผลยประพฤติในทางไม่ดีแล้ว ^{๕๘๔} พระราชกำหนดนั้นที่ออกมาจะไม่มันทั่วรัฐสภาจะยับยั้ง
 หรือไม่เห็นด้วย ^{๕๘๕} ทั้งนี้เพราะเหตุว่าในการที่ออกพระราชกำหนดมาแล้วอย่างหรือขำพเจ้าว่า
 พระราชกำหนดนั้นจะทำความเสื่อมเสียให้แก่บุคคลบางพวก ^{๕๘๖} และจะทำประโยชน์ให้แก่
 บุคคลบางหมู่ซึ่งไม่ดีซึ่งด้วยมติมหาชน ^{๕๘๗} ไม่ควรที่จะออกมา ^{๕๘๘} แต่องค์พระมหากษัตริย์ได้ตราออกมา
 เป็นพระราชกำหนด ^{๕๘๙} เมื่อกออกมาอย่างนี้แล้วจะต้องนำเสนต่อรัฐสภาคือ เสนอต่อสภาผู้แทน
 แล้วเสนอต่อวุฒิสภา ^{๕๙๐} แต่ว่าการเสนอสภาทั้งสองก็ไม่เป็นไร ^{๕๙๑} แต่ไปรอขำพเจ้าว่าจะต้องเสน
 ต่อองค์พระมหากษัตริย์ให้ทรงลงพระปรมาภิไธย ^{๕๙๒} เพราะบังคับไว้ว่าจะต้องออกเป็นพระราช
 บัญญัติ ^{๕๙๓} เมื่อพระองค์ทรงออกมาแล้ว ^{๕๙๔} ทนรัฐสภาไม่เห็นชอบด้วย ^{๕๙๕} คื่อว่า “คำไม่อนุมัติของ
 ออกเป็นพระราชบัญญัติ” ^{๕๙๖} เมื่อพระราชบัญญัติมาเสนอถึงพระองค์ทรงลงพระปรมาภิไธย
 แล้ว ^{๕๙๗} พระราชกำหนดนั้นจะมีโอกาสเล็กได้อย่างไร ^{๕๙๘} ไม่ดีอย่างไรก็เป็นความลำบากกับถก
 ราษฎรอยู่อย่างนั้นไม่มีโอกาสจะผ่อนผันได้ ^{๕๙๙} ไม่มีโอกาสจะเลิกพระราชกำหนดนั้นได้ ^{๖๐๐} เมื่อ

พระองค์ไม่ทรงลงพระปรมาภิไธย จริ่งฮยู่, มีว่าเมื่อพระมหากษัตริย์ไม่ทรงเห็นชอบด้วยแล้ว ให้เสนอกลับมายังรัฐสภาใหม่ แต่อย่าลืมว่าเมื่อเสนอมา รัฐสภาแล้วคิดจน ๓ เดือน เมื่อเสนอลงถึงพระองค์ฯ ไม่ทรงเห็นชอบและคืนหรือมิได้คืนมาภายในกำหนด ๓ เดือน ให้รัฐสภาพิจารณาอีกครั้งหนึ่ง ถ้ารัฐสภาลงมติยืนยันตามมติเดิม น้อยกว่าสามส่วนด้วยอำนาจใต้ของพระมหากษัตริย์ ถ้ารัฐสภายืนยันจนจึงให้นาชนทุลเกล้าฯฯ ถวายอีกครึ่งหนึ่ง ถ้าพระองค์ไม่ทรงลงพระปรมาภิไธยก็ให้ออกไปเป็นกฎหมายได้ แต่อย่าลืมว่าตอนที่รัฐสภาให้ความเห็นชอบจะต้องมีเสียงจำนวนสองในสามของจำนวนสมาชิกทั้งสองสภาารวมกัน คือจำนวน ๓๕๖ กว่าคน โปรดอย่าลืมว่าวุฒิสภานพระมหากษัตริย์ทรงเลือกตั้ง แล้วข้าพเจ้าว่าไม่มีโอกาสได้เลือกพระวราชกำหนดที่ไม่แล้วก็จะไม่อนุมัติ ไม่มีโอกาสเมื่อไม่แล้วอย่างเร็วไม่ได้อยูอย่างนั้น ความไม่ลงนามมีอยู่อย่างเร็วก็จะมิอยู่อย่างนั้นในโอกาสต่อไป เพราะฉนั้นข้าพเจ้าเห็นว่า สภาว่ารัฐธรรมนูญมานับญัตติพรรค ๓ เพิ่มขึ้นนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ที่ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยก็เพราะว่าพระวราชกำหนดที่ไม่มีโอกาสลงล่างถ้าเป็นความประสงค์ของคพระมหากษัตริย์หรือของคมนตรี ถึงแม้จะเป็นการเสียหายแก่ประชาชนส่วนรวม อย่างเร็วก็ตามนี้เป็นข้อหนึ่งที่ข้าพเจ้าค้าน

แล้วอีกข้อหนึ่ง เกียดแก่ทางสภาาร่างรัฐธรรมนูญที่ได้ ข้างข้างค้านหรือแก้ไขสงสัยมาแล้วนั้น ข้าพเจ้ายังสงสัยว่าการข้างข้างคลาดเคลื่อน ข้อประธานโทษออกนามตอกเตอร์หยุดฯ ได้ ข้างข้างว่ารัฐธรรมนูญมาตรา ๘๘ เกียดแก่การที่ให้ประธานวุฒิสภาเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี ก็มีข้อเถียงกันอยู่ได้ว่า คือท่านข้างข้างตอสม่าชิกที่ตามคนหนึ่งว่าสภาผู้แทนเป็นผู้ให้ความเห็นชอบ แล้วทำไมไม่ให้ประธานสภาผู้แทนเป็นผู้รับสนองตั้งนายกรัฐมนตรี ทำไมไม่ให้ประธานวุฒิสภาซึ่งไม่มีทางให้ความไว้วางใจเป็นผู้รับสนอง แล้วท่านก็ตอบว่าสมัยก่อน ๒ สภาคือทั้งสภาผู้แทนและพฤฒสภา ก็ให้ประธานพฤฒสภาเป็นผู้รับสนอง จริ่งฮยู่ในสมัยก่อนรัฐสภาของเราไม่ใช่รูปนี้ รัฐสภาของเราประกอบด้วยสภาผู้แทนและพฤฒสภา แต่ว่าสภาทั้งสองนั้นมีส่วนในการที่จะให้ความไว้วางใจแก่รัฐบาล เพราะฉะนั้นในการที่ให้ประธานพฤฒสภารับสนองได้นั้นจึงเป็นการชอบแล้ว แต่ว่าในกรณีนี้ประธานวุฒิสภาไม่ได้เกี่ยวข้อง แล้วเมื่อจะให้ประธานวุฒิสการับสนองของพระบรมราชโองการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่

ถูก แต่ท่านขมขื่นมานั่งเป็นกาขี้แข็งที่กลางเค็ดนอนอยู่ ถ้ามีโอกาสไปพักผ่อนใหม่สัก
ครั้งหนึ่ง

แล้วมอญคนหนึ่ง มาตรา ๑๕๔ เกี่ยวแก่องค์พระมหากษัตริย์จะลงพระปรมาภิไธย
ในการทำสัญญาต่าง ๆ ในชั้นนี้ความ ๒ วรรคด้วยกัน วรรคแรกนั้นองค์พระมหากษัตริย์
ทรงพระราชอำนาจในการทำหนังสือสัญญาสันติภาพสงบศึก และทำหนังสือสัญญาอื่น ๆ
นี้เป็นวรรคแรก วรรค ๒ เกี่ยวแก่การเปลี่ยนแปลงราชอาณาจักร วรรค ๒ นี้บังคับไว้
ไม่ว่ารัฐธรรมนูญจะจะต้องได้รับความเห็นชอบของรัฐสภา วรรคหนึ่งไม่บังคับ ความ
จริงข้าพเจ้าเคยซักถามก่อนนั้นหนึ่งแล้ว ในหมวด ๕ เกี่ยวแก่การประมุขร่วมกันคือมาตรา...

ผู้ทำการแทนประชาชนรัฐสภา : มาตรา ๑๕๔

นายบุญคุ้ม อินทศรีศรีวงศ์ (สุราษฎร์ธานี) : คืออย่างนี้ ในมาตรา ๑๕๔ คือ
การให้ความเห็นชอบตามมาตรา ๑๕๔ ในข้อความบังคับว่าการทำสัญญาใด ๆ ก็ตามใน
มาตรา ๑๕๔ นี้จะต้องเสนอต่อรัฐสภา แล้วนั้นได้ให้ความเห็นชอบจากรัฐสภาในวรรคสอง
เท่านั้น คือการเปลี่ยนแปลงอาณาเขต ส่วนอื่น ๆ เช่นสัญญาสงบศึกไม่ได้มีบทบังคับไม่ได้
บัญญัติว่าจะต้องรับความเห็นชอบจากรัฐสภา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าสงสัยสัญญาอื่น ๆ
เช่นสัญญาสงบศึก เมื่อรัฐสภาไม่ให้ความเห็นชอบจะเป็นโมฆะหรือไม่ ในชั้นบทบังคับ
นอกจากสัญญาที่เปลี่ยนแปลงอาณาเขตเท่านั้น ถ้ารัฐสภาแล้วรัฐสภาไม่เห็นชอบจะ
เป็นโมฆะหรือไม่ ขอได้โปรดชี้แจง

นายไกรสร สุขสว่าง (ชัยนาท) : ข้าพเจ้าได้ฟังท่านสมาชิกผู้เมตตาซึ่งได้นั่ง
ลงไปเมื่อนักปราชญ์คดีค่านกฎหมายรัฐธรรมนูญว่า การที่รัฐธรรมนูญฉบับใหม่นี้ถวาย
พระราชอำนาจให้พระมหากษัตริย์ออกพระราชกำหนดในสมัยประชุมได้ แล้วยังมีบังคับไว้ว่า
เมื่อออกพระราชกำหนดแล้ว ต้องเสนอพระราชกำหนดนั้น เข้ามาในสภามุแทน ภายใน ๒ วัน
ถ้าที่สภาจะอนุมัติหรือไม่อนุมัตินั้นต้องทำเป็นพระราชบัญญัติ ซึ่งอันนี้เป็นกาเพิ่มเติมเข้ามา
ท่านสมาชิกผู้เมตตาท่านว่าตั้งนี้กฎหมายเก่าไม่เคยมีเลย เพราะฉะนั้นด้วยเหตุผลแล้ว
ข้าพเจ้าไม่คัดค้านอะไร ข้าพเจ้าจะขอเอากฎหมายรัฐธรรมนูญฉบับ ๒๔๗๕ ซึ่งมีอยู่ในมือ
ข้าพเจ้านำมาอ่านให้ท่านสมาชิกผู้เมตตาฟังว่าอันเก่าเขามิหรือไม่มี อันเก่านี้ในมาตรา ๗๑
ท่านประธาน ฯ ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าอ่าน ตามระเบียบต้องขออนุญาตก่อน

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : เอาแต่ใจความที่เดียวกัน ระเบียบห้ามไม่ให้
เอามาอ่าน

นายไกรสร สุขสว่าง (ชยันต) : ในระหว่าง สมัย ประชุม ถ้าคณะ
รัฐมนตรีเห็นว่ร่างพระราช บัญ ญัติที่เกยว่ด กบการ ภาษี อากร หรือ เงิน ตรา ฉบบั โดจะตั้ง
ได้รับการ พิจารณา โดย คำนวณและลับ เพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน จะดวยคำแนะนำ
ต่อพระมหากษัตริย์ เพื่อ ทรง ตรา เป็น พระราชกำหนดให้ ใช้บังคับ ตั้งกฎ หมาย ก็ได้
พระราชกำหนดที่ไดตราขึ้นตามความในวรรคก่อนจะต้องนำเสนอสอรัฐสภาภายใน ๒ วัน
นับแต่วันประกาศใช้และให้นำความในวรรค ๒ และวรรค ๓ แห่งมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับ
โดยอนุโลม มาตรา ๑๒ วรรค ๒ มีว่าการประชุมรัฐสภาในคราวต่อไปให้นำพระราช
กำหนดเสนอสอรัฐสภา ถ้ารัฐสภาอนุมัติแล้วพระราชกำหนดก็เป็นพระราชบัญญัติคือ
ไป ถ้ารัฐสภาไม่อนุมัติพระราชกำหนดนั้นก็เป็นอันตกลไป แต่ทั้งนี้ไม่กระทบถึงกิจการที่เป็น
ไปในระหว่าง ใช้พระราชกำหนดนั้น วรรค ๓ คำว่าอนุมัติและไม่อนุมัติให้ทำเป็นพระราช
บัญญัติ ท่านประธานฯ ก็ท่านสมาชิกสภาผู้ม่เกยว่ดบอกว่กฎหมายฉบับใหม่ นั้นพระราช
บัญญัติต้องให้ทำเป็นพระราชบัญญัติเป็นการเพิ่มเติมซึ่งเป็นเรื่องให้อ่านจพระมหากษัตริย์
ทำไปแล้ว ๆ ก็เมื่อเข้ามาเป็นพระราชบัญญัติถ้าหากว่าสภาไม่เห็นด้วยกับพระราชกำหนด
นั้น เมื่อไม่เห็นด้วยกับพระราชกำหนดนั้นแล้ว พระราชบัญญัตินั้นก็ต้องผ่านตั้ง
ออกเป็นพระราชบัญญัติไม่อนุมัติพระราช กำหนดผ่าน ไปแล้ว สมาชิกวุฒิสภาคือชาง
วุฒิสภาที่ไม่เห็นด้วยพระราชบัญญัติที่ไม่อนุมัติก็เป็นอันต้องถูกยับยั้ง นั้นเป็นการท่มอบให้
พระมหากษัตริย์เกินไป ซึ่งข้าพเจ้าเคยสนับสนุนมามากแล้วว่่าอ่านจอย่างนี้ เมื่อไปไม่ได้
ตั้งข้าพเจ้า อภิปรายแล้ว เมื่อเช้า ข้าพเจ้า การที่รัฐ บาล จะ ออก พระราชกำหนด นั้น ไม่ใช่
พระมหากษัตริย์เป็นผู้ออก ความจริงรัฐบาลออกแล้วไปดวยคำแนะนำพระมหากษัตริย์
ท่าน เอาในนามพระมหากษัตริย์เป็นพระราชกำหนด เมื่อรัฐบาลออกพระราชกำหนด
มาแล้วรัฐบาลซึ่งมีความนิยมอยู่ใน ๒ สภาตั้งที่ข้าพเจ้ากราบเรียนท่านประธานฯ นี้แล้วว่่า
นายกรัฐมนตรีนั้นประธานวุฒิสภาท่านได้รับสนองพระบรมราช โองการแต่งตั้ง ก็หมาย
ความว่่าวุฒิสภานั้นเห็นชอบด้วยกับรัฐบาลนี้ แล้ว และสภานี้แทนที่มีอำนาจอยู่ใน มือก็ให้
ความไว้วางใจแก่รัฐบาลนี้แล้ว ก็หมายความว่ารัฐบาลมีความนิยมถึง ๒ สภาตั้งนี้ พระราช

กำหนดนั้นจะมานไปไม่ได้หรือ เมื่อรัฐบาลเห็นสมควร จะออก พระราชกำหนดแล้ว พระราชกำหนดนั้นก็จะมานไปได้ เวลาเมื่อขอเสนอมายังท่าน มาตรา ๑๕๔ ทางสมาชิก ท่านสงสัยก็อยากให้สมาชิกสภาฯ ท่านได้อธิบาย

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดจะคัดค้าน

นายเน้น เกษสุวรรณ (กระบี่) : ข้าพเจ้ารู้สึกว่าได้โอกาส น้อย เหลือเกิน ในฐานะที่ เป็น นาย คำน และ ข้าพเจ้า ลูก ชน มา ใน วาระนี้ ในระหว่าง ที่ พิจารณา ถึง หมด ๗ เกี่ยวด้วยอำนาจบริหารนักค้ำชอนี้ และเหตุผล ในการค้ำชอนของ ข้าพเจ้านั้น เรียงว่า จะอาศัยอารมณ์หามได้คือ พิจารณาตาม มาตรา และ ตาม ตัว หนังสือนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยอีกข้อหนึ่งก็คือว่า มาตรา ๑๕๐ ในมาตรานี้สภาฯฯ ได้กำหนดเอาไว้ว่าใหม่ พระมหากษัตริย์ ทรง ตั้ง นายกรัฐมนตรีคนหนึ่ง และรัฐมนตรีอีก ไม่น้อยกว่า ๑๕ คนและไม่มากกว่า ๒๕ คน สำหรับในมาตราบางท่านก็ค้ำชอนไปบ้างแล้ว ข้าพเจ้า ก็พยายามจะไม่ให้เข้าคือพยายามไม่เห็นด้วย ในตอนที่ว่า การที่มากำหนด เอาจำนวน คณะรัฐมนตรี ไม่น้อยกว่า ๑๕ คน และไม่มากกว่า ๒๕ คนนี้ นี่เป็นการเปิดโอกาส ให้บุคคลมากินเงินของชาติโดยใช่เหตุ คือมากเกินไปเรามี อยู่เพียง ๑๐ หรือ ๑๓ กระทรวงเท่านั้น ทำไมต้องตั้งถึง ๑๕-แต่ยังขยายออกไปอีกว่าไม่เกิน ๒๕ คน เช่นนี้ขอ ให้ท่านประธานฯ นี้ก็ดูว่า มีใครบ้าง ที่มีรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง รัฐมนตรีถึง ๖ ข้าราชการ รัฐมนตรีว่าการอะไรเหล่านี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าสภาฯ รัฐธรรมนูญไม่มีหลักอะไรเลยที่ปล่อยให้ อย่างนี้ เห็นว่าพวกพ้องมากินเงินภาษีอากรของราษฎร ข้าพเจ้าไม่เห็น ด้วย ควรจะกำหนดไว้ให้พอเหมาะสมควรกับการงานของประเทศที่มีอยู่

ท่าน ขอดูไปในการที่ข้าพเจ้าพูดเข้าไปหนอนั้น ก็เพราะว่าข้าพเจ้าพยายามเพื่อไม่ให้เข้ากับคนอื่น ขอประทานโทษด้วย แล้วอีกประการหนึ่ง ในตอนที่ว่า ประธาน รัฐสภาเป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรี แต่ว่าสมาชิก บางท่านก็ได้ค้ำชอนแล้ว แต่ข้าพเจ้ามองในแง่ที่ไม่เป็นการสมควรเช่นนั้นก็คือในเมื่อประธาน รัฐสภาเป็นผู้รับสนองพระบรมราชโองการแต่งตั้งนายกรัฐมนตรีแล้ว ถ้าหากว่าไม่ได้ รับความเห็นชอบจากสภาผู้แทน นั้นจะทำให้พระองค์ต้องทรงเสียดมพระเกียรติยศ โดย ประธานรัฐสภาไปตั้งพระองค์ท่าน

ในมาตรา ๑๕๓ ที่ได้บัญญัติเอาไว้ว่า รัฐมนตรีจะทำการใดๆ ที่ห้ามไว้มิให้สมาชิกวุฒิสภาและสภาผู้แทนกระทำตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๘๐ มิได้นั้น ในข้อนี้ข้าพเจ้าใคร่จะขอเรียนว่า ทางสภาร่างรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้มีความเจตนาใจเสียเลย หรือมีเจตนาที่เบียดช่องไว้ดูของรัฐมนตรีเมื่อยของ รัฐมนตรี ไปขอสัมปทานได้ ตามอนุมาตรา ๑ ตามมาตรา ๘๐ นั้นเป็นไปอย่างร้ายแรง ถ้าไม่จึงปล่อยให้ เปิดไปดูอนุมาตรา ๑ ในมาตรา ๘๐ การให้สัมปทานนั้นเป็นไปอย่างแรง เพราะฉะนั้นมาตรานี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย เบียดช่องไว้มากมาย แล้วอีกประการหนึ่งห้ามเฉพาะตัวรัฐมนตรี ในการที่จะเป็นทนายความอะไรเหล่านี้ แต่ว่าวุฒิสมาชิกหรือสมาชิกวุฒิสภานั้นเห็นได้แลเห็นไม่เว้นมาเพื่อตัว หรือ อย่างนี้ ไม่ควรจะตัดสิทธิเขา และโดยเหตุอย่างนี้ยังสมาชิกวุฒิสภาอาจเป็นทนายของจำเลยและอาจใช้สิทธิฟ้องต่างๆ ไปพูดหาความ แล้วรัฐบาลแพ็ดความบ่อยๆ แล้วประเทศหรือรัฐจะเสียหายไป ข้าพเจ้าขอเลยไม่ถึงมาตรา ๑๕๕ ที่ว่า "พระมหากษัตริย์ทรงไว้ซึ่งพระราชอำนาจในการพระราชทานอภัยโทษ" มาตรานี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยเลย ในการที่บัญญัติเอาไว้ เพราะนี่แหละทำให้เกิดรัฐบาล เกิดปฏิวัติ เกิดอุกฤษฏ์โทษด้วยประการต่างๆ จะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่ผ่านมาแล้วทำให้ประชาชน ย่อท้อ ในเมื่อพระมหากษัตริย์ทรงอภัยโทษ ได้เช่นนั้น รัฐประหารมีบ่อยไป การปฏิวัติมี หรือไป ดูทุกทำโทษตลอดชีวิตแล้วยังทรงพระราชทานอภัยโทษชอบหรือท่าน หรือไม่ควร

ต่อจากนั้นไป มาตรา ๑๖๐ ที่ว่า "ต้องมีรัฐมนตรีลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ" คือในข้อนี้หมายถึงไปจนถึงว่า แม้ว่าจะมีพระบรมราชโองการสั่งให้มีการปราบปรามจลาจลก็ตาม ข้าราชการเห็นว่าสภาร่างไม่ได้ตัดสินใจเสียว่า รัฐมนตรีแต่ละท่านนั้นไม่ควรจะมอบให้ในเรื่องรับสนองพระบรมราชโองการ ควรจะมอบให้กับนายกฯ มากกว่า คือความรับผิดชอบมีมากกว่าทีเดียว นายกฯ กับรัฐมนตรี และถ้าหากเผด็จการรัฐมนตรีคนนั้นเกิดไปมีลักษณะเป็นโจโฉขึ้นมาจะอย่างไร แล้วนายกฯ ไม่หายท้องหรือ แล้วบ้านเมืองจะไม่ล้มหายหรือ ไม่ควรเลย ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยที่มอบให้ผมเพียง โดยกาที่ไม่มีควมสำคัญต่อเกียรติและต่อประเทศชาติ ข้าพเจ้าขอถือโอกาสคัดค้านเพียงเท่านี้ เพื่อคนอื่นจะได้พูดต่อไป

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดจะสนับสนุน นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์

นายบุญเท่ง ทองสวัสดิ์ (เล่าป้าง) : สำหรับที่ท่านสมาชิก ๆ ผู้อภิปรายคัดค้าน
เมื่อก่อนที่เกี่ยวกับกรรมาธิการนั้น ข้าพเจ้าไม่คิดในแง่ ไม่ใช่จะมาชี้แจง แต่ว่าข้าพเจ้า
จะขอค้าน เพราะว่าข้าพเจ้านั่งฟังสมาชิกท่านพูดเมื่อก่อนแล้วรู้สึกที่ท่านอ่านกฎหมาย
ไม่ค่อยละเอียดถี่ถ้วนสักเท่าไหร่ เพราะฉะนั้นความเข้าใจผิดของท่านเกิดขึ้นหลายประการ ยกตัว
อย่าง อย่างหนึ่งคือว่า คำว่า อภัยโทษ ที่ท่านอ้างเมื่อก่อน ข้าพเจ้ารู้สึกประหลาดใจว่าก่อให้เกิด
เกิดการปฏิวัติอยู่บ่อย ๆ จำเกิดได้อย่างไร ตามที่ท่านว่าถ้าหากว่าให้นานาพระมหากษัตริย์
ทรงอภัยโทษแล้ว การปฏิวัติจะเกิดขึ้น คำว่าอภัยโทษในที่นี้ ข้าพเจ้าว่าการอภัยโทษไม่
ใช่เรื่องตามแบบที่ท่านว่า ตามลักษณะที่ท่านว่าอาจคล้าย ๆ กับการนิรโทษกรรม แต่การ
นิรโทษกรรมนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่งไม่ใช่อภัยโทษ ส่วนการอภัยโทษนั้นเป็นเรื่องที่คนกระทำผิด
อย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งผู้กระทำผิดจะต้องโทษเด็ดขาดแล้ว ซึ่งจะทรงพระกรุณาให้อภัยโทษได้
นี้ประการหนึ่ง ถ้าหากว่าท่านมาอย่างท่านเองนี่แล้ว ข้าพเจ้าก็ว่าการคำนึงก็อาจเข้าใ
ความรับผิดชอบของรัฐมนตรีอื่น ๆ แต่ความจริงก็อาจเป็นไปได้ในบางอย่าง แต่ว่าโดย
ตัวหนังสือที่เขียนตามรัฐธรรมนูญนั้นก็โดยนิตินัยแล้ว เป็นการรับผิดชอบร่วมกัน นายกร
รัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีก็ก เป็นการรับผิดชอบร่วมกันทั้งคณะ เพราะฉะนั้นในการที่ท่าน
กล่าวข้างมานั้นผลที่สุดก็เป็นการไขว่ไขว่ การที่เวาจะมากล่าวข้างกันโดยการไขว่ไขว่กัน
ย่อมเป็นการทำให้เสียเวลาเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจึงอยากจะขอให้เป็นอย่างนี้ คือการที่คัดค้าน
อย่างหนึ่ง อย่างใดน่าจะอ่าน กฎหมายเสียก่อนให้ละเอียดรอบคอบเสียก่อนเพื่อไม่ให้เสียเวลา
ที่ข้าพเจ้ามาอภิปรายมากในการคัดค้าน ส่วนที่ท่านถามกรรมาธิการ ๆ ก็ขอแจ้งต่อไป

ผู้ทำการแทนประธานรัฐสภา : อภิปรายกันมาสมควรแล้ว ฟุ้งกันเข้าเริ่มแต่

๙.๓๐ น. เลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๖.๓๐ น.

คณะกรรมการการตรวจรายงานการประชุมรัฐสภา

พระยาเมธาธิบดี	ประเสริฐ มัทมะสุนันต์	ผู้ตรวจรายงาน
นาวาเอก หม่อมเจ้า พรปรีชา ถมลาศน์	ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ	..
พระยาภะวตราชา	สุชนันท์ จิตภักดิ์	..
พระยาพิไชยสงคราม	โคมเวลา ดีผลากร	..
พระยาอรุณภวมนุตติ	ธำรัตน์ ชูบุญ	..
พระนิพนธ์ประสาน	พิพัฒน์ เอกโรหิต	..
พระยาประชาศรียศรเดช	ประภัสร์ จินตามัย	..
พระชัยบุญญา	เล็ก จารุณี	..
นาวาเอก หลวงดำรงจิตสมุทร	โชค คุปตวาทิน	..
พระยาสุริยานุวงศ์ประวัติ	อุดม พลอยตั้งवालย์	..
พลตรี พระยาเสนาณรงค์ฤทธิ์	วิจิตร นิละไพจิตร	..
	สมชาย จารุสมบัติ	..
	สุรินทร์ ดีผลากร	..

เจริญ บัณฑโร

เลขาธิการรัฐสภา ฯ

เกษม บุญศิริ

รองประธานทำการแทน

ประธานรัฐสภา